

ปฐพี ศรีสวัสดิ์ กษัตริย์ ปองจุบัน

หนังสือพิมพ์ เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๐๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน
One for All All for One

ประพันธ์โดย ปฐพี ศรีสวัสดิ์
๒๕๖๐

ผลิตโดย

เรือนแพมพู ชุมชนบุญนิยมศาลือโสภ
116 ม.3 ต.โคกเคือ อ.ไพศาลี
จ.นครสวรรค์ โทร.08-7318-2458
08-7306-9368

จัดจำหน่ายโดย บริษัท พลังบุญ (บุญนิยม) จำกัด
โทร. 02-375-8520 02-733-6670

ผลิตภัณฑ์ภูมิปัญญาไทย
เพื่อสิ่งแวดล้อม

ประโยชน์ - ประหยัด - ลดการใช้สารเคมี

น้ำยาขัดห้องน้ำ

เพชรภูไฟ

ผสมน้ำสกัดชีวภาพ

ฆ่าและกำจัดดีควาย

ห้องน้ำสะอาด กำจัดกลิ่นไม่พึงประสงค์
กลิ่นสดชื่นเพราะไอโซนจากการย่อยสลายของจุลินทรีย์
ไม่เป็นอันตรายต่อผิวและทางเดินหายใจ
ใช้ง่าย สะดวก

ชาติ-ศาสนา-กษัตริย์ ปัจจุบัน

(๑) ชาติศาสน์กษัตริย์ไשר
ปัจจุบันนั้นไหน
มี“ลัทธิ”อะไร
คุณโทษชนะแพ้

(๒) หนึ่งมี“กษัตริย์”เลิศล้ำ
ประเสริฐเกิดเกินกรุด
พระจริยวัตรซัดกว่าสุน-
ไทยทั่วประเทศแซ่ซ้อง

(๓) นี่คือ“กษัตริย์”หนึ่งแล้ว
“ชาติ”เล่าก็ตุนทุน
เป็นอธิปไตย“บุญ”
เพราะสัมมาทิฏฐิ์ล้วน

(๔) บรรยาย“กาย”ค่อยกระเดื่อง
ว่า“รูปและนาม”สัม-
ปฏิบัติซัด“กาย”ดำ-
จิ้งจกไปอ้อมค้อม

(๕) สำคัญสมาธิต้อง
แต่พุทธยุคนี้หลาย
เห็นผิดว่า“กาย”หมาย
วิโมกข์แปดจึงไม่ล้วน

(๖) “สัมมาสมาธิ”แท้
“กาย”ยอมมี“ใจ”ครอง
นอก,ในจึงจะสนอง
พุทธถูกเดียดลี่ย้อม

(๗) ศึกษาพุทธมากเพี้ยน
กว่าปัจจุบันจักพา
ไทยมีกษัตริย์สาน
เจ็ดสิบปีพระเปลื้อง

ในไทย
“จาก”แท้
ทรงอยู่
วิเคราะห์บ้างบารมี
ธรรมคุณ
เกียรติก้อง
ทริสุด พรรณนา
เทิดไ้บารมี
เลอคุณ
ทบถ้วน
แบบพุทธ
สัมผัสต้องมี“กาย”
“ศาสน์”ธรรม
ประสิทธิ์พร้อม
รวจ“จิต” นั้นแล
จับเป้าพุทธธรรม
เรียน“กาย”
เลอะล้วน
แคว้ง
ตั้งถ้อยศาสดา
ธรรมะสอง
“สัมผัส”พร้อม
สังขารครบ สามแฮ
จึงย้อนกลับมิจฉา
ผิดมา
พุทธกระเดื่อง
ลืออย่าง สำคัญเลย
ปลดพื้นคั้นธรรม.

“สไมย์ จำปาแพง”

๓ มกราคม ๒๕๖๐

ชาติ-ศาสน์-กษัตริย์ ปัจจุบัน

ไม่น่าเชื่อว่า ขนาดคนไทยยินเคารพธงชาติวันละ ๒ เวลา แต่จะมีสักกี่คนที่จะซาบซึ้งใจว่า “ชาติ-ศาสน์-กษัตริย์” ของเรานั้นสำคัญอย่างไร? จนมีฝรั่งต่างชาติที่หลงรักเมืองไทย นายมาร์ติน วิลเลอร์ ชาวอังกฤษ อธิบายจุดอ่อนจุดแข็งของคนไทยให้ฟังว่า **ไทยมีจุดอ่อนที่สรุปได้คือ... “ เท่อฝรั่ง! (คนไทยสนใจเมืองนอก หลงคิดว่าเมืองนอกดีกว่าประเทศไทย โดยไม่เข้าใจว่า ประเทศที่พัฒนาระบบทุนนิยมมานานแล้ว เช่น อังกฤษ สหรัฐฯ มีปัญหาเยอะมาก)**

แต่จุดแข็งของไทยคือ **“ชาติ-ศาสน์-กษัตริย์”** เป็นชาติที่มีความอดมสมบูรณมาก ๆ และโชคคิดมาก ๆ ที่มีในหลวง ร.๙ เป็นผู้นำ แต่ปัญหาที่คือ **คนไทยนับถือในหลวง แต่ไม่ยอมปฏิบัติตามคำสอนของในหลวง** คนไทยอยากจะรวยให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งขัดกับปรัชญาการใช้ชีวิตแบบพอเพียง แล้วผมคิดว่า ศาสนาพุทธมีความสำคัญมาก ๆ สำหรับคนไทย แต่ไม่ใช่แค่ นับถือไหว้พระแค่นั้นไม่พอ แต่อยู่ที่ต้องปฏิบัติมักน้อย - สันโดษ - และพอเพียงด้วย”

ความเห็นของคุณมาร์ตินนี้ได้พูดเอาไว้เมื่อ ๑๐ กว่าปีที่แล้ว แต่สอดคล้องกับของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ที่มองเมืองไทยในปี ๒๕๖๐ นี้เอาไว้ว่า

“ในเมืองไทยและคนไทยขณะนี้ การบริหารประเทศเป็นพฤติกรรมของประชาธิปไตยดีกว่าในทุกยุคทุกสมัย เรามีประชาธิปไตยได้แค่รูปแบบเป็นมา ๔๕ ปีแล้ว **โดยเนื้อหาแล้วรัฐบาลชุดนี้เป็นประชาธิปไตยดีที่สุด** ไม่ใช่ดูกันแค่รูปแบบ หรือกฎเกณฑ์ แต่โดยเนื้อแท้แล้ว นี่คือนโยบายดีที่สุด ให้อิสระต่อทุกคน แม้จะมีมาตรา ๔๔ แต่ไม่ได้เอาไปใช้กดขี่ลงโทษประชาชน แต่เอาไว้รับใช้ ทำเพื่อประชาชน เป็นรัฐบาลที่ตั้งหน้าตั้งตาขยันทำงานเพื่อประชาชนมาตลอด

และด้วยพละานุภาพแห่งความรักที่ในหลวงได้ทรงเสียสละมาตลอด ๗๐ ปีให้แก่ปวงชนชาวไทย ทุกคนได้เห็นอย่างชัดเจนในสิ่งที่ท่านทรงสอนและทำเป็นแบบ

อย่างให้เห็น นั่นก็คือ การให้ การเสียสละ ให้เกื้อกูลกัน ฉะนั้น กาละนี้ จึงเกิดพลังพุดินัยของมนุษยชาติที่พากันแสดงธรรมะ แสดงอะไร? แสดงการเสียสละ ทุกคนประสงค์จะเสียสละ จะให้ ๆ ๆ ๆ โดยไม่คิดมุ่งหวังสิ่งใดตอบแทน ซึ่งมันน่าชื่นชม น่าอบอุ่น เป็นสิ่งที่ไม่น่าเชื่อว่าจะเกิดได้ มีได้ ถ้าเกิดอย่างนี้ไปทั่วจนเป็นพฤติกรรมของสังคม เป็นอย่างนี้ทั่วไปเลย ประเทศไทยจะเจริญรุ่งเรืองยิ่งใหญ่มากจริง ๆ

อาตมาได้ประกาศไปในสาธารณชนหลายที่ว่า ทุกวันนี้ศาสนาพระพุทธเจ้าได้ปรากฏชัดขึ้นแล้ว เมืองไทยเป็นดินแดนชมพูทวีป แล้วมาถึงวันนี้ เมืองไทยมีสิ่งปรากฏจริง เป็นปรากฏการณ์แท้เกิดขึ้นแล้วว่า มีเนื้อหา “โลกุตระธรรม” มีอารยธรรมของพุทธเกิดขึ้น **ที่นี่ จะมีลักษณะคุณธรรมของโลกุตระทำเป็นกลุ่ม เป็นพลังงานให้เกิดบทบาททางสังคมสูงขึ้นไปอีก จะเจริญสืบสานไปอีก จะเจริญสูงสุดในอีก ๔๕๐ ปี จึงค่อยลดพลังงานลง”**

แต่น่าเสียดายที่คนไทยนำด้วยที่เป็น **“จุดแข็ง”** ของเราเอามาใช้น้อยมาก เช่น ขณะนี้เราอยากให้คนไทยปรองดอง เพื่อให้บ้านเมืองสงบเรียบร้อย มีปกติสุข แต่เราดูจะลืมพระราชดำรัสที่กล่าวไว้ว่า **“.. การทำให้บ้านเมืองมีความปกติสุขเรียบร้อย จึงมิใช่การทำให้ทุกคนเป็นคนดี หากแต่อยู่ที่การส่งเสริมคนดี ให้คนดีได้ปกครองบ้านเมือง และควบคุมคนไม่ดีไม่ให้มีอำนาจ ไม่ให้ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายได้...”**

จริง ๆ นั้นคนไทยส่วนใหญ่ปรองดองกันอยู่แล้ว แต่ถ้ายปล่อยให้ผู้นำระดับพระปาราชิก หรือนักการเมืองปาราชิก (พวกทรยศต่อชาติ-ประชาชนเพื่ออามิส) ขึ้นมาเป็นใหญ่ได้เมื่อไหร่ ความแตกแยกระส่ำระสายก็จะกลับคืนมา กลายเป็นท่าลงเมืองทันที

เราจึงต้องไม่ควรปล่อยให้คนชั่วมีที่ยืนในสังคมอีกต่อไปในแผ่นดินไทย

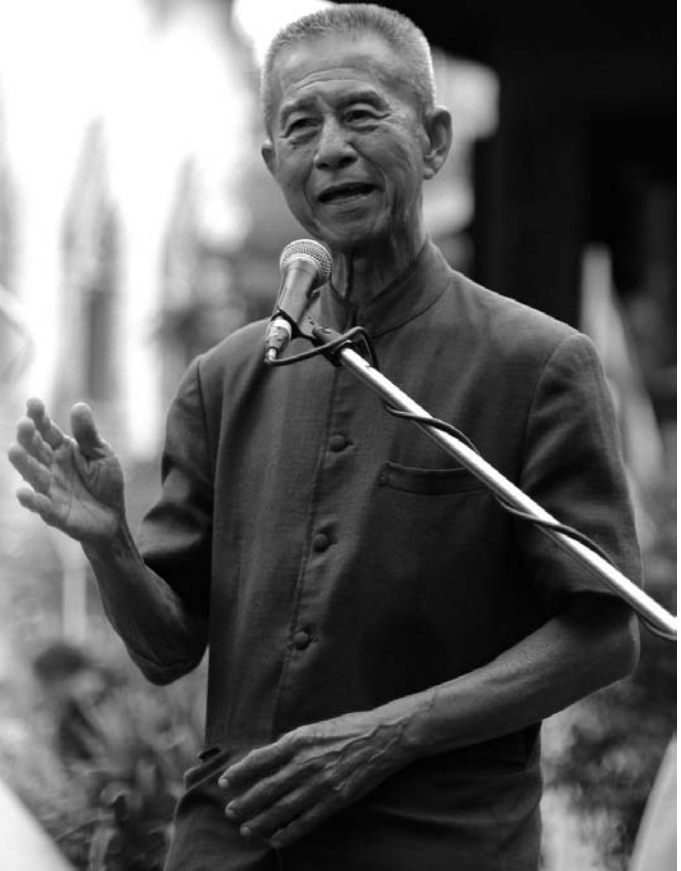

สมาชิกหนังสือ “เราคิดอะไร” หลายท่านทราบว่า คนเขียนบทความในหน้า “คนบ้านบอกกล่าว” และ “บ้าน-ป่านาดอย” เป็นคนคนเดียวกัน คือ “จำลอง”

ผมรู้ตัวเองว่ายิ่งอายุมากขึ้น ยิ่งทำอะไรไม่ว่าใครจะได้เรื่อง ขณะนี้ผมอายุ ๘๑ ปีครึ่งแล้ว ตอนอายุย่างขึ้นเลข ๘ เท่านั้น เริ่มเห็นชัดว่าเขียนหนังสือไม่อ่านเหมือนเมื่อก่อนเลย

จึงกราบนมัสการ พ่อท่าน สมณะโพธิรักษ์ ขออนุญาตหยุดเขียนลงใน “เราคิดอะไร” พ่อท่านบอกให้ผมเขียนต่อไป ถ้าเห็นว่าจะไม่ไหวจริงๆ ก็ต้องบอกให้ผู้อ่านทราบว่าหายไปไหน

ผมขอขอบคุณสมาชิก “เราคิด-อะไร” ที่เคยอ่านบทความของผม ล้ำลากันเพียงแค่นี้ สวัสดีครับ

◆ ธรรมดาของโลก จะได้ไม่ต้องโศกสลด

สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์

วิถีมนุษย์สะพาน ย่อมเกิดมาเพื่อมวลชนเพื่อสังคม
ปุถุชน เมื่อมาเกิดก็เป็น “วัฏสงสาร”
มนุษย์สะพาน เมื่อมาเกิดเขาเรียก “จตุ”
บางคนเกิดมา “ชดใช้กรรม!”
แต่บางคนเกิดมาเพื่อ “สร้างบารมี!”

◆ คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

สมณะโพธิรักษ์

“สาธารณโภคี”ที่วันนี้ จึงเป็นชุมชนชื่อว่า “ประชาธิปไตย”
หรือแม้ “คอมมูน” ก็เป็นประชาธิปไตย
หรือคอมมูนที่ดียอดสุด

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๑๙ เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๖๐

เอโกปี หุตวา พหุตา โหติ พหุตาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง

1	นัยปก : “ชาติ-ศาสน์-กษัตริย์ ปัจจุบัน”	สไมย์ จำปาแพง
		จิ้งจิ่ง ตามพ่อ
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
5	คุณนิตคิดหน่อย	บรรณาธิการ
6	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8	เปิดยุคบุญนิยม	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
13	เวทีความคิด	นายหนูณี
14	สี่สั้นชีวิต (เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว โดย แมนเฟรด คราเมส)	ทิม สโม.
23	ขาดกทันยุค	ฉวมพุทธร
26	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
32	การ์ตูน	วิสูตร
34	ตามหยิ่งฟ้าทะเลดิน	ตั้งนั้น วิมุตตินิยม
37	บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน)	ทิมลวาทดี ซูโต
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด	สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
42	คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์
52	เชื้ออย่างพุทธ	ฉวมพุทธร
54	บทความพิเศษ	ทศพนธ์ นรทัศน์
58	ลูกอโศกชะงอกดูโลกกว้าง	ฟ้าสาง
60	เรื่องสั้น (กายา)	เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม
64	แต่คิดก็หนาว...ร้	นายชิง วินเทอร์
66	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
70	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
72	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อแก้วียน
75	กตึกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนวยการ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปัฐยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธานี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศิลสนิท น้อยอินตะ
สุเสรี สีประเสริฐ
ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศิลสนิท น้อยอินตะ
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๔-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กลั่นแก่น ๖๔๔ ขอยนามินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๔๕๑๐

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งนามัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

สั่งจ่าย นางสาวศิลสนิท น้อยอินตะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กลั่นแก่น

๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขากอนนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศิลสนิท น้อยอินตะ

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๕๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang2514

14	<p>สี่สั้นชีวิต “เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว”</p> <p>มุมมองของชาวต่างชาติต่อในหลวง ร.๙</p> <p>โปรเฟสเซอร์ แมนเฟรด คราเมสเขียนหนังสือเล่มนี้</p> <p>เพื่อเฉลิมฉลองวาระแห่งการครองราชย์ครบ ๖๐ ปี</p>
----	--

หากคิดลึกล้าไปกว่านั้น ก็จะมีพบเค้ามูลรากเหง้าแท้จริงของปัญหา
ซึ่งสืบทอดหยั่งลึกแผ่กว้างมาแสนนาน
เกินจักจัดการตามระบบการเมืองและระเบียบราชการ

ภัยธรรมชาติ.....ผลา ธรรมชาติ

ปี ี่หาเดือดร้อนเฉพาะหน้าของแผ่นดินไทย
ที่รัฐบาลในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ พร้อมด้วย
ด้วยความเอื้ออาทรของนานาองค์กรต้องเร่งรัด
คลี่คลายบรรเทาทุกข์ยากยิ่งของทวยประชาชนทุก
วิถีทาง

เหตุเภทภัยครานี้ ต่างเห็นพ้องต้องกันว่า
อุทกภัย...น้ำป่าไหลหลากจากภูผาป่าสูงชันแรงสุด
หลังล้นเกินพื้นที่ราบลุ่ม แหล่งน้ำ ห้วย หนอง บึง
คลอง แม่น้ำ จักรองรับ ระบายออกได้ทันตาม
ธรรมชาติปกติวิสัย

ท้ายสุด สรุปรูปเหตุอุทกภัยพิบัติปกติวิสัย
ธรรมชาติ ก็มีพันปัดสวะให้พ้นตัวเอง... กล่าวโทษ
“ธรรมชาติ” นั้นแหละเป็นตัวการสำคัญ! ที่วิปริต
ปรวนแปร จึงเกิดเหตุผันแปรเลวร้ายถึงปานนี้

หาได้ย້อนรอยลึกลงไปถึงเหตุซับซ้อนซ่อนเร้น
ลับลมคมหนี้ยิ่งกว่านั้นไม่ เพราะมนุษย์รู้ว่า หาก
คิดลึกล้าไปกว่านั้น ก็จะมีพบเค้ามูลรากเหง้าแท้จริง
ของปัญหา ซึ่งสืบทอดหยั่งลึกแผ่กว้างมาแสนนาน
เกินจักจัดการตามระบบการเมืองและระเบียบ
ราชการ

การบุกรุกทำลายล้างผลาญธรรมชาติป่าเขา
ลำเนาไพร ต้นน้ำลำธาร โขดเขินเนินหิน เกาะ

แก่ง พืชพันธุ์ไม้นานาต่อเนื่องนานมาหลายสิบปี
โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ด้วยความเห็นแก่ได้เห็นแก่
ตัว เห็นแก่ลาภสักการะ ยศถาบรดาศักดิ์ซึ่งหน้า
มิคำนึงถึงผลร้ายต่อแผ่นดินในวันหน้า

วันนี้...ธรรมชาติได้ให้บทเรียนแก่มนุษย์
ด้วย “ธรรมชาติทัณฑ์” เป็นผลสืบเนื่องจากคน
รุ่นก่อนก่อไว้เป็น “มรดก” ตกทอดให้คนรุ่นหลัง
จำต้องรองรับ และเป็นบทเรียนที่ต้องจดจำและ
พัฒนาตนเอง พัฒนาลังคม ป่าเขาลำเนาไพรให้
ฟื้นคืนให้จงได้

ผู้ทรงอำนาจในวันนี้ จำต้องถามตนเอง...จัก
เชิดหน้าหยัดยืนต่อสู้อย่างองอาจสืบทอดวีรกรรม
ของบรรพชน หรือยอมลู่ตามลมเอาตัวรอดเยี่ยง
นักการเมืองโสภณและข้าราชการอภัยศรอกแผ่นดิน
บางคน

อำนาจที่ไร้แรงเสียดทาน ยับยั้ง หาก
พลาดพลังยอมสุดโต่งเกินประมาณ ยากฟื้นคืน

คืนข้างแรมยอมผันเวียนแปรเป็นคืนข้างขึ้น
รับแสงจันทร์สาดส่องปลูพืชพันธุ์ ผู้โหดเขลาเบา
ปัญญา ย่อมอาจรู้แจ้งกระจ่างโลกได้หากมุ่งมั่น
แสวงหา.

☐

มาเป็นชุด!

อ่าน “เราคิดอะไร” จำไม่ได้ว่าเล่มไหน แต่ไวไวนี้แหละ ก็เลยอยากจะช่วย ส่งมา ๕,๐๐๐ บาท ร่วมทุนทำหนังสือที่ดีมีคุณค่าต่อโลกและสังคมอีกเล่มหนึ่ง ส่วนอีก ๑,๐๐๐ บาท สำหรับต่ออายุสมาชิก ๒ ปี และ ๕๐๐ บาท ที่เหลือนั้น ต่ออายุสมาชิกหนังสือให้ผู้ต้องขัง ๒ ปี

● ข่าเซียม แซ่เลี้ยว หนองคาย

☞ ได้รับเงินและจัดการตาม “ใบสั่งบุญ” เรียบร้อยแล้วขอรับ สำหรับผู้ต้องขังนั้น เราถือเป็นหน้าที่ส่วนหนึ่งของเราที่ “ยามย่างก้าวรุดไปข้างหน้า อย่าเมินมองเบื้องหลัง” จึงได้จัดส่ง “เราคิดอะไร” ให้เรือนจำทุกแห่งครับ

ขอขอบคุณที่เอื้ออาทรน้ำใจไม่ตรีต่อ “เราคิดอะไร” และสังคม

ป.ร.๙ –ป.เอก

อ่านข่าวผ่านๆ ตาในมติชนรายวันเดือน พ.ย. ๕๙ มหาเถรสมาคมกับทบพาทนาการจัดทำร่างกฎกระทรวงฯให้ป.ร.๘-๙ เทียบเท่า ป.เอก แต่การประชุม ครม.ยังไม่ได้ช้อยุติ ผมไม่ได้สนใจรายละเอียด แค่พอเจอประเด็นข่าวก็ข้องใจว่าบวชจนเป็นมหาเปรียญระดับสูงแล้ว ยังจะดิ้นรนแสวงหาปริญญาทางโลกไปทำไมอีก ไม่เข้าใจจริงๆ

● ชาวพุทธ ไม่เคยบวช ไม่ฟังสวด

☞ เปรียญธรรม ก็ตั้งปริญญาบัตรทางธรรม คุณค่าต่างกับปริญญาบัตรจากสถาบันศึกษาทางโลก เพราะใช้แสดง ประเมิน รับรอง เพื่อสมัครงาน รับราชการในทางโลกไม่ได้ แต่หากว่าผู้ใดใจเด็ดสละโลก-เมินโลกย์ได้เด็ดขาดแล้วก็ไม่มีปัญหาต้องดิ้นรนไขว่คว้าแสวงหาอะไรนอกเหนือจาก “เปรียญธรรม” ที่เพียบพร้อมด้วย

“ธรรม” แท้จริง ใช้แค่ “เปรียญกลวงธรรมกลวงโลก” สวดปาติโมกข์คล่องปาก แต่มีกระดากละอายใจตน ยามเมินละเมิดลั่นเพราะศีลต่างพร้อยด้วยมลทินนานา

ปีใหม่-ชีวิตเก่า

ขึ้นปีใหม่แล้ว คนไทยน่าจะได้เริ่มต้นชีวิตด้วย “มงคล” ความดีงามตามหลักศาสนา แต่พอไปพบข่าวในหน้า ๓ ไทยโพสต์ ๖ ม.ค. ก็อดไม่ได้ที่จะระบายต่อมา รูปตำรวจในเครื่องแบบ ชาวบ้านชายหญิงนั่งรอคิว ขณะที่พระหนุ่มกำลังสักแขนหนุ่มคนหนึ่งต่อหน้าหลวงพ่อบรรยายใต้ภาพ “พุทธศาสนิกชน ชำราชากร ตำรวจ ฟังวัดถุมงคล แห่งฝั่งตะกวดทองคำหลวงพ่อดอด วัดสายไหม หนุนดวงปีระกา” เห็นว่าที่นี้ไม่ได้ยึดถือเรื่องแบบนี้ จิงหรือว่าเราจะแก้ปัญหแบบนี้ได้อย่างไร

● ครูนอกราชการ เพชรบุรี

☞ ถ้าหมายมุ่งถึงองค์กรที่รับผิดชอบก็น่าจะไม่พ้น ฝ่ายศาสนา กับฝ่ายการศึกษา เป็นตัวการหลัก และฝ่ายอื่นๆ เป็นองค์กรเสริมสนับสนุน ก็ลองหันมาดูฝ่ายศาสนาว่าองค์กรหลักที่จะขับเคลื่อน คือองค์กรใด ดำเนินตามอริยมรรค ๘ หรือไม่ จักรายทวนนำทัพออกศึกครานี้ต่อไปได้ไหม ส่วนฝ่ายการศึกษานั้น หากยังอยู่ในยุครัฐบาลทหารครองอำนาจบริหารสั่งการ และมีบารมีแฝงกำกับ ก็มีความเป็นไปได้สูง แต่ก็ต้องยอมรับว่าการจะชำระล้างความเขลาทางมายให้สิ้นจากคนที่ทะนงตนว่ามีความรู้สูงในทางโลก ครองสมณศักดิ์พิศยศ มีเปรียญธรรมสูงรอบรู้ปรีชาธรรมนั้น มีไขหมุสามชั้น ไขพะโล้ในอวย จะบอกรให้.

ผักกระสังกับได้

เราคิดอะไรฉบับที่ ๓๑๘ คอลัมน์แบ่งปันสรรสาระ พุดถึงสรรพคุณผักกระสัง ผักดีที่ถูกมองข้าม โดยส่วนตัวทราบมานานแล้วว่าเป็นผักกินได้ มีประโยชน์มากมาย ข้อสำคัญมันขึ้นง่ายไม่ต้องดูแลยากเลย หลายคนไม่รู้ว่าจะกินได้ บางคนแม้กระทั่งชื่อก็ไม่เคยได้ยิน นึกถึงที่ ดร.รัชณี คงคาฉุยฉาย บอกว่า ---ผักพื้นบ้านมีสารอาหารสูงกว่าผักตามท้องตลาดมาก บางชนิดมากถึงสิบเท่า โดยเฉพาะ ‘สารพฤกษเคมี หรือ โฟโตนิวเทรียนท์’ สารชนิดนี้มีบทบาทอย่างมากในการยับยั้งโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง อย่างเช่น โรคมะเร็ง หัวใจ ความดัน เป็นต้น และช่วยต่อต้านอนุมูลอิสระที่เกิดขึ้นจากสิ่งแวดล้อมและกระบวนการเผาผลาญภายในร่างกายที่สามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา จะมีในผักพื้นบ้านค่อนข้างเยอะ โดยเฉพาะผักที่มีรสขม ผักทั่วไปหาไม่ค่อยพบ มีในผักพื้นบ้านภาคใต้ เช่น มันปู ยอดมะม่วงหิมพานต์ ผักเสียงน้ำ หรือ ผักเสียง ผักหนาม ฯลฯ

ฟังแล้วก็ได้แต่คิดว่า อีกนานไหมที่คนไทยจะหันมากินผักพื้นบ้าน นอกจากหาง่าย ราคาถูก ปลอดภัย ไร้สารพิษแล้ว ยังเป็นการฟื้นฟูการกินแบบไทยๆ ด้วย

● หล้า ยืนหยัด

☞ ยามที่สังคมกำลังตื่นตึ่งกับค่านิยมใหม่ในด้านต่างๆ ทั้งที่เป็นสาระและไร้สาระ แม้ว่าสติปัญญาของเหล่าบัณฑิตจักแสดงภูมิปัญญาหลากหลาย แต่ก็น้อยนักจักได้มีโอกาสสัมผัสวิถีชีวิตตามธรรมชาติในท้องถิ่นที่ไร้มลพิษ เพราะชีวิตประจำวันต้องอยู่ในสภาพไร้ทางเลือก เป็นไปตามกฎเกณฑ์ของ “การตลาด” และตนเองก็ต้องคร่ำเคร่ง

อยู่กับตำรับตำราวิชาการการทำงานอาชีพไปวันๆ ชุมชนขอโคกเหมือนผ้าเหล่าผ้ากยอนยุค เป็นคนป่าเข้าเมือง ผันเมืองให้เป็นสวนเป็นป่า เต็มไปด้วยพืชผักผลไม้ร่มรื่นเขียวขจีอุดมสมบูรณ์กลางป่าคอนกรีต ปรับอากาศโดยไม่ต้องใช้เครื่องปรับอากาศ!

หล่อด้วยมือลอบด้วยเท้าเขลาหรือขลาด
ลองทบทวนบทบาทอีกสักหน
ได้ชื่อ “คน” คนให้ทั่วทั้ง “ตัวตน”
จักเป็นคนเสมอต้นเสมอปลาย!

รองอธิบดีโยกภาพ!!

มีข่าวว่า กรณีที่รองอธิบดีกรมทรัพย์สินทางปัญญาที่ก่อเหตุขโมยภาพเขียนมูลค่า ๑๕,๐๐๐ เยน จากโรงแรมนั้น อาจต้องโทษจำคุกที่ญี่ปุ่นสูงสุด ๑๐ ปี เนื่องจากคดีลักทรัพย์เป็นคดีอาญา ยอมความไม่ได้ ขณะนี้รองอธิบดีกรมทรัพย์สินทางปัญญาผู้นี้จะยังไม่สามารถเดินทางกลับประเทศไทยได้... ได้ข้อคิดเลยว่า ชีวิตที่ไม่มีศีล ๕ นะ เป็นชีวิตที่เสี่ยงกับทุกเรื่องจริงๆ เสี่ยงคุกตะราง เสี่ยงต่อการเสียชื่อเสียง ฯลฯ

● คำแก้ว วันรุ่ง

☞ ชื่อว่า “ข้าราชการ” แต่โยจิตวิปัสสนาจิตวิปริตผิดวิธียราชการในตำแหน่งสูงศักดิ์ถึงรองอธิบดีกรมทรัพย์สินทางปัญญา แต่ด้อยปัญญาถึงกับก่อเหตุฉาวระบือทั่วโลก เสียทีเป็นไทยชาวพุทธนี่คงเอาแต่นั่งสมาธิ หลับตา สวดมนต์ ภาวนามุ่งบรรลุธรรมขึ้นสวรรค์ชั้นฟ้าละชั้นะ แต่หลงลืมชำระล้าง โคลนเประอะติดเท้าที่ลับตา

๓ USSณาธิการ

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

สภาก่อตั้งบุญนิยม

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุตสาหกรรมบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันขยายวิทยาด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดขึ้นเป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้นก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

เราได้พูดถึง“พลังงานทางธรรมชาติ” ตั้งแต่“อุตุนิยาม”ซึ่งมันเป็นแค่“พลังงาน” และ“สสาร”ที่เกิดตามยถากรรมของเหตุ กับปัจจัยทำให้มันเกิดมันเป็นมหาภูต ๔ คือ“ธาตุดิน-ธาตุน้ำ-ธาตุลม-ธาตุไฟ”ขึ้นมา

แต่“อุตุนิยาม”มันจัดสรรทำตัวเองให้เกิด“ตัวมันเอง”ยังไม่เป็น เพราะมันยังไม่มี จุดศูนย์กลางของ“สนามแม่เหล็ก”ในตัวมันเอง มีแต่“ดิน,น้ำ,ไฟ,ลม”มารวมตัวกันเป็นตัวมันขึ้นมา ด้วยพลังงานภายนอกเป็น ปัจจัยก่อให้เกิดภาวะของ“อุตุนิยาม”นั้น

มันถูกพลังงานอื่นผลักดันให้“ธาตุ” ต่างๆมาจับตัวกันเป็น“ดิน”บ้าง เป็น“น้ำ” บ้าง เป็น“ลม”บ้าง เป็น“ไฟ”บ้างเท่านั้น

เกิดเป็น“๓ เล้า = ISH”ที่มีแค่“ชั้นธาตุ”แห่ง“อุตุนิยาม” ยังไม่มี“ธาตุรู้”ในตัวมันเอง “พลังงาน”ในตัวมันก็เป็น“พลังงาน ฟิสิกส์”ล้วนๆ ยังไม่มี “พลังงานชีวะ”

“ธรรมชาติ”หรือ“ฟิสิกส์”ที่เป็นแค่ชั้น “ธาตุ”ก็คือ ธรรมชาติชั้น“ธาตุ” ย่อมต่างกับ ธรรมชาติชั้น“พีช”เป็น“ชีวะ”อย่างมีนัย สำคัญอีกมาก ค่อยๆศึกษาไป

แน่นอนยังเป็นธรรมชาติชั้น“จิต” ก็ ยิ่งมีความแตกต่างกันกับ“ธรรมชาติ ๒ ชั้น” (ธาตุ,พีช)นั้นมากยิ่งขึ้นไปจนจระไนให้ หมัดไม่ได้หรือ ก็ขอพูดเท่าที่พอจะพูดสื่ กันฟัง ได้ในโอกาสนี้

พลังงานชั้น“ธาตุ”มันก็ทำหน้าที่ไปตาม ความเป็น“อุตุนิยาม” ซึ่งมันจะมีความเด่น

กว่าพลังงาน“พีชหรือจิต”ไปอีกแบบหนึ่ง ที่“พีชและจิต” เป็นไปไม่ได้ เช่น พระอาทิตย์ นั้นเป็น“อุตุนิยาม”ตัวพอเลยทีเดียว ซึ่งมี พลังงานของ“ธาตุ”โดดเด่นมากและมหาศาล เกินกว่าที่“พีชและจิต”จะมีจะเป็นได้เหมือน

และ“ธาตุ”มันก็มี“สัญญา”(หน่วยความจำ ในความเป็นตัวเอง)เป็นพลังงาน“แม่เหล็ก”ดูด เอาเหตุปัจจัยที่จะต้องรักษาตัวเอง(อารักขะ) คือแค่ทำให้ตัวเองคงอยู่ได้แค่นั้น” ทำเป็น “องคาพยพของตัวเอง”ไว้ให้ได้ เท่าที่แรง “แม่เหล็ก”ในตัวมันจะมี“สัญชาต”ของมัน ตามความเป็น“ตัวมัน = ISH” ดูเอาธาตุมา ทำเป็นตัวเองให้เป็น“ตัวเอง”(self)ได้ก็พอแล้ว มันยังไม่ถึงขั้นส่งพลังออก“ป้องกันตัวเอง” (อารักขาอิกรณัง) จึงยังไม่เป็นภัยต่อผู้อื่น

และมันก็ยัง“หลง”ยึดความเป็นตัว เอง จนถึงขั้น“ตัวข้าใครอย่าแตะ” แล้วจะ ต้องต่อสู้เพื่อป้องกันตัวให้แก่ตัวเอง ซึ่งมัน ยังไม่มี“ความรู้”ถึงขั้นจะต้องใช้พลังงานใน ตัวมันขึ้นแข่งในตนแล้วส่งแรงออกไปให้ กระแทกผู้อื่นจะได้เต็ม มันยังไม่รู้ถึงขนาด ว่า“ทำร้ายภาวะอื่น”เสียให้หมดพลัง แล้วตน “จะปลอดภัย” มันจึงยังไม่เป็นภัยต่อผู้อื่น

ในความเป็นพลังงานของมัน มันยังไม่มี “ความรู้”ถึงขั้น“รักตัวเอง”และ“ชังผู้อื่น” ซึ่ง พลังงานที่“รักตัวเองและชังผู้อื่น”ขั้นนี้มันเป็น “พลังงานระดับ“ดูดและผลัก”ที่แรงร้าย ถึงขั้นเรียกได้ว่า“เวทนา”กันแล้ว

เมื่อสภาวะธรรมยังไม่มีพลังงาน“ธาตุรู้”ถึงขั้น“เวทนา” สภาวะธรรมนั้นจึงยังไม่นับว่าเป็น“วิญญาณ” เพราะมันยังไม่ยึดตัวเองมากจนเรียกได้ว่า“เห็นแก่ตัว”(selfish)

มันเป็นแค่พลังงาน“อุตุ”หรือ“พีช”ที่ทำหน้าที่ไปตามความเป็น“อุตุ” ซึ่ง“อุตุ”มันก็มี vẻเด่นกว่าพลังงาน“พีช”ไปอีกแบบหนึ่ง และ“พีช”ก็เด่นกว่าพลังงาน“จิต”ไปอีกแบบหนึ่ง ที่แต่ละ“นิยาม”เป็นไปไม่ได้เหมือน“นิยาม”อื่น เช่น มันไม่รู้ว่ามันต้องเด่นเหนือกว่าใคร มันไม่แข่งไม่แย่งใคร มันไม่มีสุขมีทุกข์ มันไม่เด่นทางเวทนา-ทางวิญญาณเลย และมันก็รู้ว่ามันต้องทำ ตัวเองให้เป็น“ตัวเอง”(๓ เล่าคือ ISH)เท่าที่จะทำได้ ไม่เบียดเบียนใคร ไม่แย่งใคร

นี่คือจุดเด่นของ“พีชนิยาม”

แม้“อุตุนิยาม”ก็นับว่ามีจุดเด่นนี้อยู่

พระพุทธเจ้าจึงให้ทำ“จิตนิยาม”ของตน“มีคุณลักษณะเด่น”จะนี้ให้ตนอาศัยแล้วเอาพลังงานที่เหลือจากนี้ไปทำงานรับใช้ผู้อื่นได้อีก ตามแต่ใครจะมีบารมีมากเท่าใด

แล้วพลังงานชั้น“จิต”มันก็ทำหน้าที่ไปตามความเป็น“จิต”ของแต่ละอารยชน ซึ่งมันจะมีความเด่นกว่าพลังงาน“พีชและอุตุ”ไปอีกแบบหนึ่ง ที่“พีชและอุตุ”เป็นไปไม่ได้ เช่น มันมีเวทนา มันมีวิญญาณอีกมากมายหลากหลายไปตามฐานะแห่ง“สัตว์แต่ละฐานะ” นับไม่ไหว และ

มี“ปัญญา”จัดการกับพลังงานของตนให้เป็นประโยชน์ต่อตน ต่อผู้อื่นอย่างเหมาะสม

พลังงานที่ทำหน้าที่ที่ซื่อสัตย์ที่สุด คือ“อุตุ” แม้แต่พลังงาน“พีช”ก็ซื่อสัตย์ต่อตนเองต่อผู้อื่นตามที่มันสุดวิสัย(พีชมีความเป็นวิสัยแล้ว คือความเป็นพลังงานสุดที่จะยึดไว้ได้แล้วของตนเอง) “พีช”จึงซื่อสัตย์กว่า พลังงาน“จิต”

“จิตนิยาม”ชั้นต่ำก็ซื่อสัตย์ยิ่งกว่า“จิตนิยาม”ชั้นสูงกว่าที่ยังอวิชชา จิตนิยามชั้นต่ำกว่าก็จะมีจุดเด่นกว่า“จิตนิยาม”ชั้นสูงบางอย่าง หรือเก่งกว่า“จิตนิยาม”ชั้นสูงบางอย่าง ก็ยังมีความแตกต่างไปอีกมาก ยังแยกละเอียดไปอีกไม่ไหว

ขอวิจยณะที่ลึกละเอียดยิ่งกว่านี้ แค่นี้ก่อนแล้วกัน

สรุป จิต“อวิชชา”หรือ“โมหะ”ทั้งสิ้นที่เป็น“ตัวเหตุหรือตัวการ”ให้เรา“ทำนรก”เอง

“นรก”คือ“จิตที่มีกิเลส” เป็นพลังงาน“จิตนิยาม”ที่เจ้าตัวสร้างเองทำเองก็เป็น“กรรม”ที่พาเราเป็น พาเราไปเอง(กัมมโยนิ) ด้วย“อวิชชา” ซึ่งพลังงานนี้จะสั่งสมจากน้อยจนกระทั่งมาก ด้วยความหลงผิดว่า“มันเป็นเรา(อัตตา)-เป็นของเรา(อัตตนิยา)” แล้วมันก็ตกผลึกลงไปเป็น“อาสวะ-อนุสัย”

“อนุสัย”คือ กิเลสที่ตกผลึกผนึกกัน ควบแน่นอยู่ในกัมมบึงของจิตคน

ต้องเรียนรู้จาก“หยาบ” นั่นก็คือจากความเป็น“กาย”(องค์ประชุมของรูปกับนาม)ชั้น“กายนอกกาย”

“ภายนอกกาย”หมายความว่า ธรรมะ ๒ หรือ“องค์ประชุมของรูปกับนาม”ที่ขณะ นั้นสัมผัสกับ“วัตถุภายนอกอันเป็นเหตุ นอก”อยู่เสมอ แล้วมันก็เกิด“กิเลส”

กิเลสก็คือ“จิต” ไม่ใช่วัตถุแน่ๆ ตัวนี้ แหละ“กายของจิต” คือ“กิเลสที่เกิดอยู่ในจิต หลุดๆขณะนั้น” อ่านหรือเรียนรู้ให้รู้จักจริง “อาการจิต”ตัวนี้ให้ได้ ตัวนี้เองที่ต้องกำจัด

“กิเลส”ตัวนี้จะมีอำนาจบงการให้เรา ทำ“กรรม”หรือประกอบกิจการทาง“กายกรรม หรือวจีกรรม” สุข-ทุกข์กับวัตถุภายนอกอยู่ ผู้นี้คือ ผู้ยังไม่หลุดพ้นจาก“ภพกาม”

เป็น“จิต”ที่เรียกว่า มันยัง“โง่”(อวิชชา) อยู่กับ“วัตถุภายนอก”(กามาวจร = โอิฬาริกอัตรดา) ก็ต้อง“กำจัดกิเลสกามาวจร”นี้ให้ดับสิ้น ไป เป็นขั้นต้น

จึงจะไปทำกับขั้น“กลาง” ซึ่ง“วัตถุ ภายนอก”นั้นเราก็อยู่กับมัน สัมผัสสัมพันธ์ กับมันได้ ช่วยเหลือหรือจัดการกับมันได้ ด้วย เพราะ“โลกุตรจิต”ของเราเหนือมันจริง

คำว่า“เหนือ”(อุตตระ)นี้ จึงประกอบ ไปด้วย“ปัญญาที่มีเมตตา-กรุณา-มุทิตา- อุเบกขา” ช่วยผู้อื่นอยู่อย่างบริสุทธิ์ใจจริง ไม่หวังอะไรตอบแทนมาให้ตนเลย

ฉะนั้นคือ “พรหมของศาสนาพุทธ”

ส่วน“พรหม”ของศาสนา“เทวนิยม”นั้น ยังไม่รู้จัก“ตัวเอง” ยังวิจยจิตตนเองไม่เป็น หรือ“จัดการกับจิตตนเองด้วยปัญญาที่ไม่ เห็นแก่ตน ไม่มีตัวตน”ไม่ได้

เป็นเพียง“จิตที่มีความบริสุทธิ์”ที่ ไม่ทำร้ายใคร ทำประโยชน์แก่ใคร แต่ยังไม่ มี“ปัญญาที่เป็นโลกวิทู-โลกุตรจิต-โลกา นุกัมปายะ” จึงช่วยผู้อื่นสิ่งอื่นไม่ได้สมบูรณ์

“พรหม”หรือ“พระเจ้า”ของพุทธจึง พร้อมไปด้วย“โลกวิทู-โลกุตรจิต-โลกานุกัม ปายะ” ซึ่งต่างจาก“พรหมหรือพระเจ้า”ที่ ยังไม่มี“โลกวิทู-โลกุตรจิต-โลกานุกัมปายะ” อย่างมีนัยสำคัญมาก

ยังชื่อว่า“พรหมแบบเทวนิยม”นั่นคือ “พรหม”ที่ยังไม่มี“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์” เป็น“คุณวิเศษ”อันสำคัญ

จึงชื่อว่า“พรหม”ที่ยังมี“อวิชชา”หรือ ยังไม่มี“วิชา”ของพุทธศาสตร์

แม้“พรหม”ขั้นสูงจะไม่ติดยึดใน“ลาภ วัตถุ”แล้ว แต่“พรหม”ที่ยังติดยึดใน“ความ ใหญ่ความยิ่งของตน”ก็ยังมี เป็นต้น ยัง ต้องการสรรเสริญ ต้องการสุขบำเรอจิตตน

“พรหม”ที่ยัง“อวิชชา”นี้แหละที่จะยิ่ง “อวิชชา”สูงขึ้นไปอีกชั้น ในขั้นละเอียดขึ้น

กล่าวคือ มนุษย์ปกติไม่มีใคร“อยากได้” ความเป็นพรหม”มาก่อนเลย จะ“อยากได้”ความ เป็น“เทวดา ๖ ชั้น”เท่านั้น เพราะยัง“อวิชชา” ในความเป็น“พรหม” ยัง“หลงเสพอารมณ์ สุขบำเรอกามคุณ ๕”อยู่

จนกว่าจะมี“ความรู้ที่เข้าใจ”ว่า“ภพ พรหม” คือ ภพที่สูงกว่า“ภพกาม”อย่างไรใน ประดา“ความเป็นภพ”

ผู้มี“วิชา”ขั้นนี้จึงจะ“อยากได้”ความ

เป็นพรหม” แล้วจะฝึกฝนตนเป็น“พรหม” กระนั้นก็ยังมิ“พรหมแบบเทวนิยมกับพรหมแบบอเทวนิยม”อยู่อีก ที่ต้องศึกษา

เช่น “พรหม” นั้นคือ “จิตว่างจากภพจากชาติที่เป็นภพทั้งหลาย” ตั้งแต่ภพนรก โดยเฉพาะ“ภพเทวดา ๖ ชั้น” หรือ“จิตที่ไม่เวียนวนกลับสู่ภพต่ำได้อีกแล้ว”(จิตขั้นนี้คือเริ่มตั้งแต่“อนาคามีภูมิ”ขึ้นไป)

“เทวดา ๖ ชั้น” นั้นยังเวียนกลับภพต่ำอยู่ทั้งสิ้น(อนาคามี) เพราะยังเป็น“เทวดาที่เป็นสมมุติเทพ”หรือ“เทวดาโลกียะ”

พระพุทธเจ้าตรัสแบ่ง“เทวดา”ไว้ ๓ ชั้น

มี ๑.ชั้นสมมุติเทพ = เทวดาโลกียะ

๒.ชั้นอุบัติเทพ = เทวดาที่ภูมิเข้าชั้นโลกุตระ นั่นคือ กำจัดกิเลสโลกียะเป็นแล้ว

๓.ชั้นวิสุทธิเทพ = เทวดาคือจิตบริสุทธิ์จากภพเทวดา คือพรหม

“พรหมเทวนิยม”ก็หยุดเสพงามได้สะอาดจากกิเลสงามได้ แต่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ภพงาม”อย่างครบถ้วนด้วย“ธรรมวิชัยสัมโพชฌงค์”ตามแบบพุทธ

ต้อง“เทวดาโลกุตระ”จึงจะไม่เวียนกลับมาสู่ต่ำอีก(อนาคามี) เนื่องจากมีความเป็น“อุบัติเทพ” มี“โพชฌงค์ ๗” สำคัญคือ มี“ธรรมวิชัยสัมโพชฌงค์”แยกแยะภพภูมิต่างๆของจิตได้ละเอียดครบถ้วน เพราะเป็นผู้มี“สัมมาทิฐิ”ที่เกิดสู่“อาริยมุมิ”แห่ง“โลกุตระ”

ที่จะสูงสู่ความเป็น“วิสุทธิเทพ”(เทพแห่งความบริสุทธิ์สูงสุด นั่นก็คือ พรหมหรือพระเจ้าที่

สัมมาทิฐินั่นเอง) ซึ่งมี“ความแน่นอน”(นิตยะ) กระทั่งเข้าขั้น“เที่ยงแท้”(นิจจัง) และสามารถสร้างพลังงานจิตที่แน่นอน,เที่ยงแท้ให้สัมบูรณ์ถึงขั้น“อวัง(ยังยืน) - สัสตัง(เป็นไป เช่นนั้นตลอดกาล) - อวิปริณามธัมมัง(ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่น) - อสังหิรัง(ไม่มีอะไรมาหักล้างได้) - อสังกุปปัง(ไม่กลับกำเริบ)”

ขออย่างสำคัญนะว่า “ภพ”ทั้งหลายที่คนสามัญปุถุชน อยากได้นั้น คือ “ภพเทวดา ๖”ชั้นนี้แล ไม่มี“ภพอื่น”เลยออกไปจากนี้ที่ปุถุชนคนสามัญ“อยากได้”(ตันทา) โดยเฉพาะ“ภพนรก”

เพราะ“ภพนรก”นั้นคนปุถุชนทั้งหลายไม่สามารถรู้จักู้แจ้งรู้จริงได้ง่ายๆเลย และไม่มีใคร“อยากได้ภพนรก”

จึงไม่มีปุถุชนคนใดจะทำ“กรรม”ของตนเพื่อจะให้ตนไปสู่“นรก”แน่นอน

แต่เพราะคนปุถุชน“ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ในความเป็น“กรรม”ที่“ตนเองทำเองแท้ๆ”

รู้กันก็แค่ผิว ๆ เฝิน ๆ เท่านั้น ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงครบครัน“กายกรรม-วจีกรรม” โดยเฉพาะ“มโนกรรม” ยิ่งคนที่“ไม่เชื่อกรรม-ไม่เชื่อวิบาก”ก็ยิ่ง ปิดประตู“นิพพาน”ไปเลย

เพราะ“ความไม่รู้จักภพ-ชาติ” นั่นคือ “ไม่มีความรู้ในความเป็น“ภพ” และ“ทำกรรม”ที่เป็น“อกุศล”ด้วยวิชชาจริง จึงต้องเกิด“ภพนรก”ขึ้นจริงในจิตตน

* เก่าสมัย ใหม่เสมอ *

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

● นายพนุนดี

ณ ช่วงเวลานี้ สนามหลวงเป็นสนามบุญ เป็นสนามแห่งการ “ให้” อันบริสุทธิ์

ในหลวง ร.๙ ทรงเป็นแบบอย่างของการ “ให้” ที่บริสุทธิ์ใจ จนประชาชนชาวไทยหรือพลกนิกรของพระองค์ต่างน้อมนำสู่ดวงจิตดวงวิญญาณมาตลอด ๗๐ ปีที่พระองค์ทรงครองราชย์

คุณธรรมแห่งการ “ให้”

ผลแห่งการ “ให้” ที่เกิดจากความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์กำลังปรากฏผลอย่างยิ่งใหญ่มาก เป็นบอมบ์ออฟเลิฟ (Bombs of Love) เป็นพลังแห่งความรักที่ก่อเกิดการ “ให้” อันบริสุทธิ์ของพระองค์อันทรงพลังที่บังเกิดผลต่อจิตใจคนไทยโดยทั่วไป ทั้งในและต่างประเทศ

แม้แต่ชาวต่างประเทศก็ยังคงได้รับผลแห่งการ “ให้” หรือ “ความรัก” อันบริสุทธิ์ของพระองค์จนเป็นที่ยอมรับไปทั่วโลก

ประเทศไทยรอดพ้นจากการเป็นเมืองขึ้นของต่างชาติในยุค “จักรวรรดินิยม” เพราะการเสียสละของบรรพบุรุษไทยทั้งเลือดเนื้อและชีวิต

ยิ่งในยุคนี้ที่เป็นยุค “ทุนนิยม” ที่หลายประเทศยากจะรอดพ้นจากการถูกรอบงำ

แต่ก็มีประเทศไทยที่มีพระมหากษัตริย์ที่ทรงมีพระปรีชาญาณ และวิสัยทัศน์อันกว้างไกลสามารถนำพาประเทศรอดพ้นจากกรงเล็บของต่างชาติที่เป็นเจ้าลัทธิ “ทุนนิยม” มาได้ ด้วยการ “ให้” อันบริสุทธิ์ของพระองค์ จนส่งผลสู่ประชาชนชาวไทยโดยมากให้อยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข มีความสามัคคี ประเทศชาติจึงยังดำรงอยู่อย่างมั่นคงรักษาเอกราชไว้ได้มาจนถึงปัจจุบัน ดังพระราชดำรัสของในหลวง ร.๙ ที่ทรงพระราชทานพรแก่ประชาชนชาวไทย เมื่อวันที่อังคารที่ ๓๑ ธันวาคม

๒๕๕๕ ก่อนวันขึ้นปีใหม่ (พ.ศ.๒๕๕๖) ซึ่งเป็นพรปีใหม่ แต่ปวงชนชาวไทยให้รู้ค่าของการ “ให้” ที่บริสุทธิ์

แม้ในปีใหม่ พ.ศ.๒๕๖๐ พรปีใหม่ดังกล่าวก็ยังเป็นพรอันล้ำค่าแก่ปวงชนชาวไทยให้อยู่ได้อย่างร่มเย็นเป็นสุขกว่าประเทศอื่นหลายประเทศในโลก ด้วยคุณธรรมแห่งการ “ให้” ของชาวไทย ดังนี้

“คุณธรรมข้อหนึ่งที่ยังมีอยู่อย่างบริบูรณ์ในจิตใจของคนไทยก็คือการ “ให้”

การ “ให้” นี้ ไม่ว่าจะให้สิ่งใด แก่ผู้ใด โดยสถานใดก็ตาม

ล้วนเป็นสิ่งที่พึงประสงค์อย่างยิ่ง เพราะเป็นเครื่องประสานไมตรีอย่างสำคัญระหว่างบุคคลกับบุคคล

และทำให้สังคมมีความ “มั่นคง” เป็นปึกแผ่น ด้วยสามัคคีธรรม

นอกจากนั้น การให้ยังเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขอีกด้วย

กล่าวคือ ผู้ให้ก็มีความสุข มีความอิ่มเอมใจ ผู้รับก็มีความสุข มีกำลังใจ

สังคมส่วนรวม ตลอดจนถึงประเทศชาติก็มีความสุข มีความร่มเย็น”

บรรยากาศของการ “ให้” ที่สนามหลวงก็เป็นอีกหนึ่งตัวอย่างที่ยืนยันความจริงจากพระราชดำรัสครั้งนี้ ๒

สี่สั้น สี่ชีวิต

ทิม สมอ.

“เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว”
มุมมองของชาวต่างชาติต่อในหลวง ร.๙
โปรเฟสเซอร์ แมนเฟรด คราเมส
เขียนหนังสือเล่มนี้เพื่อเฉลิมฉลอง
วาระแห่งการครองราชย์ครบ ๖๐ ปี
เป็นฉบับเฉลิมฉลองพระราชสมภพ ๘๐ พรรษา
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ

(ขอบคุณภาพจากเฟซบุ๊ก photoontour.com)

เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว (ตอนที่ ๒)

โดย โปรเฟสเซอร์ แมนเฟรด คราเมส

คนไทยส่วนใหญ่มักคิดว่า ชาวต่างชาติไม่มีความเข้าใจและชื่นชมพระมหากษัตริย์ไทยมากนัก แต่ท่านจะต้องแปลกใจมากที่มีชาวต่างชาติบางคนเข้าใจแนวทางที่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงดำเนินชีวิต และเข้าใจข้อมูลข่าวสารที่ทรงสื่อสารให้พลกนิกรของพระองค์ได้รับทราบ ดีกว่าคนไทยโดยถ้วนเฉลี่ยเสียอีก

ผู้เขียนไม่ได้เขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองวาระแห่งการครองราชย์ครบ ๖๐ ปีเท่านั้น แต่เขียนขึ้นเพื่อส่งผ่านข่าวสารที่สำคัญถึงคนไทยของพระองค์ เพื่อเกิดประโยชน์สุขและผลดีทั้งแก่ตนเองและมวลมนุษยชาติ

(ขอขอบคุณหนังสือ “เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว” โดย โปรเฟสเซอร์ แมนเฟรด คราเมส)

ต้องไม่ประเมินค่างานของตนต่ำ

ผมมีเพื่อนคนหนึ่งในประเทศเยอรมันซึ่งจะมีอายุครบ ๘๐ ปีในปีหน้า ชื่อคุณเคทเลอร์ ซึ่งทำงานเป็นที่ปรึกษาด้านสุขภาพ ถ้าท่านพบกับคุณเคทเลอร์ ท่านจะไม่เชื่อว่าอายุเขาจะมากถึงปานนั้น คุณเคทเลอร์ดูเหมือนว่าจะอายุซัก ๖๕ ปี และมีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรงเหมือนกับคนหนุ่ม คุณเคทเลอร์จะสนุกสนานในการทำงานประจำวัน ตื่นนอนเวลาหกโมงครึ่ง จากนั้นหนึ่งชั่วโมงต่อมาก็เริ่มทำงานในสวน และปฏิบัติอย่างนี้ตลอดทั้งปี ไม่ว่าจะฝนจะตกหรือแดดจะออก และแน่นอนที่สุดคุณเคทเลอร์ยังขับรถด้วยตัวเองอีกด้วย หากมีผู้ใดต้องการคำแนะนำ หรือการวินิจฉัยโรคจากคุณเคทเลอร์ เขาจะไม่ปฏิเสธเลยแม้แต่ครั้งเดียว คุณเคทเลอร์กล่าวว่า “การช่วยเหลือผู้อื่นเป็นความเร่งด่วนที่ผมต้องทำ” “เมื่อใดที่เราสามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้ เราก็ควรให้ความช่วยเหลือ” นี่คือนิยามของค่านิยมของคุณเคทเลอร์

น่าพิศวงจริงๆ ในสิ่งที่คุณเคทเลอร์กระทำ ซึ่งโดยหลักการทั่วไปแล้ว ช่างคล้ายคลึงกับพระราชกรณียกิจของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบางที่ทัศนคติที่เป็นทางบวก และการดำเนินชีวิตที่เป็นไปตามหลักแห่งสุขภาพอนามัยของคุณ

เคทเลอร์จะทำให้เขาดูหนุ่ม ไม่ร่วงโรยไปตามวัย เขาบอกผมเร็วๆ นี้ว่า “ผมไม่ต้องการพึ่งพาผู้อื่นให้เป็นภาระ” คำพูดของคุณเคทเลอร์เป็นการเตือนให้ผมย้อนรำลึกถึงพระวอพระตแห่งองค์พระศาสดาลัมมาลัมพุทธเจ้าที่ตรัสว่า “ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน” อตตาทิ อตตโน นาโถ

อย่างไรก็ตาม เราไม่สามารถหลีกเลี่ยงการพึ่งพาผู้อื่นได้ไปเสียทุกอย่าง ทันทิที่เราลืมหัดโลกเราจำเป็นต้องพึ่งพาผู้อื่นแล้ว เช่น พ่อแม่ต้องเลี้ยงดูเราให้เจริญเติบโต และในกรณีที่เราเจ็บป่วย เราก็จำเป็นต้องได้รับการเยียวยารักษาทางการแพทย์ เป็นต้น แต่นอกเหนือจากการพึ่งพาดังกล่าวแล้ว เราไม่ควรที่จะพึ่งพาผู้อื่นอยู่ร่ำไป

ดูเหมือนว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ จะทรงปฏิบัติตามหลักการนี้ พระองค์ทรงขบถยนต์ซึ่งเป็นพระราชพาหนะด้วยพระองค์เอง ทั้ง ๆ ที่พระองค์ไม่จำเป็นต้องทรงกระทำเช่นนั้นแน่นอนที่สุด พระองค์มิได้ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้อื่นเกิดความประทับใจในพระราชกรณียกิจของพระองค์ แต่สิ่งนี้เป็นวิถีทางในชีวิตของพระองค์ที่ทรงเลือก จากบันทึกเหตุการณ์

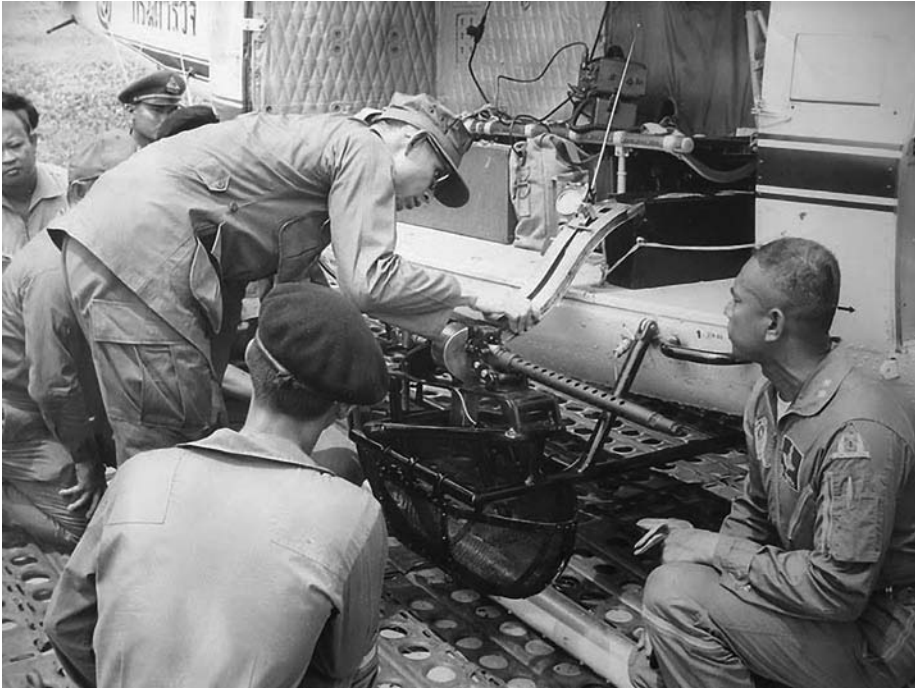

เกี่ยวกับพระราชภารกิจของพระองค์ ทำให้เราได้รับทราบว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงเคยซ่อมปืนกลด้วยพระองค์เอง เนื่องจากปืนกลดังกล่าวใช้การไม่ได้และไม่มีอะไหล่ ท่านลองจินตนาการนึกถึงภาพพระราชจริยาวัตรของพระองค์ ขณะทรงประทับนั่งในห้องทรงงานในพระราชวังเพื่อทรงซ่อมปืนกลดูซิว่า ท่านจะมีความรู้สึกอย่างไร ที่พระองค์จะทรงทำเช่นนั้นได้

ผมไม่ได้นำเหตุการณ์ข้างต้นขึ้นมาพูดโดยถือเป็นเรื่องตลกขบขัน แต่ภาพของพระองค์ขณะทรงงานซึ่งเป็นภาพที่น่าพิศวงนั้น แสดงให้เราเห็นอย่างชัดเจนถึงสภาวะที่สุดขีด ตามพระราชดำรัสของพระองค์ที่ตรัสว่า “ไม่มีงานใดยกเว้นไว้สำหรับพระองค์” พระองค์ทรงถือว่างานใดก็ตามที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อช่วยเหลือประเทศชาติเป็นพระราชภารกิจของพระองค์ พระราชดำรัสของพระองค์เนื่องในวโรกาสทรงครองราชย์ครบ ๖๐ ปีซึ่งตรัสว่า **“ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นบุคคลพิเศษ แต่ข้าพเจ้าทำงานและปฏิบัติหน้าที่เหมือนอย่างเช่นคนไทยทั่วไปที่ปฏิบัติหน้าที่เพื่อรับใช้ชาติ”**

คำถามถึงท่านผู้อ่านคือ ลองจินตนาการสมมุติว่า ท่านเป็นพระมหากษัตริย์แห่งประเทศไทย ท่านจะมีความอ่อนน้อมถ่อมตนเช่นพระองค์ท่านหรือไม่?

นักบวชท่านหนึ่ง ในประเทศอินเดียซึ่งยังคงมีชีวิตอยู่ ครั้งหนึ่งท่านกล่าวว่า **ชีวิตที่ถึงจุดสูงสุดคือ ช่วงที่ไม่มี การแบ่งแยก ความคิด คำพูด และการกระทำ** ถ้าทั้งสามสิ่งนี้รวมเป็นหนึ่งเดียวกัน บุคคลผู้นั้นไม่จำเป็นต้องมี **กูรู (ครูทางด้านจิตวิญญาณ)** อีกต่อไป เพราะ **ว่าคุณเป็นคนซื่อตรงต่อตนเอง คุณก็จะดำเนินชีวิตอย่างเต็มบริบูรณ์** และถึงแม้ว่าผมจะเข้าใจในคำกล่าวของกูรูท่านนั้นอย่างถ่องแท้ก็ตาม แต่ผมก็ต้องยอมรับว่า ยังไม่สามารถปฏิบัติสิ่งนี้ให้เกิดผลสำเร็จได้ ยิ่งผมชื่นชมบุคคลผู้ประสบความสำเร็จในสิ่งนี้มากเท่าใด ผมก็ยิ่งมีความเคารพอย่างลึกซึ้งต่อองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวสำหรับผม ดูเหมือนว่าพระองค์จะทรงดำเนินชีวิตดังที่พระองค์ตรัสและคิดอย่างนั้น “ในเมื่อข้าพเจ้าได้รับความรู้พิเศษและสามารถที่จะซ่อมปืนกล ที่ผู้อื่นไม่สามารถทำได้ ข้าพเจ้าจะไม่ทำได้อย่างไร

การซ่อมปืนกลซึ่งเป็นสิ่งเล็กน้อยก็มีความสำคัญต่อประเทศชาติด้วยเช่นกัน” นั่นอาจจะเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงคำนึง

ก่อนจบเรื่องปืนกลนี้ โดยเหตุที่พระองค์จำเป็นต้องทรงถอดและประกอบชิ้นส่วนของปืนกลดังกล่าวครั้งแล้วครั้งเล่า และทรงพิจารณาว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้ปืนกลดังกล่าวขัดข้อง ใช้การไม่ได้ จึงทำให้พระองค์ทรงได้รับความรู้ทางด้านเทคนิคใหม่ๆ ซึ่งในเวลาต่อมาเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยในการปรับปรุงปืนกลเอ็ม ๑๖ ยิ่งกว่านั้น พระองค์ยังได้ทรงพัฒนาความคิดในการนำปืนดังกล่าวไปติดบนเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์เพื่อที่จะใช้ป้องกันตัวได้ทันที เมื่อถูกโจมตีอย่างกะทันหัน เหมือนดังเหตุการณ์ครั้งหนึ่งที่สมาชิกในราชินิกุลพระองค์หนึ่งทรงประสบ ซึ่งเหตุการณ์ครั้งนั้น จะเห็นได้ว่าประสบการณ์ของพระองค์ในการซ่อมปืนแบบง่ายๆ แต่กลับเป็นผลทำให้เกิดมีการปรับปรุงทางด้านเทคนิคที่สำคัญของอาวุธปืน แล้วอะไรล่ะที่เป็นบทเรียนซึ่งเราได้รับจากพระองค์ เราเห็นได้ชัดเจนก็คือ จงอย่าตัดสินหรือประมาณ

การทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งว่าต่ำไป งานชิ้นใหม่แต่ละอย่างหมายถึงโอกาสใหม่ ถ้าทำด้วยความเต็มใจและใส่ใจ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงตั้งอยู่ในทศพิศราชธรรม มิได้ทรงมีความลำเอียงพระทัยแม้แต่น้อย สำหรับพระองค์แล้ว ทรงถือว่ามนุษย์ทุกคนมีความเสมอภาคทัดเทียมกัน ทั้งในเรื่องของการงานและหน้าที่ ทรงถือว่างานทุกอย่างมีความสำคัญด้วยกันทั้งนั้น และอีกประการหนึ่ง การแบ่งชั้นหรือการให้คุณค่างานนั้น เป็นรูปแบบของการยึดติดซึ่งทำให้เกิดการเหินยวรั้งความเจริญ ไม่มีการพัฒนาไปสู่งานที่ดีกว่า ตามพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

เราจะพบว่า “ปัญญาที่นำไปสู่การปฏิบัติ” เกิดขึ้นน้อยมาก และอาจจะพบเพียงในไม่กี่คนเท่านั้น มหาตมะ คานธีถือได้ว่าเป็นท่านหนึ่งซึ่งประกอบด้วยสติปัญญาที่อยู่ในระดับดังกล่าว แม้ว่าท่านจะเป็นผู้นำของประเทศอินเดีย ท่านก็ยังทอผ้าเพื่อตัดเย็บสวมใส่ด้วยมือของท่านเอง ตลอดทั้งช่วยในการก่อสร้างบ้านอีกด้วย และก็ยังมิ

เจ้าชายพระองค์หนึ่ง ทรงมีพระราชฐานอยู่ที่เมือง กบิลพัสดุ์ทางตอนเหนือของประเทศอินเดีย พระองค์ ทรงพอพระทัยที่จะทรงดำเนินชีวิตของพระองค์ เณกเช่นสมณะในป่า ฉลองพระองค์เพียงผ้าผืน พอปกปิดพระวรกายแทนที่จะเป็นฉลองพระองค์ ของเจ้าชายที่ประดับด้วยอาภรณ์ดินทองนา นานาชนิด และเสด็จออกภิกขาจารเพื่อรับอาหารเพื่อ ประทับพระชนม์ชีพ แทนที่จะเสวยพระกระยาหาร ในจานทองคำ พระองค์ทรงทำทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อช่วยเหลือมวลมนุษยชาติให้พ้นทุกข์ และทรง ค้นหาเหตุแห่งทุกข์ เจ้าชายพระองค์นั้นคือ เจ้า ชายสิทธัตถะศากยมนู ซึ่งภายหลังต่อมาทุกคนรู้จัก พระองค์ในนามของพระพุทธเจ้านั่นเอง

ท่านผู้อ่านที่รัก ในเมื่อบุคคลที่ยิ่งใหญ่ดังกล่าว ขึ้นต้น ต่างก็สละเวลาเพื่อทรงกระทำหรือทำในสิ่ง ที่จำเป็นเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น แล้วพวกเราจะมีวิธีอ เพื่อสิ่งใดเล่า เราจะไม่มี ความละอายบ้างหรือที่เรา มีส่วนร่วมเพียงน้อยนิดในการกระทำเพื่อช่วยเหลือ ผู้อื่นเมื่อเปรียบเทียบกับท่านเหล่านั้น

ข้าพระพุทธเจ้าขอน้อมรำลึกถึงพระมหา-

กรุณาธิคุณแห่งองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดชฯ ที่ทรงเป็นตัวอย่างที่ยิ่งใหญ่ และขอภัยสำหรับผู้ที่ไม่มีพลังในการเดินตาม แนวเบื้องพระยุคลบาท หรือศึกษาสิ่งที่พระองค์ ทรงสั่งสอนเพื่อให้เป็นวิทยาทาน

สุขภาพและคุณค่าของครอบครัว

นำอัศจรรย์ที่ก่อนเป็นธรรมเนียมมราชประเพณี ของพระบรมมหาราชวังตราตรึงใจของชาวไทยที่ ทรงเสด็จร่วมออกกำลังพระวรกายกับพระบรม- ราชินีและพระราชโอรส พระราชธิดาเป็นประจำ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ พร้อมด้วยพระบรมราชินีนาถ และพระราชโอรส พระราชธิดา ทรงออกกำลังพระวรกายร่วม กัน เกี่ยวกับเรื่องการออกกำลังพระวรกายของ พระเจ้าอยู่หัวนี้ พลตำรวจเอก วิชาญ เดชกุญชร กล่าวไว้ในพระราชประวัติ (ตามรอยพระยุคลบาท) ของพระองค์ที่ถูกต้องแม่นยำว่าตามความเป็น จริงแล้วพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพร้อมด้วย สมเด็จพระบรมราชินีนาถ พระราชโอรส พระ- ราชธิดาทุกพระองค์ ทรงออกกำลังพระวรกาย ด้วยการวิ่ง (jogging) วันละครึ่ง ชมจะทรงประทับ

ณ พระราชวังไกลกังวล หัวหิน หรือพระตำหนัก
ภูพิงคราชนิเวศน์ จังหวัดเชียงใหม่ ฉะนั้น
พระเจ้าอยู่หัวจึงทรงมีพระพลานามัยที่สมบูรณ์
แข็งแรง ซึ่งแม้แต่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่
ถวายการอารักขา (ซึ่งเป็นคนหนุ่ม) ที่ร่วมออกกำลัง
กายก็ยังไม่สามารถวิ่งตามทันพระองค์ สมเด็จฯ และ
ทูลกระหม่อมฯ ในพระองค์ได้

ข้อเท็จจริงที่ปรากฏให้เห็นได้ชัดก็คือ ทั้งๆ
ที่มีกองงานทางการแพทย์ พร้อมด้วยเวชภัณฑ์
ซึ่งพร้อมให้การถวายดูแลพระพลานามัยของ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้อย่างดีที่สุด ซึ่ง
หากพระองค์จะทรงใช้เหตุผลนี้เพื่อให้ผู้อื่นถวาย
การดูแลแก่พระองค์ พระองค์ก็ย่อมทรงกระทำ
ได้ แต่พระองค์ก็ได้ทรงทำเช่นนั้น (การพึ่งพา
ผู้อื่น) พระองค์กลับทรงดูแลพระพลานามัยและ
พระสุขภาพของพระองค์เอง ซึ่งสิ่งที่พระองค์ทรง
กระทำนั้นได้รับการสรรเสริญอย่างหาที่เปรียบมิได้
และช่างเป็นแรงบันดาลใจแก่ปวงข้าพระพุทธเจ้า
ในการดำเนินชีวิตตามแนวเบื้องพระยุคลบาทเป็น

อย่างยิ่ง

นอกจากการทรงเอาใจใส่ดูแลพระพลานามัย
และพระสุขภาพของพระองค์เป็นอย่างดีด้วยการ
ออกกำลังพระวรกายเป็นประจำแล้ว ในช่วงเวลา
นั้นยังเป็นโอกาสของพระองค์ที่จะได้ทรงมีเวลา
ประทับใกล้ชิดกับพระราชโอรสและพระราชธิดา
อีกด้วย ถ้าท่านผู้ใดได้อ่านเรื่องพระราชประวัติ
วัตรของพระเจ้าอยู่หัว จะพบว่าพระองค์ได้ทรง
นำครอบครัวของพระองค์เสด็จประพาสทาง
ชลมารค หรือเสด็จพักผ่อนพระวรกาย ในช่วง
ฤดูร้อนเป็นการสวนพระองค์หลายต่อหลายครั้ง
โดยไม่เกี่ยวกับทางราชการ

ผมสันนิษฐานว่า ตลอดเวลาที่พระองค์ยังทรง
พระเยาว์และทรงศึกษาเล่าเรียนในต่างประเทศ
ที่ภาวะแวดล้อมถือว่า คุณค่าและกิจกรรมของ
ครอบครัวนั้นสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด คงต้องเป็นแรง
บันดาลใจให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ทรงกระทำสิ่งดังกล่าวนี้ และผมยังมั่นใจว่า

ความรักที่แน่นแฟ้นซึ่งพระเจ้าอยู่หัวทรงได้รับจากพระราชชนนีของพระองค์ เป็นสิ่งที่หล่อเลี้ยงน้ำพระทัยของพระองค์ตลอดพระชนม์ชีพ และทรงทำให้พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ที่สุจริตประเสริฐ

ดังนั้นไม่ว่าท่านจะประสบปัญหาชีวิตของท่านอย่างไรก็ตาม หรือว่าท่านจะต้องดิ้นรนมากมายเพียงใดก็ตาม จงฟังระลึกไว้เสมอว่า ท่านจะต้องให้ความรักแก่ครอบครัวของท่านอย่างเพียงพอ จงรับฟังความต้องการของลูก ๆ จงอธิบายให้ลูก ๆ ฟังว่า ทำไมท่านจึงไม่สามารถทำสิ่งนั้นให้แก่ลูกได้ หากท่านไม่สามารถทำได้ตามความต้องการของลูก ลูกจะเข้าใจและไม่โกรธเกลียดท่าน ในเมื่อท่านพูดความจริง จงพยายามเป็น “รานีหรือราชาแห่งจิตใจในครอบครัวของท่าน ท่านจะถึงพร้อมด้วยความสุขในที่สุด”

ไม่ว่าจะในกรณีใดก็ตาม กิจกรรมร่วมกันย่อมเป็นสิ่งที่ดีงามเสมอ ในการทำให้ครอบครัวมีชีวิตชีวา และปฏุชนคนไทยทั่วไปควรจะรับและถือปฏิบัติสิ่งนี้ให้เกิดเป็นนิสัยในชีวิตประจำวันให้มาก

ที่สุดเท่าที่จะทำได้ด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นการท่องเที่ยวพักผ่อนในวันหยุด การเดินทางท่องเที่ยวระยะสั้นในวันหยุดสุดสัปดาห์ ทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันหรือการรับประทานอาหารเย็นมือพิเศษร่วมกันที่บ้านหรือนอกบ้าน อย่างน้อยที่สุดอาทิตย์ละครั้งเพื่อจะได้มีเวลาแห่งความสุขสนุกสนาน และสร้างสมประสบการณ์ที่ดีร่วมกัน ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวนี้จะสามารถหล่อเลี้ยงน้ำใจไมตรี และกระชับความสัมพันธ์ของครอบครัวให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น อีกทั้งจะเป็นการส่งเสริมความเข้าใจอันดีให้มีต่อกัน สิ่งนี้สำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

แล้วท่านละ ได้พาลูก ๆ หรือพ่อแม่ของท่านไปดูหนังดี ๆ หรือรับประทานอาหารเย็นมืออร่อยครั้งสุดท้ายเมื่อไร?

คุณค่าของครอบครัวอีกนัยหนึ่ง

จากการสังเกต ผมพบว่าโลกตะวันตกสูญเสียศีลธรรมและรากฐานของสังคมมานานแล้ว บางทีการสูญเสียดังกล่าวอาจจะเริ่มต้นระหว่างยุคอุตสาหกรรมในประเทศอังกฤษ ซึ่งอยู่ในช่วง

ศตวรรษที่ ๑๗ เมื่อเจ้าของโรงงานและเจ้าของเหมืองแร่ผู้มั่งคั่งไม่กี่รายแสวงหาผลประโยชน์จากชนชั้นกรรมาชีพ เพื่อให้ได้ผลกำไรมากขึ้น การผลิตสินค้าราคาถูกจำนวนมากออกท่วมตลาด ทำให้ผู้ผลิตสินค้าหัตถกรรมและอุตสาหกรรมขนาดเล็กต้องเลิกกิจการและกลายเป็นผู้ว่างงาน การใช้ความชาญฉลาดและความรู้ทางด้านเทคนิคเพื่อแสวงหาผลประโยชน์จากผู้อื่น แทนที่จะเป็นการเกื้อกูลที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม เป็นสาเหตุที่แท้จริงอันหนึ่งที่นำความทุกข์มาสู่ทั้งยุโรปและสหรัฐอเมริกาเพราะนั่นเป็นการสร้างความไม่สมดุลและความกลัวขึ้น

การที่จะมีชีวิตให้อยู่รอดได้จะต้องมีเงิน ดังนั้นทั้งในประเทศอังกฤษและเยอรมนีผู้ซึ่งเป็นพ่อแม่จะต้องทำงาน เมื่อลูก ๆ กลับมาจากโรงเรียนและพ่อแม่ยังคงอยู่ที่ทำงาน ลูก ๆ จึงไม่มีใครที่จะกล่าวคำว่า “สวัสดี” ด้วย หรือไม่มีใครเตรียมอาหารกลางวันไว้ให้พวกเขา ลูก ๆ ส่วนใหญ่จึงทำอาหารรับประทานกันเอง ซึ่งก็หนีไม่พ้นพิซซาแซ่แข็งที่นำเข้าไปอุ่นในเตาอบไมโครเวฟ และทานกันตาม

ลำพัง แล้วก็ดูโทรทัศน์หรือเล่นเกมคอมพิวเตอร์ ซึ่งก็เป็นสิ่งเดียวที่พูดกับลูก ๆ ปรากฏการณ์ดังกล่าวเป็นเรื่องที่เศร้ามาก

ขอให้ดูเด็กนักเรียนตามเมืองใหญ่ ในทวีปยุโรปหลังโรงเรียนเลิก ท่านจะต้องตกใจเมื่อเห็นบรรดาเด็ก ๆ เหล่านั้นไม่มีความสุขเลย จะเห็นว่าพวกเด็ก ๆ จะทะเลาะวิวาทโดยใช้ความรุนแรงและมีปัญหาเสเพลติดตามมาในโรงเรียนต่าง ๆ

ประเทศไทยยังไม่ประสบปัญหาขั้นรุนแรงถึงขนาดนั้น แต่ในปัจจุบันท่านจะสังเกตได้ว่า แนวโน้มของการเกิดปัญหาดังกล่าวก่อตัวขึ้นเกือบจะเป็นเหมือนกันแล้ว บรรดาวัยรุ่นไทยประเภทที่ขาดความรัก หรือไม่ได้รับความรักที่เพียงพอจากที่บ้าน มักจะถูกชักจูงให้เข้าเป็นสมาชิกของแก๊งวัยรุ่นต่าง ๆ ได้โดยง่าย หรือติดยาเสเพลให้โทษ เมื่อหันหลังกลับมาดูรายการโทรทัศน์ของไทยจะเห็นว่าทุก ๆ ๕ นาทีมีการเล่นหัวกันผ่านทางจอโทรทัศน์ด้วย การตบหน้ากันและกัน หรือตะเบ็งเสียงใส่กันและกันไม่ว่างเว้น เราต้องไม่กล่าวหรือพูดถึง

สิ่งที่เป็นผลในทางลบต่อคนหนุ่มสาว เพราะจะเป็นอันตรายต่อจิตใจของพวกเขา และทำให้พวกเขาปฏิเสธเข้ามารับสิ่งที่พวกเขาต้องการ อันได้แก่ความรักและความเอาใจใส่

ฉะนั้น เราจึงไม่ควรตำหนิยาเสพติดหรือผู้ค้ายาเสพติด (เพราะผู้ค้ายาเสพติดเพียงแต่เป็นผู้จัดหาสิ่งที่ผู้คนต้องการ) เราควรมองไปที่รากเหง้าที่แท้จริงของปัญหา เด็กๆที่เติบโตในครอบครัวที่อบอุ่น ได้รับการเอาใจใส่ดูแลจากพ่อแม่ จะไม่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อการติดยาเสพติด (รวมถึงสิ่งมีนเมาอื่นๆ) ผมไม่สามารถพูดได้ว่าการห้ามโฆษณาขายสุราจะสามารถช่วยลดละสิ่งมีนเมาได้หรือไม่ แต่ที่แน่นอนที่สุดคือ การห้ามดังกล่าวไม่ใช่เป็นการขจัดต้นเหตุที่แท้จริงของรากเหง้าแห่งปัญหาเลย

ท่านทราบหรือไม่ว่า หลายประเทศในทวีปเอเชียที่มีความหวังใยประชากรในประเทศของตน และเข้มงวดต่อรายการโทรทัศน์และอิทธิพลอื่นๆ ที่จะมียผลต่อคนหนุ่มสาว มักมีปัญหาในเรื่องยาเสพติด สิ่งมีนเมาและอาชญากรรมน้อยมาก จิตวิญญาณของคนหนุ่มสาวสามารถถูกชักจูงได้โดยง่ายตายเช่นเดียวกัน การประกวดร้องเพลงและความงามล้วนเป็นผลร้ายมากกว่าผลดี การประกวดประชันกันดังกล่าว เป็นแรงผลักดันให้หนุ่มสาวหันเหจากการศึกษาและการแสวงหาความรู้ไปสู่สิ่งเหล่านั้น เมื่อสิ่งเหล่านั้นได้ถูกฝังเข้าไปในความนึกคิดของพวกเขา ว่าการที่จะได้ชื่อว่าเป็นสตรีโดยสมบูรณ์แบบนั้นจะต้องเซ็กซี่ แน่แน่นอนที่สุดการประกวดความงามนั้น ผู้ที่สนับสนุนการประกวดก็ต้องเป็นบริษัทอุตสาหกรรมผลิตเครื่องสำอาง หรือส่งเสริมความงามและศัลยกรรมตกแต่งซึ่งเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์จากการโฆษณาด้วย (สิ่งนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกตะวันตกที่ซึมเข้ามาในประเทศไทยจนแทบจะไม่มีกำลังให้เห็น)

เด็กผู้หญิงที่มีความฉลาดน้อยและรู้เท่าไม่ถึงการณ์จะได้รับการเลี่ยมสอนว่า การเป็นผู้หญิงเซ็กซี่หมายถึงการมีชื่อเสียง และการมีทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต โดยประเมินค่าเงินทองและชื่อเสียงมากกว่าความรักที่แท้จริง และคุณค่าอย่างอื่นที่เป็นธรรมชาติ ดังนั้นบุรุษซึ่งมีความต้องการในตัวเธอ (บุรุษเหล่านี้ต่างก็เป็นเหยื่อของอุตสาหกรรมดังกล่าวด้วยเช่นกัน) ต่างก็ทราบว่าเป็นเงินเท่านั้นที่เป็นปัจจัยซึ่งจะสามารถทำให้ได้มาซึ่งตัวเธอ (และทำให้เธออยู่กับเขาได้) และวิธีการหาให้ได้มาซึ่งเงินทองนั้นก็มิใช่ว่าจะถูกต้องตามกฎหมายเสมอไป เพราะถ้าหากหาโดยวิธีสุจริตไม่ได้ ก็ต้องเป็นวิธีที่ไม่สุจริต

ถ้าหากว่าคนรุ่นหนุ่มสาวจะได้รับการอบรมให้ตระหนักถึงการตกเป็นเหยื่อในการเป็นเครื่องมือของการแสวงหาผลประโยชน์โดยสื่อและอุตสาหกรรม และกำลังจะติดกับดักของเครื่องมื่อดังกล่าว อย่างน้อยที่สุด พวกเขาก็จะได้รับทราบถึงกลไกประเภทนี้ และไม่ถูกทอดทิ้งโดยปราศจากความช่วยเหลือใดๆ

ในขณะที่เดียวกัน คนหนุ่มสาวเหล่านั้นจะต้องได้รับการอบรมสั่งสอนให้ตระหนักว่าชีวิตของพวกเขาจะมีหลักประกันซึ่งเป็นสัมพันธภาพและความสุขที่ยืนนาน เมื่อพวกเขาได้ตระหนักถึงพิษภัยทางด้านอุตสาหกรรมเหล่านี้แล้ว อุตสาหกรรมดังกล่าวก็จะไม่สามารถขูดให้พวกเขาเข้าไปสู่วงจรนั้นได้ นักค้ายาเสพติดและผู้จำหน่ายสิ่งมีนเมาก็ไม่สามารถแสวงหาผลประโยชน์จากพวกเขาได้อีกต่อไป

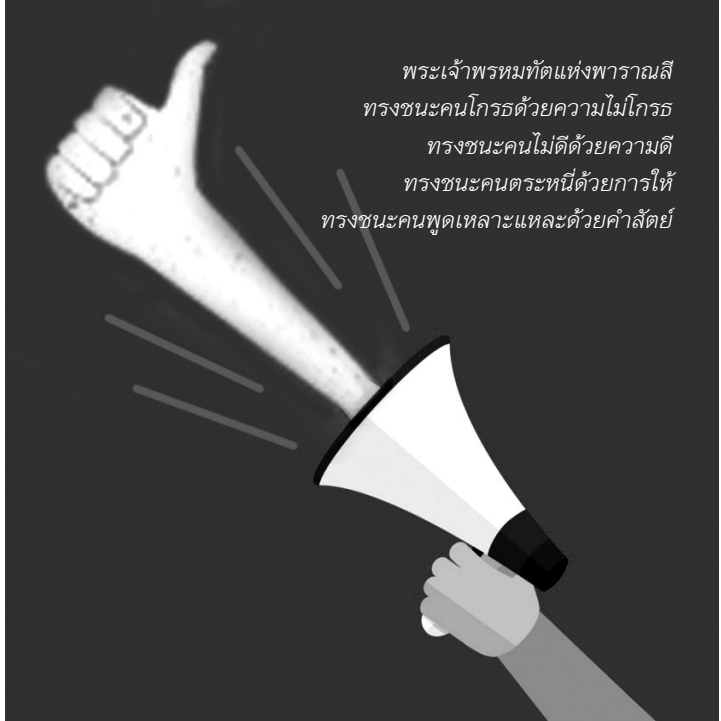
การสร้างจิตสำนึกให้เห็นถึงพิษภัยของสังคมสมัยใหม่จะเป็นวิธีเดียวเท่านั้นในการป้องกันไม่ให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นได้ และการดำเนินงานเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็ควรจะเป็นภาระหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องซึ่งจะต้องทำตั้งแต่วันนี้ก่อนที่จะสายเกินไป

๕

* สONGกษัตริย์ผู้ทรงธรรม
คุณมากล้ำไรโทษใด
ดีกว่ากันที่ตรงไหน
ศีลดีได้เหนือกว่ากัน.

พระเจ้าพรหมทัตแห่งพาราณสี
ทรงชนะคนโกรธด้วยความไม่โกรธ
ทรงชนะคนไม่ดีด้วยความดี
ทรงชนะคนตระหนี่ด้วยการให้
ทรงชนะคนพูดเหลวไหลด้วยคำสัตย์

ดีกว่ากันที่“ศีล”

(ราชาชาตก)

คราวที่พระศาสดาประทับ ณ เขตวันมหาวิหาร กรุงสาวัตถี นครหลวงของแคว้นโกศล มีอยู่วันหนึ่ง พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงวินิจฉัยคดีเรื่องหนึ่ง ปรากฏว่าทรงมีอคติ(ความลำเอียง)เกิดขึ้น จึงทรงวินิจฉัยไว้ไม่ดี ทำให้พระองค์ทรงรู้สึกไม่สบายพระทัยยิ่งนัก

ดังนั้นพอเสด็จจากเสวยพระกระยาหารเช้าแล้ว ทรงรีบล้างพระหัตถ์โดยเร็ว และทั้งๆที่พระหัตถ์ยังเปียกอยู่ ก็เสด็จขึ้นราชรถที่จัดเตรียมไว้ทันที เร่งเสด็จไปเข้าเฝ้าพระศาสดา

ครั้นเสด็จไปถึง ได้เข้าเฝ้าแล้ว พระศาสดาทรงปฏิสันถาร(ทักทายปราศรัย)ก่อน

“ขอต้อนรับมหาบพิตร พระองค์เสด็จมาด้วยกิจอันใด ตั้งแต่ยังเข้าปानนี้”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ เพราะเข้าวันนี้ ข้าพระองค์ได้วินิจฉัยคดีหนึ่ง แต่เกิดอคติจึงวินิจฉัยไม่ดี ฉะนั้นรีบมาเข้าเฝ้าพระองค์ก็ด้วยเหตุ

นี้แหละ พระเจ้าข้า”

พระศาสดาทรงสดับเช่นนั้น ได้ตรัสว่า

“ขอถวายพระพรมหาบพิตร ชื่อว่าการวินิจฉัยคดีโดยถูกต้องทำงานของคลองธรรมนั้น เป็นความดี เป็นทางสวรรค์(ทางปฏิบัติที่ทำให้ใจสูงส่งยิ่งขึ้น)แท้ ก็การที่มหาบพิตรได้รับฟังโอวาทจากเราตถาคตผู้เป็นสัพพัญญู(ผู้รู้แจ้งเห็นจริงทุกสิ่งในโลก) แล้วทรงวินิจฉัยคดีได้โดยถูกต้องทำงานของคลองธรรมนั้น **ไม่อัศจรรย์เลย**

แต่การที่**พระราชาทองหลาย**ในกาลก่อน ทรงสดับโอวาทของเหล่า**บัณฑิต** ทั้งๆที่ไม่ใช่สัพพัญญูแล้วทรงวินิจฉัยคดีได้โดยถูกต้องทำงานของคลองธรรม **ละเว้นจากอคติ ๔**(คือความลำเอียงเพราะรัก-เพราะชัง-เพราะหลง-เพราะกลัว) **บำเพ็ญ ทศพิธราชธรรม**(คือคุณธรรม ๑๐ ประการของผู้ปกครองบ้านเมือง ๑.ทาน ๒.ศีล ๓.การเสียสละเต็มที่ ๔.ชื่อตรง ๕.อ่อนโยน ๖.เพียรเผา

กิเลส ๗.โมโกรธ ๘.ไม่เบียดเบียน ๙.อดทน ๑๐.ไม่ประพฤติผิดธรรม)ไม่ให้เสื่อมเสีย **ได้เสวยราชสมบัติโดยธรรม บำเพ็ญสู่ทางสวรรค์ นี้แหละนำอัศจรรย์ยิ่ง”**

พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงสดับแล้ว ก็กราบทูลอาราธนา(นิมนต์)ให้ทรงเล่า พระศาสดาจึงตรัสแสดงเรื่องราวนั้น

ในอดีตกาล ********* พระเจ้าพรหมทัตเสวยราชสมบัติอยู่ในกรุงพาราณสี พระอัครมเทสีได้ทรงพระครรรค์(ตั้งห้อง) แล้วประสูติ(คลอด)พระโอรสโดยสวัสดิภาพ ในวันชานพระนาม(ตั้งชื่อ)นั้น พระชนกชนนี(พ่อแม่)ได้ทรงตั้งพระนามเหมือนกับพระชนก(พ่อ)ว่า**พรหมทัต**

ครั้น**พรหมทัตกุมาร**ได้เจริญวัย มีพระชนม์ม ๑๖ พรรษา ก็เสด็จไปร่ำเรียนที่เมืองตักสิลา ทรงสำเร็จศิลปศาสตร์ทุกแขนง หลังจากพระราชบิดาสวรรคตไปแล้ว ก็ทรงได้ดำรงอยู่ในราชสมบัติจัดการปกครองบ้านเมืองตามทำนองคลองธรรม ทรงวินิจฉัยคดีต่างๆอย่างไม่มีอคติใดๆเลย

เมื่อพระเจ้าพรหมทัตเสวยราชสมบัติโดยธรรมอย่างนี้ แม้พวกอำมาตย์ก็กระทำตามวินิจฉัยคดีโดยธรรมเหมือนกัน

ครั้นคดีทั้งหลายได้รับการวินิจฉัยโดยธรรม จึงไม่มีคดีคดโกงเกิดขึ้น แล้วก็เพราะไม่มีคดีคดโกงนี้เอง การร้องทุกข์ ณ พระลานหลวงจึงหมดไป ดังนั้นแม้พวกอำมาตย์จะมานั่งบนบัลลังก์ศาลอยู่ตลอดวัน ก็ไม่เห็นใครๆมาเพื่อให้วินิจฉัยคดี จนต่างก็พากันลุกกลับไป ปล่อยให้สถานที่วินิจฉัยคดีนั้น ถูกทอดทิ้งไว้อย่างเงียบเหงา พระเจ้าพรหมทัตจึงทรงดำริว่า

“เมื่อเราครองราชสมบัติโดยธรรม ไม่มีผู้คนมาให้วินิจฉัยคดี ไม่มีผู้มาร้องทุกข์ **บัดนี้เราควรที่จะตรวจสอบโทษ(ความผิด)ของตนเองได้แล้ว หากเรารู้ว่าเป็นโทษของเรา ก็จะละโทษนั้นเสีย ประพฤติในสิ่งที่เป็นคุณ(ความดีความถูกต้อง)เท่านั้น”**

ตั้งแต่นั้นมา พระราชา ก็ทรงสำรวจดูว่า “จะมีใครๆพูดถึงความผิดของเราบ้างหนอ” ครั้นไม่ทรงเห็นใครๆกล่าวถึงความผิดใดๆบ้างเลย แม้ในระหว่าง**ข้าราชการบริพาร**ภายในกลับทรงสดับแต่คำสรรเสริญคุณของพระองค์ถ่ายเดียว จึงทรงดำริในพระทัย

“ชะรอยชนเหล่านี้เพราะกลัวเรา จึงไม่กล้ากล่าวถึงโทษภัยความผิดของเรา กล่าวแต่คุณของเราอย่างเดียว”

ดังนั้นเอง จึงทรงสอบถาม**ข้าราชการบริพารภายนอก** แม้ในหมู่ข้าราชการบริพารเหล่านั้นก็มีแต่สรรเสริญอีก จึงทรงสอบถามชาวเมืองภายในพระนคร แม้ในที่นั้นๆก็ได้ทรงเห็นใครๆกล่าวถึงความผิดใดเลย ทรงสดับแต่คำสรรเสริญพระองค์เท่านั้น จึงทรงดำริกว้างไกลยิ่งกว่าเดิม

“เราจะต้องไปตรวจสอบ**ชาวชนบท**ดู”

แล้วทรงมอบราชสมบัติให้เหล่าอำมาตย์ดูแลเสด็จขึ้นยานพาหนะไปกับ**สารถี**เท่านั้น **ทรงปลอมพระองค์ไม่ให้ใครรู้จัก** เสด็จออกจากพระนครแล้ว ก็ทรงพยายามสอบถามชาวชนบทต่างๆ จนเสด็จถึงภูมิภาคชายแดน ก็ยังมี**ได้ทรงเห็นใครๆกล่าวถึงโทษของพระองค์ ทรงสดับแต่คำสรรเสริญคุณเท่านั้น**

เมื่อเป็นอย่างนี้ จึงทรงบายพระพักตร์สู่พระนคร โดยเสด็จกลับตามทางหลวงจากเขตชายแดนนั้น

ในช่วงเวลาเดียวกันนั้นเอง แม้**พระเจ้าโกศล**ผู้ทรงพระนามว่า **พัลลิกะ** ก็ทรงครอบครองราชสมบัติโดยธรรม ได้ทรงตรวจสอบหาโทษของพระองค์เอง ในบรรดาข้าราชการบริพารเช่นกัน **แต่มิได้ทรงเห็นใครๆกล่าวถึงโทษเลย ทรงสดับแต่คำสรรเสริญคุณของพระองค์เท่านั้น** จึงทรงตรวจสอบไปถึงชาวชนบท

จนกระทั่ง...ได้เสด็จถึงภูมิภาคเดียวกัน ณ ที่ตรงนี้ กษัตริย์ทั้งสองจึงได้ประจันหน้ากัน บนทางเกวียนอันราบลุ่มแห่งหนึ่ง ซึ่งไม่มีทางที่ยานพาหนะจะหลีกกันได้ **สารถีของพระเจ้าพัลลิกะ**

จึงตะโกนบอกสารถิของพระเจ้าพรหมทัตด้วยเสียงอันดัง

“จงหลีกยานของท่านออกไป”

สารถิของพระเจ้าพรหมทัตก็กล่าวตอบบ้าง

“พอมหาจำเริญ ขอให้ท่านหลีกยานของท่านก่อนเถิด บนยานนี้มีพระเจ้าพรหมทัตมหาราชผู้ครอบครองราชสมบัติในกรุงพาราณสีประทับอยู่”

สารถิของพระเจ้าพัลลิกะได้ฟังอย่างนั้น รีบเอ่ยอ้างเช่นกัน

“พอมหาจำเริญ บนยานนี้พระเจ้าพัลลิกะมหาราช ผู้ครอบครองราชสมบัติในแคว้นโกศลกีประทับอยู่ ขอท่านได้โปรดหลีกยานของท่าน แล้วให้โอกาสแก่ยานพระราชอาของเรานะเถิด”

ฟังดังนั้นสารถิของพระเจ้าพรหมทัตคิดในใจว่า

“แม้ผู้ที่นั่งอยู่ในยานนั้นก็เป้นพระราชอาเหมือนกัน เราควรจะทำอย่างไรดีหนอ”

ทันใด...ก็นึกขึ้นได้

“เราน่าจะถามถึงวัย หากพระราชอาใดมีพระชันษามากกว่า ก็ให้ยานของพระราชอาหนุ่มหลีกไป แล้วให้พระราชอาที่แก่กว่า”

ครั้นตกลงใจแล้ว จึงได้ถามถึงวัยของพระเจ้าพัลลิกะกับสารถิ แล้วกำหนดกันไว้ แต่ผลปรากฏว่า พระราชอาทั้งสองมีวัยเท่ากันอีก **จึงถามถึงปริมาณราชสมบัติ กำลังพล ยศ ชาติ โคตรตระกูล และประเทศ**

ผลการตรวจสอบก็คือ ทั้งสองฝ่ายเป็นผู้ครองราชสิมาประมาณฝ่ายละสามร้อยโยชน์ มีกำลังพล

ยศ ชาติ โคตรตระกูล และประเทศทัดเทียมกันอีก

สุดท้าย สารถิของพระเจ้าพรหมทัตนึกคิดถึงสิ่งสำคัญได้

“เราจะให้โอกาสแก่ผู้มีศีล(ข้อปฏิบัติไม่ทำชั่วทางกาย-วาจา-ใจ)สูงกว่า จึงจะเป็นการถูกต้องที่สุด”

จึงถามออกไปว่า

“พอมหาจำเริญ ศีลและมารยาท(กิริยาวาจา

ที่เรียบร้อย)แห่งพระราชอาของท่านเป็นอย่างไร”

เมื่อนั้นสารถิของพระเจ้าพัลลิกะจึงประกาศคุณแห่งพระราชอาของตนทันที

“พระเจ้าพัลลิกะทรงแข็งต่อผู้ที่แข็ง

ทรงอ่อนต่อผู้ที่อ่อน

ทรงชนะคนดีด้วยความดี

ทรงชนะคนไม่ดีด้วยความไม่ดี

พระราชอาของเรามีคุณเป็นอย่างไร ดูก่อนสารถิ ท่านจงหลีกทางถวายพระราชอาของเราเถิด”

ลำดับนั้นสารถิของพระเจ้าพรหมทัต ก็ประกาศคุณแห่งพระราชอาของตน

“ท่านจงฟัง...**พระเจ้าพรหมทัตแห่งพาราณสี**

ทรงชนะคนโกรธด้วยความไม่โกรธ

ทรงชนะคนไม่ดีด้วยความดี

ทรงชนะคนตระหนี่ด้วยการให้

ทรงชนะคนพูดเหลวไหลด้วยคำสัตย์

พระราชอาของเรานี้เป็นเช่นนั้น ดูก่อนสารถิ ท่านจงหลีกทางถวายพระราชอาของเราเถิด”

เมื่อสารถิของพระเจ้าพรหมทัตกล่าวจบลง พระเจ้าพัลลิกะก็เสด็จลงจากยานทันที ส่วนสารถิก็ปลดม้าถอยยาน ถวายทางแด่พระเจ้าพรหมทัต

พระเจ้าพรหมทัตจึงได้ถวายโอวาทแด่พระเจ้าพัลลิกะ **ถึงการที่พระราชอาควรปกครองโดยธรรมอย่างไร** แล้วจึงเสด็จกลับไปยังกรุงพาราณสี

กษัตริย์ทั้งสองทรงกระทำบุญ(ความดีที่ชำระกิเลส) เพิ่มพูนทางสวรรค์(ทางปฏิบัติที่ทำให้ใจสูงส่งยิ่งขึ้น) ครอบครองทั้งสิ้นพระชนม์

***

พระศาสดาทรงนำชาดกนี้มาแสดง แล้วตรัสว่า

“นายสารถิของพระเจ้าพัลลิกะในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระโมคคัลลานะในบัดนี้ พระเจ้าพัลลิกะได้มาเป็นพระอานนท์ สารถิของพระเจ้าพรหมทัตได้มาเป็นพระสารีบุตร ส่วนพระเจ้าพรหมทัตก็คือ เราตถาคตนั่นเอง” ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๕๑ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๑)

ความรักอันยิ่งใหญ่ของมนุษยชาติ

ความรักมิติที่ ๑๐ คือความรักของพระโพธิสัตว์และของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ความรักในมิตินี้ จะไม่เรียกว่าความรักก็ได้ เราจะเรียกว่า
ความรู้ หรือโพธิญาณ หรือสัพพัญญู เป็นมิติที่สูงสุดยอด เรียกว่า “พุทธนิยม” หรือ “ธรรมนิยม”

เนื่องในโอกาสวันวาเลนไทน์ได้เวียนมาครบรอบ
อีกครั้ง จึงขอนำเสนอความรัก ๑๐ มิติ ที่มีผู้ใช้
นามปากกาว่า “มะอึ๊ก” ได้นำเอาความรักในมิติต่าง ๆ
ไปทดลองใช้ในชีวิตประจำวัน และยังได้ชักชวน
บอกวิธีให้ผู้คนในโลกไซเบอร์ได้ลองทำตามอีกด้วย

พลาณภาพแห่งความรักนั้น สำคัญและยิ่งใหญ่
อย่างไร? เรามีคำตอบให้ท่าน ณ บัดนี้....

การนำความรัก ๑๐ มิติไปใช้ในชีวิตประจำวัน

โดย... มะอึ๊ก (Permalink : <http://oknation.nationtv.tv/blog/panakom>)

ความรักที่นำเสนอให้ท่านได้อ่านเพื่อประเทือง
ปัญญาต่อจากนี้ไป ชาวอโศกทุกคนจะรู้จักดี
ท่านโพธิรัชกล่าวแจกแจงไว้นานแล้ว

ผมใช้ความรัก ๑๐ มิตินี้ ชจัดความทุกข์ที่เกิด
ขึ้นจากความรักมาเป็นเวลา ๓๐ กว่าปีแล้วครับ
เกิด ๆ ดับ ๆ มีอยู่เรื่อย ๆ ทุกช่วงเวลาของการหายใจ

ความรักมิติที่ ๑ เป็นความรักแบบเพศสัมพันธ์ หรือความรักระหว่างเพศ จะเป็นเพศตรงข้ามกัน หรือเพศเดียวกันก็ได้ โดยมีจุดมุ่งหมายในทาง กามารมณ์ เป็นความรักที่เห็นแก่ตัวที่สุด มีความทุกข์ที่สุด โหดร้ายที่สุด เรียกความรักชนิดนี้ว่า รักแบบ “กามนิยม” หรือ “เมถุนนิยม”

ความรักมิติที่ ๒ เป็นความรักระหว่างสาย โลहित ระหว่าง พ่อ...แม่...ลูก พ่อแม่รักลูกอย่าง พรหม มีพรหมวิหาร ๔ เป็นหลักธรรม รักที่ไม่ ต้องการผลตอบแทน เรียกความรักชนิดนี้ว่า รักแบบ “พันธนิยม”

ความรักมิติที่ ๓ เป็นความรักที่เผื่อแผ่ออก จากวงของพ่อ..แม่..ลูก..ไปสู่วงศาสนามาตุ ความรักชนิดนี้มีประโยชน์ มีค่า มีความเห็นแก่ตัวน้อย ลง เรียกความรักชนิดนี้ว่า รักแบบ “ญาตินิยม”

ความรักมิติที่ ๔ เป็นความรักที่ขยายวงกว้าง ยิ่งขึ้นไปสู่บุคคลที่ไม่ใช่ญาติ รักเพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียง รักและเกื้อกูลกันในสังคมที่อยู่รอบ ๆ ตัว เรียกความรักชนิดนี้ว่า รักแบบ “สังคมนิยม”

ความรักมิติที่ ๕ ความรักเริ่มขยายพื้นที่ออกไปสู่ชาติบ้านเมือง รักชาติ รักเชื้อชาติ รักเผ่าพันธุ์ เรารักทั้งหมด เช่นรักอย่าง มหาตมะ คานธี เรียกความรักชนิดนี้ว่า รักแบบ “ชาตินิยม”

ความรักมิติที่ ๖ เป็นความรักที่ลึกซึ้งกว้างไกล แผ่ขยายมากขึ้น มีคุณค่ามหาศาล แต่ทำได้ยาก คือการที่ได้รักมวลชนที่เป็นมนุษย์ด้วยกัน รักที่ไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา วัฒนธรรม ผิวพรรณ หากใครตกทุกข์ได้ยาก เรารักหมด ช่วยเหลือหมด เช่น มูลนิธิฉือจี้ เรียกความรักชนิดนี้ว่า รักแบบ “สากลนิยม”

ความรักมิติที่ ๗ คือความรักอย่าง “พระเจ้า” พระเจ้ารักทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีการแบ่งแยกว่าเป็น มิตรหรือศัตรู เรียกความรักชนิดนี้ว่า รักแบบ “เทวนิยม”

ความรักมิติที่ ๘ ในมิตินี้ ความรักเริ่มมีการ แปรเปลี่ยนไปและละเอียดยิ่งขึ้น จากความรัก ที่มีอัตตาเป็นความรักที่ไม่มีตัวตน หรืออนัตตา

ความรักที่พยายามจะเลิกความรัก เพราะรู้ชัดแจ้งแล้วว่า ความรักคือความทุกข์ จึงพยายามที่จะ ปลดปล่อยออกไป ผู้ที่กำลังเดินเข้าสู่ความรักมิติที่ ๘ นี้ คือผู้ที่เข้าใจเนื้อแท้ของความรัก และต้องการขจัดทุกข์ เช่น พระอรหันต์บุคคลขั้นต้นแต่ ไม่ใช่พระอรหันต์ เรียกความรักชนิดนี้ว่า รักแบบ “สัจนิยม”

ความรักมิติที่ ๙ คือความรักของพระอรหันต์ พระอรหันต์หมดความรักโดยสิ้นเชิง ไม่มีความรัก เหลืออยู่เลย เป็นความรักชนิดที่ประเสริฐสุด เรียกความรักชนิดนี้ว่า รักแบบ “วิมุตตินิยม”

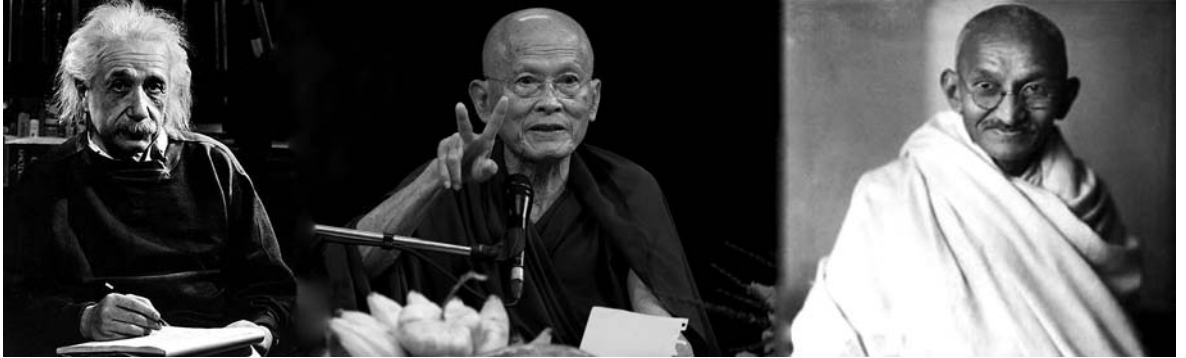
ความรักมิติที่ ๑๐ คือความรักของพระโพธิสัตว์ และของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ความรักใน มิตินี้จะไม่เรียกว่าความรักก็ได้ เราจะเรียกว่า ความรู้หรือโพธิญาณ หรือสัพพัญญู เป็นมิติที่ สูงสุดยอด เรียกว่า “พุทธนิยม” หรือ “ธรรม-นิยม”

ความรัก ๑๐ มิติ ไม่ได้อธิบายว่าความรัก คืออะไร? เพียงแต่แยกกลุ่มของความรักออกจาก กันให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ท่านลองเขียนวงกลมซ้อน ๆ กันในมโนภาพของท่าน ให้ความรักมิติที่ ๑ เป็น วงกลมในสุด และเขียนวงกลมซ้อนวงกลม ไปเรื่อย ๆ จนครบ ๑๐ วง ลองกำหนดว่า ความรักของเราอยู่ในวงกลมใด จากวงกลมในสุดค่อย ๆ ขยายออกมาเรื่อย ๆ แค่นั้นก็พอแล้วครับสำหรับ คุณค่าที่ท่านได้จะรับจากการอ่านเรื่องนี้

โปรดหยิบความรัก ๑๐ มิตินี้ มาพิจารณาบ่อย ๆ เมื่อท่านมีโอกาส เมื่อท่านขยายวงของความรัก กว้างออกไปเรื่อย ๆ ท่านจะพบกับความสุขอย่าง แปลกประหลาด การอยู่ในโอเคเนชั่นบล็อกเราจะมี ความรักอย่างไร? เรากำหนดความรักที่เรามี ต่อเพื่อนทุก ๆ คนในบล็อก (ที่เราไม่รู้จักตัวตน) ไว้ในมิติที่เท่าไร? เราเป็นผู้กำหนดเอง นั่ง กำหนดอยู่คนเดียว ไม่มีใครเข้ามาเกี่ยวข้อง ลองกำหนดความรักของเราให้แผ่ขยายถึงมิติที่ ๖ เป็นอย่างน้อยนะครับ ขอให้ทุกท่านมีความสุข มาก ๆ นะครับ

ได้มากขนาดไหน ส่วนโลกุตระนั้น เป็นอรหันต์
หมดตัวตนของตนแล้ว ส่วนผู้อื่นก็เรียนรู้ว่ามี
ลักษณะอย่างไร มีพลังงานอย่างไร หลากอย่าง
เราไม่เคยเป็น เราก็คต้องศึกษา ดีไม่ดีต้องไปเกิด
เป็นอย่างนี้บ้างสำหรับพระโพธิสัตว์

ความรักอันยิ่งใหญ่
ของพระโพธิสัตว์นั้นเป็นฉันทใด?

พ่อครูว่า...ความรักนี้ไม่ใช่แค่ความรักแค่มิตีที่ ๑ คนคู่ ไม่ใช่แค่ความรักมิติสำหรับลูกหรือในครอบครัว หรือเพียงญาติเท่านั้น แล้วรักแค่ประเทศไทยหรือเปล่า ก็ไม่ใช่ แต่กว้างกว่านั้น เป็นความรักระดับสากล เป็นความรักทั่วจักรวาล เป็นแบบเวทนิยม เป็นแบบพระเจ้าทั้งหมด ไม่ละเว้นแม้แต่ศัตรู โดยมีหลักเกณฑ์ มีวิธีปฏิบัติให้เกิด ให้เป็นจริง เรียกว่าทฤษฎีของพระพุทธเจ้า ในมิตินี้ความรักเริ่มมีการแปรเปลี่ยนไปและละเอียดยิ่งขึ้น จากความรักที่มีอัตตา เป็นความรักที่ไม่มีตัวตนหรืออนัตตา คือเรียนรู้ความหลุดพ้น ตั้งแต่มิติที่ต่ำๆ แค่มิตีที่ ๑ คนคู่ แค่มิตีที่ ๒ พ่อแม่ ก็ไม่ใช่ให้หลุดพ้นมิตีที่ ๓ ๔ ๕ ๖ จนเกินมิตีที่ ๗

เมื่อเป็นพระโพธิสัตว์แล้ว จะลดตัวตน เห็นแก่ผู้อื่นไปตามลำดับ ตั้งแต่พระโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์ จนลดตัวตนได้หมด พระอรหันต์ถือว่าหมดตัวตน มีแต่ทำเพื่อผู้อื่น จะทำเพื่อผู้อื่นได้มากหรือน้อย ก็แล้วแต่ว่ามีโลกวิทู มีโลกานุกำป

เพราะมันเข้าใจไม่ได้ ก็ต้องไปเกิดเป็นอย่างนี้จริง ๆ ถึงจะชัดเจน พระโพธิสัตว์จึงมีที่จะต้องไปเกิดเป็นอันนั้นอันนี้ แม้แต่จะต้องไปเกิดเป็นเดรัจฉาน บางประเภทก็ต้องไปเกิด ในเวลาชาติหนึ่ง ๆ ของความเป็นสัตว์ ช้างมีอายุกี่ปี กวางมีอายุกี่ปี ก็จะต้องไปเกิด โดยจะต้องไปเกิดเป็นคนชนิดนี้ มีพฤติกรรมชนิดนี้ ก็ต้องไปเป็นดู เดาเองไม่ได้ เมื่อไม่ชัดเจน ไม่แน่ใจ จึงต้องไปเป็น

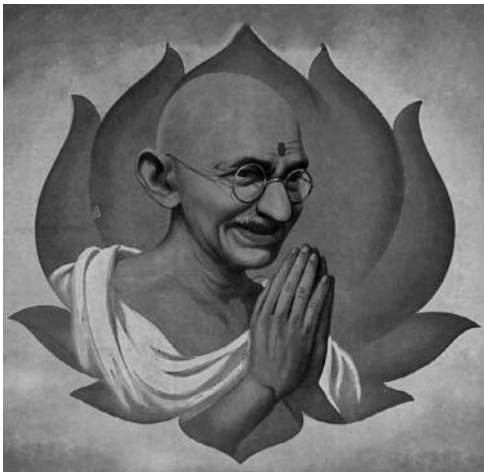
โพธิสัตว์จะต้องศึกษา เรื่องเวลาแห่งการเกิดการตายนี้ จะเกิดจะตายอีกก็ร้อยก็หมื่นก็พันก็แสนก็ล้านชาติ ก็โยนเวลาทิ้งไปเลย เรียกว่าไม่ยึดติดในเวลา กาละไม่นับ เอาเรื่องสาระเนื้อแท้อย่างเดียว ไม่กังวลเรื่องเวลา มุ่งเอาความจริงเนื้อแท้จนปฏิบัติได้ กระทั่งรู้แจ้งเห็นจริง ก็ทำเพื่อมนุษยชาติ จนกว่าพระโพธิสัตว์พระองค์นั้นจะตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สูงสุดแล้วในบรรดาชีวิตของสัตว์โลก สูงสุดกว่านี้ไม่มี สูงกว่าคำว่าอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ หรือสัมมาสัมพุทธเจ้า สูงกว่านี้ไม่มี

แล้วพระโพธิสัตว์ทั้งหลายต่างมองเห็นคุณค่าและความสำคัญของความรักนั้นเอาไว้ได้อย่างไร?

**ความรัก ความเมตตาเป็นพลัง
ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก ..... คานธี**

ความรักและความเมตตาปราณี จะช่วยให้ชีวิตของท่านมีความอบอุ่น เพราะความรักหรือความเมตตาปราณีมีคุณสมบัติพิเศษในอันที่จะดึงดูดความรักและความปรานีกลับคืนมาสู่ผู้ให้

เราสามารถพิชิตโลกได้ ด้วยสัจธรรมและความรัก ความเมตตา ความรัก ความเมตตาเป็นพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก แต่ในขณะที่เดียวกันความรัก ความเมตตาก็เป็นพลังที่มีความสงบเสงี่ยมเจียมตัวเป็นที่สุดท้าย

ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ หากโลกนี้ปราศจากความรักใคร่และความเมตตาเหมือนครอบครัวเดียวกัน เอาความรัก ความเมตตามาใช้แทนความโลภแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างจะราบรื่น

ไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับความรักอันบริสุทธิ์ ความรักอันบริสุทธิ์ย่อมสามารถจัดความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าทุกประการได้ ความรักยอมให้ทุกอย่าง ความรักไม่เคยโกรธเคือง ความรักไม่เรียกร้องสิ่งใด ความรักมีแต่ให้

ความรักความเมตตาเป็นเครื่องเลี้ยงดูค้ำจุนโลก ชีวิตจะเป็นชีวิตอยู่ได้ก็ต่อเมื่อมีความรัก ความเมตตาชีวิตที่ขาดความรัก ความเมตตาก็คือความตาย

**ความรักอันยิ่งใหญ่ของในหลวง ร.๙
ที่มีต่อปวงชนชาวไทย**

ในหลวง ร.๙ ทรงรู้จักประเทศไทยได้เป็นอย่างดีจาก.. “ความรัก”ที่มีต่อประชาชน ตามพระราชนิพนธ์เรื่อง “เมื่อข้าพเจ้าจากสยามสู่ สวิตเซอร์แลนด์” ดังพระราชบันทึกไว้ว่า “เมื่อข้าพเจ้าเป็นนักเรียนอยู่ในยุโรป ข้าพเจ้าไม่เคยตระหนักว่าประเทศของข้าพเจ้าคืออะไร และเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าแค่ไหน ไม่ทราบตราบกระทั่ง ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ที่จะรักประชาชนของข้าพเจ้า เมื่อได้ติดต่อกับเขาเหล่านั้น ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าสำนึกในความรักอันมีค่ายิ่ง ข้าพเจ้าไม่เป็นโรคคิดถึงบ้านที่จริงจึงจะระแวก แต่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้โดยการทำงานที่นี้ว่า ที่ของข้าพเจ้าในโลกนี้คือการได้อยู่ท่ามกลางประชาชนของข้าพเจ้านั้นคือคนไทยทั้งปวง” ความตั้งพระราชหฤทัยในการดูแลอาณาประชาราษฎร์มีมาตั้งแต่ทรงขึ้นครองสิริราชสมบัติ ดังพระราชบันทึก เมื่อครั้งเสด็จฯไปทรงศึกษาต่อที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ในวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๔๘๙ “..ถ้าประชาชนไม่ละทิ้งข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจะละทิ้งประชาชนอย่างไรได้..” และในการมีพระราชดำริ ไม่มีเลย

สักเรื่องที่จะแสดงว่าทรงรับเอาประโยชน์ส่วนพระองค์ แม้พสกนิกรจะเต็มใจถวาย สมัยจอมพลถนอมเป็นนายกฯ คราวหนึ่งประจวบโอกาสครองราชย์ครบ ๒๕ ปี (พ.ศ.๒๕๑๔) รัฐบาลจะสร้างพระบรมราชานุสาวรีย์และถาวรวัตถุใหญ่โต **“ที่สุดในประเทศ”** ถวายรับสั่งว่า **“สิ้นเปลืองและไม่เป็นประโยชน์แก่ประชาชน สร้างถนนกันรถติดดีกว่า”** นี่คือที่มาของ “ถนนรัชดาภิเษก” (ดร.วิษณุ เครืองาม)

“ขอรอไว้ก่อนนะ ฉันทนได้ วันนี้อยู่ไปดูราษฎร และช่วยแก้ไขปัญหารองน้ำท่วมก่อน”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ รับสั่งตอบทันตแพทย์ที่กราบบังคมทูลว่า อาจต้องใช้เวลา ๑-๒ ชั่วโมง ในการถวายการรักษา เนื่องจากพระทนต์ (ฟัน) หัก แต่ในเวลานั้น กรุงเทพมหานคร ประสบภัยน้ำท่วม ปี พ.ศ.๒๕๒๔ ทรงนึกถึงแต่ประชาชน แม้กระทั่งวันที่พระองค์ทรงกำลังจะเข้าห้องผ่าตัดกระดูกสันหลัง ในอีก ๕ ชั่วโมง (๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙) ยังทรงรับสั่ง ให้ข้าราชการไปติดตั้งคอมพิวเตอร์เดินสาย ออนไลน์ไว้ เพราะกำลังมีพายุเข้าประเทศ พระองค์จะได้มอนิเตอร์ เมื่อน้ำท่วมจะได้ช่วยเหลือทัน **“ที่เราต้องเดินเร็ว ต้องไปเร็ว เพราะว่าความทุกข์ยากของประชาชน ไม่เคยรอใคร”**

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ รับสั่งต่อผู้รับใช้เบื้องพระยุคลบาท ที่กราบบังคมทูลถามว่า เหตุใดพระองค์จึงต้องทรงพระดำเนนเร็ว **“พระเจ้าอยู่หัวยังต้องเหนื่อย ต้องลำบากทุกวันนี้ เพราะว่าประชาชนยังยากจนอยู่ เมื่อประชาชนยากจนแล้ว อิศรภาพ เสรีภาพ เขาจึงไม่มี และเมื่อเขาไม่มีอิสรภาพ เขาก็เป็นประชาธิปไตยไม่ได้”** (พระราชดำรัสถึงเหตุผลที่พระองค์ทรงงานหนัก)

ความรักเป็นพลังที่ทรงอำนาจที่สุด

.....ที่ไอน์สไตน์ค้นพบ

มีพลังที่มีอำนาจมหาศาลอย่างหนึ่งซึ่งจวบจนขณะนี้วิทยาศาสตร์ยังไม่มีคำอธิบายอย่างเป็นทางการ เป็นพลังที่รวมและควบคุมพลังอื่น ๆ ทั้งปวงเอาไว้ กระทั่งอยู่เบื้องหลังปรากฏการณ์ใด ๆ ที่ปฏิบัติการอยู่ในเอกภพ และเรายังไม่ได้ทำการระบุเสียด้วย

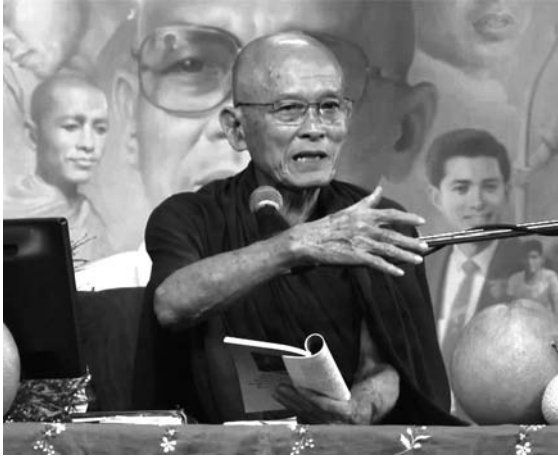
พลังจักรวาลนี้คือความรัก!

เมื่อนักวิทยาศาสตร์มองหาคำอธิบายรวมของจักรวาล เขาเริ่มพลังที่มองไม่เห็นซึ่งมีอำนาจสูงสุดนี้ไปเสีย **ความรักคือแสงซึ่งให้ความสว่างแก่ผู้ให้และผู้รับ ความรักคือแรงโน้มถ่วง เพราะมันดึงดูดคนบางคนเข้าหาคนอื่น ความรักคืออำนาจ เพราะมันทวีคุณสิ่งที่ดีที่สุดที่เรา มี และช่วยให้มนุษยชาติไม่ดับสูญไปในความเห็นแก่ตัวอย่างมีขอบเขตของตนเอง เมื่อความรักคลี่คลายเผยตัวออกมา เราจึงมีชีวิตอยู่และตายได้เพื่อความรัก ความรักคือพระเจ้าและพระเจ้าคือความรัก “ความรักเป็นพลังที่ทรงอำนาจที่สุดที่มีอยู่ เพราะมันไม่มีขีดจำกัด... เป็นอุปสรรคที่มีแสนยานุภาพพอที่จะทำลายความเกลียดชัง ความเห็นแก่ตัว และความโลภ ซึ่งย่ำยีโลกได้อย่างราบคาบ แต่ทุกคนก็มีเครื่องกำเนิดความรักเล็ก ๆ อันทรงพลังอยู่**

ในตัว ซึ่งรอคอยการปลดปล่อยพลังงานออกมา
เมื่อเราเรียนรู้ที่จะให้และรับพลังงาน
จักรวาลนี้ เราก็จะพิสูจน์ได้ว่าความรักพิชิต
ทุกสิ่งทุกอย่าง สามารถก้าวข้ามทุกอย่างไม่ว่า
สิ่งใด ทั้งนี้เพราะความรักคือแก่นแท้แห่งชีวิต”

(จากจดหมายของไอน์สไตน์ที่มีถึงลูกสาว)

ระเบิดแห่งความรัก เรื่องจริงที่ยิ่งใหญ่ของมนุษยชาติ

.....พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

Bomb of love. เป็นการแสดงออกถึงลักษณะ
ระเบิดแห่งความรักของมนุษย์เกิดขึ้นมาจริงๆเลย
ไอน์สไตน์ได้พยากรณ์ไว้ เขียนบอกลูกสาวไว้ ตั้งแต่
ตอนตัวเองยังไม่ตาย ทำให้เชื่อว่าไอน์สไตน์เป็น
พระโพธิสัตว์ มีความรู้เรื่องความรักอันยิ่งใหญ่ ให้
มนุษยชาติเข้าใจ รู้จักว่าควรรักอะไร?

ระเบิดแห่งความรักนี้เป็นการแสดงออกของ
ประชาชนคนไทย ที่แสดงออกต่อพระเจ้าอยู่หัว
รัชกาลที่ ๙ ของเราอย่างระเบิดเถิดเทิงเลย เป็น
ระเบิดแห่งความรักตามที่ไอน์สไตน์ได้เขียนไว้ เป็น
เรื่องเกิดไม่ได้ง่าย ๆ เป็นเรื่องมหัศจรรย์ในโลก ไม่รู้
ว่าก็ยุคก็สมัย ก็กับก็กลับจะเกิดได้ แสดงออกมาให้
เห็นจริงจัง เป็นเรื่องจิตวิญญาณของเขาเองไม่มีใคร
บังคับ ไม่มีใครไปสร้างเรื่อง เป็นสิ่งที่จริงเกิด

ขึ้นจริง ยิ่งใหญ่มาก จากมนุษย์ที่มีภูมิปัญญาที่อ่าน
ออกได้

อาตมาเห็นถึงความยิ่งใหญ่ในครั้งนี้ เพราะ
ไม่ได้เกิดชั่ววูบชั่ววาบเดียวเดียว แต่เกิดติดต่อ
เชื่อมโยงมานานเป็นหลายเดือนเลย ตั้งแต่ ๑๓
ตุลาคม ๒๕๕๙ มาจนถึง มกราคม ๒๕๖๐ อาตมา
ก็ยังชัดเจนในความจริงที่โพธิสัตว์อย่างไอน์สไตน์
รู้จักคุณลักษณะของความรัก ที่เขารู้ว่าควรรักอะไร
แล้วแสดงออก เป็นความรู้ที่ไอน์สไตน์เข้าใจ แล้ว
ก็บอกว่าความรักชนิดนี้ยากที่จะเข้าใจ ยากกว่า
ทฤษฎีสัมพัทธภาพ $E=mc^2$ ซึ่งก็ยากจะอธิบาย
อยู่แล้ว

พออาตมาได้เจอจดหมายของไอน์สไตน์ แล้ว
ได้เห็นเหตุการณ์ระเบิดรักนี้เกิดขึ้นตามมา เมื่อมี
เหตุการณ์เกิดจริงขึ้นอีก ก็ถือว่าครบสมบูรณ์แบบ
ประเทศไทย เป็นความจริงทั้งกายกรรม วลีกรรม
มโนกรรม เป็นการแสดงออกของประชาชน ที่ตอบ
รับว่าในหลวงท่านทรงพระเจริญวัตร ทรงงานหนัก
มาตลอด ๗๐ พรรษา ประชาชนคนไทยรับทราบ
และเชิดชูบูชามาตลอด เมื่อมาถึงวันที่ ๑๓ ตุลาคม
เมื่อเกิดเหตุการณ์สวรรคต ก็เกิดระเบิดตูมขึ้น
มาเลย เต็มที่เลย เป็นปรากฏการณ์จริงขึ้นมา
ซึ่งอาตมาว่า คนจะซาบซึ้งและคนจะรู้จักซึ่งได้นั้น
ถ้ามีความเข้าใจมีความรู้ในระดับโลกุตระ หรือ
อารยธรรมของพุทธจริง ๆ จะรู้สึกมหัศจรรย์จริง ๆ
แม้แต่ผู้ไม่มีภูมิโลกุตระก็จะเข้าใจ อย่างประชาชน
ศาสนาอื่นก็เข้าใจได้ ในต่างประเทศก็ซาบซึ้ง จน
ได้มีการนำความเสียสละของในหลวงไปสวดดีกัน
ที่สหประชาชาติ ซึ่งเกิดจากในหลวงท่านเอา
ธรรมะนำในการบริหารปกครองประเทศมาตลอด
อย่างสุดขยอด

เราต้องมาศึกษาต้องเรียนรู้ธรรมะเหล่านั้น
แล้วช่วยกันทำให้เกิดขึ้นจริงให้ได้ และตอนนี้
ประชาชนคนไทยทั้งประเทศต่างพากันขานรับแล้ว
ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ก็ว่าจะทำตามคำพ่อสอน...จะ
ทำดีเพื่อพ่อ... ต่างพากันตอบรับเพื่อสืบทอดความ
จริงนี้ต่อไปอย่างชัดเจน ☸

พลาณภาพแห่ง...รัก

๑. ทำให้ชาติที่มักง่ายไร้ระเบียบวินัย กลายเป็นชาติที่มีระเบียบวินัยและทรหดอดทน

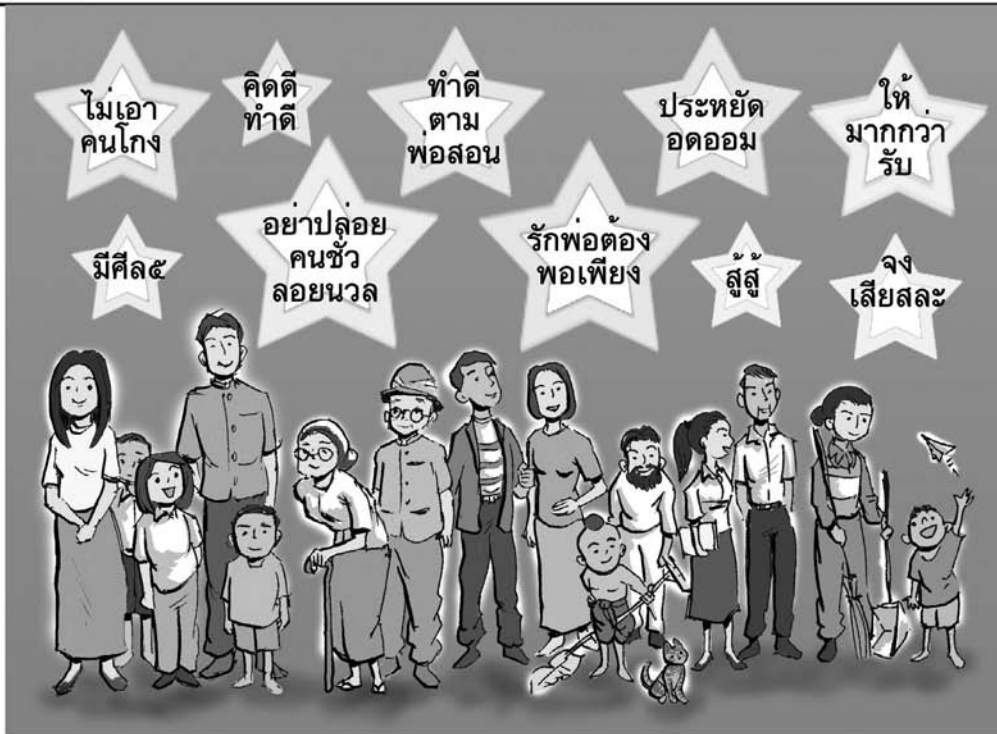

โรงบุญโรงทานสู้กันไม่ถอย! ๑๐๐ วันผ่านไป ส่นายมาก

๒. ทำให้ชาติที่เคยยื้อแย่งแข่งขันเปลี่ยนเป็นชาติที่มีการแบ่งปันเสียสละ

๓. ทำให้ชาติที่แตกแยกขาดความสามัคคีเป็นชาติที่มีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

๔. ทำให้ดอกไม้บานสะพรั่ง คนจริงจังเกิดหลากหลาย มีคนดีทั้งหญิงชาย เกิดขึ้นมากมายเต็มแผ่นดิน

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

โครงการพระราชดำริ
มากมายเกิดผลสำเร็จ
จนเป็นตัวอย่งนาร่อง
ให้เจริญรอยตามขยายผล

ชาติศาสน์กษัตริย์อย่างไทยไท

ไปได้สวยด้วยกษัตริย์

ย่อมเป็นที่รู้กันดีไม่น้อยว่า มนุษย์เป็นสัตว์สังคม เช่นเดียวกับสัตว์ชั้นสูงอยู่กันเป็นหมู่ฝูงอย่างไขลงช้าง ฝูงลิงม้าวัวควายไปถึงนก เป็นต้นต่างมีหัวหน้าจ่านำหมู่โดยธรรมชาติ

สังคมคนแต่โบราณจึงอยู่กันเป็นหมู่เหล่าเผ่าชน มีหัวหน้าเผ่าเจ้าหมู่คณะตระกูลนำกลุ่มชนน้อยใหญ่ต่างๆ

ระบบเจ้าหัวหน่าหมู่ผู้นำถึงเกิดขึ้นโดยประชาชนพร้อมใจกันยกตั้งขึ้น หรือยอมรับให้เป็นประมุขของพวกเขา

ฐานะกษัตริย์เจ้าแผ่นดินไทยย่อมมีมาแต่โบราณเริ่มตั้งประเทศ ไล่จากยุคสุโขทัย บ้านเมืองสงบสุข พ่อขุนรามคำแหงปกครองเหมือนพ่อดูแลลูก

สืบทอดต่อเนื่องมาถึงยุคนี้ มีในหลวง ร.๙ ทรงปรีชาสามารถทำหน้าที่ราชการจนยังผลสัมฤทธิ์วิเศษสุด ตามพระปณิธานว่าเราจักครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม

ประโยชน์สุขสำคัญทันตาเห็น เช่น โครงการหลวง โดยพระราชดำริกว่าสี่พันโครงการ ทรงนำพาก่อร่างสร้างงานจากกลุ่มคนเล็กๆ ก่อน ทำแบบคนจน สร้างคนทำงานจนมีผลเจริญค่อยคืบหน้าไปเรื่อยๆ

โครงการพระราชดำริมากมายเกิดผลสำเร็จจนเป็นตัวอย่งนาร่องให้เจริญรอยตามขยายผลได้ดีเลย

น่าเสียดายที่รัฐบาลเองมักจะมองข้าม และนำพาไปอีกแบบ อย่างเศรษฐกิจพอเพียง ยากเหลือเกินที่นักเศรษฐกิจทุนนิยมจะสนใจ ดีไม่ดีย่อมขัดแย้งไม่เห็นด้วยเลยก็ใช่

แต่ทว่าพ่อหลวงทรงยินดีปิดทองหลังพระไม่รอรัฐบาล สู้เดินหน้าเต็มที พิสูจน์ความจริงไป

เดชะบุญ ลัทธิพอเพียงกลับเป็นที่นิยมชมชอบของอดีตเลขาธิการยูเอ็น นายโคฟี อานัน เพื่อเป็นแนวทางเลือกใหม่ของนานาชาติแก้ปัญหาความยากจนต่อไป

แบบคนจน พอเพียง เลี้ยงพี่น้อง

ในหลวงทรงพระนามภูมิพล คือ พลังแผ่นดิน ทรงห่วงประชาชนก่อนอื่น เกรงไม่มีกิน ไม่พออยู่ ทรงช่วยคนจนมีปัญหา ให้มีปัญญาพึ่งตนเองได้ ก่อน กระทั่งทำกินใช้จนเหลือ พอเผื่อเพื่อนพ้อง น้องพี่กว้างไกลเพื่อชุมชนพอเหมาะ

ปัจจัยสี่จำเป็นย่อมได้จากกิจกรรมเป็นหลัก สำคัญ พระองค์ทรงเสนอเกษตรทฤษฎีใหม่ทำไร่ แบ่งขุดบ่อ ทำไร่วาง สร้างบ้าน พอพึ่งตัวเองเลี้ยง ครอบครัวรอด

ในหลวงทรงทุ่มเทแก้ปัญหา น้ำแล้งน้ำท่วม ด้วยภูมิปัญญาลึกซึ้งกว้างไกล แม่น้ำฟ้าบนก้อนเมฆยังสอยมาแก้ขัด

หลักแก้มลิง ใช้แก้ปัญหา น้ำท่วม กักเก็บน้ำไว้ หน้าแล้งได้ดีเยี่ยม

ในขณะที่สังคมหลงไหลตามกระแสบริโภคนิยม แข่งกันกินสูบตีมีเสพ แข่งกันทำลายธรรมชาติเพื่อทำเงิน ต่างขูดรีดฟันกำไรเอาเปรียบ ด้วยใจดำอำมหิตกับคนไทยด้วยกันเอง

ในหลวงทรงแก้ลำ โดยชี้ทางสว่างให้กลับมา ตั้งต้นด้วยใจพอ อยู่อย่างจนๆ ประหยัด กินใช้ให้น้อยกว่าที่ทำมาหาได้ มันก็หายจนและมีพอสมควร

แล้วแทนที่จะแข่งกันรวย ตรงข้าม ทรงนำพาให้กล้าแบ่งปัน ให้กันไปให้กันมา ขนาดสามารรถขาดทุน ให้ใครไปเท่าไร เท่ากับได้กำไรเท่านั้น แล้วนั้น

ปุถุชนธรรมดาจะมีปัญญาคิดออกมาได้ใจ ไม่มี นอกจากอารยชนโพธิสัตว์ ถึงจะมีภูมิ กล้าให้ด้วยน้ำใสใจจริงเมตตาบริสุทธิ์

นี่คือจุดตั้งต้นก่อเกิดระเบิดรัก ใครยังไม่เคยรู้จัก เชิญตามไปดูปรากฏการณ์สนามหลวง บรรยากาศผู้คนตื่นตัว จิตอาสาทำดีเพื่อพ่อ กันอย่างคึกคักขนานใหญ่ อันไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อน

ในหลวงดวงใจของแผ่นดิน

ความจริงอันปฏิเสธไม่ได้ คือ เมืองไทยอยู่ดี มีสุขทุกวันนี้เพราะในหลวง ร.๙ แม้วันนี้พระองค์

จะเสด็จสู่สวรรคาลัยแล้วก็ตาม แต่เราท่านต่าง ยังอยู่เย็นเป็นสุขได้ต่อไป ก็ด้วยพระบารมีพ่อของ แผ่นดินแม่ไพศาลนั่นเอง

ต้นเรื่องเกิดจากในหลวงทรงรักประชาชน เป็นที่หนึ่ง ประชาชนทุกหย่อมหญ้าต่างซาบซึ้ง พระมหากษัตริย์คุณล้นฟ้าล้นแผ่นดิน

คนไทยกว่าหกสิบล้านคนต่างศรัทธา มี ปัญญาารู้หัวใจรักเมตตาเอื้ออาทรราษฎรทั่ว แผ่นดินของพระองค์ท่านมาตลอดเจ็ดสิบปี ไม่มี ข้อกลางแคลงสงสัย

จาก ๑๓ ตุลา ๕๙ ผู้คนพากันตื่นตัว เกิดสำนึก อยากกตัญญูรู้จักตอบแทนคุณแผ่นดินตามรอยพ่อ บ้าง เลยชวนขายขอทำดีเพื่อพ่อด้วยคน เท่ากับ เป็นโอกาสเอื้ออำนวยโดยเสด็จพระราชกุศล

น้ำใจรักเมตตาประชาชนของในหลวง กลายเป็นคลื่นกระทบ กระจายตัวเข้าสู่หัวใจเราท่าน ทั่วถึง

กระแสเมตตา นอกจากนำพาแก้ปัญหา เศรษฐกิจได้ ยังแก้ปัญหาสังคม ทั้งการเมือง เรื่องเสียดุลกล้ำให้ เป็นน้ำใจที่ใคร ๆ ก็ยินดี รับสนอง ยิ่งตั้งต้นมากคนก่อกระแส ผู้คนเห็น ตัวอย่างย่อมพลอยเอาอย่างดี ๆ ตามได้โดยง่าย ยิ่งขึ้น

ในบ้าน เมื่อลูก ๆ เชื้อพึ่งพ่อเป็นหลัก การ ชัดแย้งยุติได้ที่พ่อ บ้านเมืองมีเรื่องขัดแย้งก็ไม่ ถึงขัดแตกแยกแผ่นดินสิ้นชาติ

รากฐานราชประชาสมาลัยต่าง ๆ ตั้งในหลวง ทรงนำพาก่อร่างสร้างไว้ ย่อมผนึกพลังแผ่นดิน ให้รู้จักสามัคคี เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อันสำคัญ ยิ่งยืนยิ่งใหญ่

ลัทธิพุทธถึงจุดผ่าตัดใหญ่

เคยได้ยินคนช่างตั้งข้อสงสัยกล่าวว่า เมือง ไทยมีดีวิเศษอยู่สองอย่าง คือ มีในหลวงกับ พุทธศาสนา

สำหรับในหลวง ร.๙ พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ รับรองว่าท่านเป็นโพธิสัตว์ เรื่องโพธิสัตว์เป็นของ

ใหม่ในแผ่นดินเถรวาท ซึ่งคุ้นเคยแค่อรหันต์ ชาติ ผันกันผิด ๆ

ชาวพุทธมักเข้าใจมักน้อยสันโดษแบบพระ ปา พากินน้อยใช้น้อย เลยทำน้อยด้วย ไม่ช่วยแก้ปัญหาสังคม หลงจมกตขมจิตนี้ ๆ หนีสังคม เอาตัวรอดสบายคนเดียว

ต่างจากในหลวง ท่านพาพอเพียงหากินใช้ ฟังตัวเอง แล้วให้ขยันเผื่อพอเพียงเลี้ยงเพื่อนบ้าน ชุมชนอีกต่างหาก เท่ากับพาทำประโยชน์ท่าน เอื้อ อาทรสังคมไปด้วย ไม่โกงเงินเข้ากระเป๋าเท่ากับ ขาดทุนเต็ม ๆ แต่เอาประโยชน์สุขตรงแบ่งปัน กล้าให้ใคร ๆ ไป เป็นกำไรบุญตรงนี้

ฐานะในหลวงทรงดูแลทุกข์สุข ท่านทรงช่วย กอบกู้ลัทธิพุทธ ให้ผู้คนพ้นทุกข์เรื่องเศรษฐกิจมี กินใช้พอเพียง ขยันแต่ไม่สะสม เลยไม่แข่งรวย เมื่อช่วยคนด้วยการสะพัดออก ย่อมจนอยู่เสมอ

เป็นคนจนไม่สะสม กล้ารวยสะพัดแบบนี้ คือ เดินตามรอยเท้าพระโพธิสัตว์

ชาวพุทธเพิ่งได้เห็นตัวอย่างโพธิสัตว์มหากษัตริย์ ขนานแท้จากในหลวงเรานี้แหละ

จุดบอดวิฆาณอันหลงทางข้างฤษีไปไกล คือ สมมติ มักเข้าใจกันว่าปฏิบัติธรรมต้องมานั่งสมาธิ หลับตาสะกดจิต ให้กตขมจิตสงบนิ่ง ๆ ได้มาก แข็งแรง ถือว่าสูงเยี่ยม

ในขณะที่พอครูเปิดเผยมิติใหม่ของสมาธิ พุทธ เป็นสมาธิลิ้มตา รับรู้ปรากฏการณ์ ถือเป็น ฝึลสะ เกิดเวทนาอารมณ์ผสมกิเลสโน่นโน้นนี้ เพื่อวิปัสสนา ใช้ปัญญาแก้ปัญหาจากต้นเหตุให้ ลดน้อยขาดสิ้นไปตามลำดับทยายกลางละเอียดย ที่ละเหตุปัจจัยแต่ละเรื่อง

ชนชาติไทยใช้เหมือนใคร

จริงอย่างที่คนไทยโชคดีมีในหลวงกับครุฑา พุทธ เราชอบใส่บาตร ทำทานเก่ง ผลคือเรามีน้ำใจกล้าให้ ยิ่งแผ่นดินทองนี้แสนดีหนักหนา พาแบ่งปันข้าวกล้วยเผือกมันได้ง่ายดาย

แม้คนไทยจะใจดีมีเมตตาสูง ข้อเสียอันน่า

รังเกียจคือชี้เกียจกับชี้โกง

อันนี้ต้องโทษศาสนาพาทือศีลสมาธิปัญญา ผิด ๆ โดยเฉพาะการถือศีลด้วยปัญญาควบคุม ชัดเกลาคิด จนยกระดับจิตใจสูงบริสุทธิ์ขึ้น นั้น ถึงจะนับว่าเป็นสมาธิพุทธ

น่าเห็นใจ พระไม่รู้ก็สอนว่า ศีลรักษากาย วาจา อดอยากได้สมาธิใจสงบต้องไปทำใจอีกต่าง หาก ต่อเมื่อทำใจสงบแล้ว ค่อยเกิดปัญญาตาม มาเอง

จริง ๆ ศีล สมาธิ ปัญญา แยกทำทีละส่วน ยังไม่ตรงทาง เพราะทั้งหมดเป็นไตรสิกขา เป็น องค์รวมสมังคีธรรมอยู่ในมรรคองค์แปด

การปฏิบัติมรรคก็เช่นเดียวกัน ต้องมีสัมมา- ทิฐิเป็นหัวเรือใหญ่ ควบคุมด้วยสัมมาสติกับสัมมา- วายามะ รวมเป็นองค์สาม เพื่อดำเนินชีวิตประจำ วันในการคิด พุด ทำงาน ใช้ชีวิต

กิจกรรมทั้งสี่ นำทำโดยองค์สาม รวมเป็น มรรคเจ็ดองค์ สงเคราะห์กันถึงจะนับว่าเป็นสมาธิ พุทธ องค์ที่แปด

สมาธิพุทธลิ้มตา จึงไม่ใช่แยกหลับตา ตั้งหน้า ทำสมาธิเดี่ยว ๆ ผิดทางหมด

ประเด็นอันต้องศึกษากันใหม่อีก คือ **โลกุตระ** กับ**โลกิยะ**

โลกุตระของพุทธไม่ใช่หนีโลก แต่เหนือโลก ไม่หลงติดอบายมุข กามคุณ โลกธรรม ลาก ยศ สรรเสริญ โลภียสุข ไม่เป็นทาสอัตตา ไม่หลง มานะทิฐิ เป็นต้น

สรุป วิธีพุทธแม้จะเอาตัวรอดบริสุทธิ์หลุดพ้น ได้ ก็ต้องนำพาผู้คนรอดพ้นทุกข์ไปด้วย เฉพาะ อย่างยิ่ง เป็นศาสนาเพื่อสังคม ตามนิยามว่า

มิตรดี สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี เป็น ทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์

มาตรฐานคนไทยได้ศึกษาปฏิบัติลัทธิพุทธ ตรงสัมมาทิฐิ ไม่ละเทะสัสสน มงายมโง่ ประเทศนี้ย่อมก้าวไกลเกินคาดอย่างมหัศจรรย์ ยิ่ง

บทความพิเศษ

● พิมพ์วิทย์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๓๑๘

ไทยควรลงทุนเพื่อลดการพึ่งพาพลังงานจากฟอสซิล
เพิ่มแหล่งน้ำและลดต้นทุนการผลิตของเกษตรกร
เพื่อสร้างความมั่นคงในเรื่องอาหาร
ต้องส่งเสริม “รากแก้ว” หรือ “กระดูกสันหลัง” ของประเทศ
ให้ยืนหยัดอยู่ได้ในยุคของความขาดแคลน
ที่กำลังคืบคลานเข้ามา....

ทำไมต้องรู้ทัน?

ตอน ทูณนิยมคาวบอยและความไม่เท่าเทียม (Cowboy Capitalism and Inequality)

หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ สหรัฐฯได้เปลี่ยนโรงงานที่ผลิตอาวุธยุทโธปกรณ์ให้เป็นโรงงานเพื่อผลิตสินค้าสำหรับการส่งออก และนั่นทำให้สินค้าอุตสาหกรรมของสหรัฐฯ ครองตลาดโลกถึงร้อยละ ๔๐ คนชั้นกลางขยายตัวและสังคมมีความเหลื่อมล้ำน้อย ในระยะนั้นสหรัฐฯ ยังเป็นเจ้าของหนี้รายใหญ่ที่สุดในโลกด้วย แต่หลังจากการผลักดันลัทธิอนุรักษนิยมใหม่(Neo-conservatism) หรือการค้าเสรีตั้งแต่ปี ๑๙๘๐ (พ.ศ.๒๕๒๓) สหรัฐฯ กลายเป็นประเทศที่มีความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคมสูงที่สุดในหมู่ประเทศอุตสาหกรรม แถมด้วยการเป็นประเทศที่มีหนี้สินสูงที่สุดในโลก

กลุ่มคนที่เติบโตเร็วที่สุดคือนักศึกษามหาวิทยาลัยที่ทำการเรียน ในปลายทศวรรษ ๑๙๖๐ (พ.ศ.๒๕๐๓) นักศึกษา ๑ ใน ๕ ทำการเรียน แต่ในปัจจุบัน นักศึกษา ๑ ใน ๓ ต้องทำการเรียนส่วนใหญ่มาจากครอบครัวชั้นกลางและชั้นล่างของสังคมซึ่งถูกระทบมากที่สุดจากค่าเล่าเรียนที่สูงขึ้นมากและวิกฤตทางเศรษฐกิจ และจำนวนมากที่เรียนต่อจนจบก็จบพร้อมกับหนี้ก้อนโตจากเงินกู้เพื่อการศึกษา ในปัจจุบัน องค์การสหประชาชาติแถลงว่า “วิกฤติแฮมเบอร์เกอร์ ที่สหรัฐฯ ก่อขึ้นใน พ.ศ.๒๕๕๑ ส่งผลให้ชาวโลก ๑๕๐ ล้านคนกลายเป็นคนจน” และความเหลื่อมล้ำไม่ได้เกิดเฉพาะ

ในสหรัฐอเมริกา แต่ยังมี “ภิวัดน์” หรือแพร่กระจายไปทั่วโลก ความแตกต่างของรายได้ในแต่ละประเทศขยายตัวสูงขึ้น โดยเฉพาะในประเทศที่นำลัทธิผู้ชนะได้หมด(winner-take-all) ไปใช้อย่างมีขอบเขต (เช่นประเทศไทย) และความเหลื่อมล้ำระหว่างประเทศร่ำรวยและประเทศยากจนก็ขยายตัวด้วย คำอ้อวอดที่ว่าลัทธิ “ปลาใหญ่กินปลาเล็ก” จะทำให้ความมั่งคั่งหยาดหยด(trickle-down) จากคนรวยลงสู่สังคมส่วนใหญ่กลายเป็นความมั่งคั่งถูกกอบโกยไปสู่กลุ่มคนกลุ่มเล็กๆ(trickle-up) ตามกฎของป่า

ริชาร์ด วิลกินสัน รักระบาดวิทยาชาวอังกฤษ กล่าวว่า “ความไม่เท่าเทียมทางเศรษฐกิจมีผลกระทบในทางกัตร้อนต่อทั้งสังคม รวมทั้งกลุ่มคนรวยด้วย” หลังจากได้ศึกษาผลกระทบของความไม่เท่าเทียมต่อสุขภาพสาธารณะเป็นเวลานาน เขาพบว่า:

๑. ในสังคมที่ไม่เท่าเทียม จำนวนการมีลูกในหมู่วัยรุ่นสูงกว่าในสังคมที่เท่าเทียม ๘ เท่า จำนวนของการฆาตกรรมสูงกว่า ๑ เท่า จำนวนผู้มีปัญหาทางจิตสูงกว่า ๓ เท่า มันเป็นความแตกต่างในสถานะที่ก่อให้เกิดปัญหาข้างต้น

๒. ความไม่เท่าเทียมสร้างผลกระทบทางจิตวิทยา มันสร้างความวิตกกังวลในเรื่องความเหนือกว่าและความต่ำต้อยกว่า ในสังคมที่เท่าเทียม สองในสามของประชาชนจะไว้ใจซึ่งกันและกัน ในขณะที่คนเพียง ๑๕-๒๕ เปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่ไว้ใจผู้อื่นในสังคมที่ไม่เท่าเทียม

๓. สวีเดนมีความแตกต่างด้านรายได้แต่รัฐบาลกระจายความเท่าเทียมผ่านระบบภาษีและสวัสดิการ ในขณะที่ญี่ปุ่นมีความแตกต่างด้านรายได้น้อยจึงไม่มีปัญหาต้องกระจายรายได้ ทั้งสองประเทศจึงทำได้ดีทางด้านสังคมและสุขภาพของประชาชนในแบบของตนเอง

อย่างไรก็ตาม ประเทศต่าง ๆ ไม่ควรมุ่งแก้ปัญหาด้วยระบบภาษีและสวัสดิการ แต่ควรจัดโครงสร้างของสังคมให้เกิดความเท่าเทียม

ด้วย เช่น สร้างประชาธิปไตยทางเศรษฐกิจ การให้พนักงานมีตัวแทนในคณะกรรมการของบริษัท การให้พนักงานถือหุ้นในบริษัทจะทำให้เกิด “ชุมชน” มากกว่า “ชนชั้น” การศึกษามากมายชี้ให้เห็นว่าการถือหุ้นโดยพนักงานจะช่วยเพิ่มผลผลิตด้วย

ในแง่ของการเมือง สังคมที่เหลื่อมล้ำไม่สามารถทำงานอย่างมีประสิทธิภาพและเศรษฐกิจจะไม่มั่นคงและยั่งยืนในระยะยาว ความมั่งคั่งที่หลังไหลไปสู่คนกลุ่มเล็ก ๆ (เช่น การขายกิจการพลังงานให้คนรวย) ย่อมนำมาซึ่งอำนาจและอิทธิพลที่จะบิดเบือนกฎระเบียบและหล่อหลอมนโยบายเพื่อเพิ่มพูนความมั่งคั่งให้ตนเองต่อไปอีก โรเบิร์ต เอ. ดาห์ล ศาสตราจารย์เกียรติคุณด้านรัฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเยล เรียกปรากฏการณ์เช่นนี้ว่า “ความไม่เท่าเทียมกันทางการเมือง” (political inequality)

ในแง่ของเศรษฐกิจ คนรวยมักชอบหลีกเลี่ยงภาษี แต่ภาษีช่วยให้มีการลงทุนเพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจ ภาษีจะถูกนำไปสร้างโรงเรียนเพื่อเพิ่มมูลค่าของ “ทุนมนุษย์” ซึ่งจะส่งผลดีต่อเศรษฐกิจในระยะยาว ในขณะที่เดียวกันก็จะช่วยลดปัญหาความขัดแย้ง ปัญหาอาชญากรรมและปัญหาทางสังคมอื่น ๆ ในขณะเดียวกัน คนรวยมักมีการออม ๑๕-๒๐% ของรายได้ ในขณะที่คนส่วนใหญ่ไม่มีเงินออมน้อยหรือไม่มีเลย การที่คนรวยกอบโกยไปมากทำให้คนส่วนใหญ่ของสังคมมีความสามารถจับจ่ายใช้สอยน้อยลงซึ่งไม่เป็นผลดีต่อเศรษฐกิจ และในกรณีที่เกิดวิกฤติทางเศรษฐกิจ ความเห็นแก่ตัวของนายทุนเจordังกล่าวจะทำให้การฟื้นตัวของเศรษฐกิจเป็นไปอย่างเชื่องช้า ยิ่งกว่านั้นการมีเงินหรือความมั่งคั่งหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจจะช่วยให้เกิดการจ้างงานด้วยความเท่าเทียมช่วยให้เกิดความไว้วางใจและการผนึกรวมในสังคมซึ่งเป็นพลังอันยิ่งใหญ่ในการสร้างความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและความมั่นคงของชาติ ในขณะที่ความเหลื่อมล้ำจะสร้างความ

แต่กว้างและไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกันซึ่งย่อมส่งผลเสียต่อประเทศทั้งในระยะสั้นและยาว

วิกฤติทางการเงินในปี พ.ศ.๒๕๕๑ ทำให้เกิดฉันทามติในระดับโลกว่าความไม่เท่าเทียมทางเศรษฐกิจนำไปสู่ความไม่มั่นคงทางการเมืองและความไม่มั่นคงทางการเมืองก็ส่งผลให้เกิดความไม่เท่าเทียมทางเศรษฐกิจ ในปี พ.ศ.๒๕๕๔ องค์กรการเงินระหว่างประเทศ(ไอเอ็มเอฟ) สรุปว่า **“การเติบโตที่ยั่งยืนย่อมเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับการกระจายรายได้ที่เท่าเทียม ในระยะยาว การลดความเหลื่อมล้ำและการเติบโตที่ยั่งยืนอาจเป็นสองหน้าในเหรียญเดียวกัน”**

อย่างไรก็ตาม นายทุนโจรหรือนายทุนสามัญมองทุกอย่างแตกต่างออกไป พวกเขาไม่สนใจผลกระทบระยะยาวหรือผลกระทบต่อเพื่อนร่วมชาติหรือชาวโลก เขาสนใจแต่ผลกำไรสูงสุดในระยะสั้น ด้วยเหตุนี้ กฎระเบียบที่ควบคุมความโลภและการแทรกแซงจากรัฐบาลรวมทั้งประชาธิปไตยทางตรง (Direct Democracy) หรือการกำกับดูแลโดยประชาชนจึงเป็นสิ่งจำเป็น

ในระบอบประชาธิปไตย ประชาชนมีหน้าที่ติดตามข้อมูลข่าวสารในเรื่องการปฏิบัติภารกิจของรัฐบาลและแสดงประชามติหรือประชาธิปไตยทางตรงเมื่อเห็นว่า “ลูกจ้างชั่วคราว” ของตนไม่ได้สนองประโยชน์ของประชาชนตามเป้าหมายของกระบวนการประชาธิปไตย การพูดว่า “เมืองการเมือง” ยิ่งเป็นการเปิดโอกาสให้นักการเมืองถือโอกาสฉ้อราษฎร์บังหลวงหรือแม้แต่ขายชาติสะดวกยิ่งขึ้น

การที่ประเทศไทยวิ่งตามลัทธิ “ทุนนิยมควายบอย” หรือ “การค้าเสรี” มาเกือบ ๓๐ ปี ทำให้ประเทศไทยติดอันดับ ๑๖๒ จาก ๑๗๔ ประเทศในเรื่องความเท่าเทียมในสังคมและรายได้ร้อยละ ๗๐ ของประเทศต้องพึ่งพาการส่งออกในปี ๒๕๕๗ สามีญ์สำนักบอกรว่าระบบเศรษฐกิจแบบนี้เป็นระบบที่ไม่สมดุลและไม่ยั่งยืน ต้องสร้างเสริมเศรษฐกิจภายในประเทศ ลดการพึ่งพา

ตลาดโลกและต้องกระจายรายได้และปฏิรูปที่ดินเพื่อความเท่าเทียมในสังคม ควรลงทุนเพื่อลดการพึ่งพาล้างงานจากฟอสซิล เพิ่มแหล่งน้ำและลดต้นทุนการผลิตของเกษตรกรเพื่อสร้างความมั่นคงในเรื่องอาหาร ในภาวะที่อุณหภูมิสูงขึ้นเรื่อยๆ ผลผลิตการเกษตรจะเสียหาย ต้องส่งเสริม “รากแก้ว” หรือ “กระดูกสันหลัง” ของประเทศให้ยืนหยัดอยู่ได้ในยุคของความขาดแคลนที่กำลังคืบคลานเข้ามาในระยะ ๓๐-๔๐ ปีข้างหน้า

ระบบทุนนิยมเสรีและบริโภคนิยมซึ่งมุ่งผลในระยะสั้นและประชาธิปไตยซึ่งมีกระบวนการยืดยาวจะไม่สามารถช่วยให้ประเทศเผชิญหน้ากับวิกฤติในอนาคตได้ ความแตกต่างในสังคมจะส่งผลอันเลวร้ายเมื่อเวลานั้นมาถึง ต้องมองให้ไกล ต้องไปให้ถึง **๒**

อ้างอิง

๑. Al Gore, “The Future” Random House, New York, 2013 อัลกอร์เป็นอดีตรองประธานาธิบดีสหรัฐฯ จากพรรคเดโมแครต (พ.ศ. 2536-2544) เขาได้รับรางวัลโนเบลจากการเผยแพร่ผลกระทบต่ออันเลวร้ายของ “โลกร้อน”

๒. Joseph E. Stiglitz “The Price of Inequality”, W.W. Norton & Company New York, 2013, ดร. โจเซฟ สติกลิตซ์ เป็นศาสตราจารย์ทางเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย เขาได้รับรางวัลโนเบลในปี พ.ศ.2544

๓. New York Times correspondents, “Class Matters”, Henry Holt and Company, LLC, New York USA, 2005

๔. Sarah van Gelder “This Changes Everything : Occupy Wall Street and The 99% Movement” Berrett-Koehler, Publishers, Inc., San Francisco, USA, 2011 ซาร่าห์ แวนเกลเดอร์ เป็นบรรณาธิการหนังสือที่เขียนโดยนักวิชาการชั้นนำหลายคน

วิถีมนุษย์สะพาน ย่อมเกิดมาเพื่อมวลชนเพื่อสังคม
ปุถุชน เมื่อมาเกิดก็เป็น “วิฎฐสงสาร”
มนุษย์สะพาน เมื่อมาเกิดเขาเรียก “จตุ”
บางคนเกิดมา “ชดใช้กรรม!”
แต่บางคนเกิดมาเพื่อ “สร้างบารมี!”

เส้นทางของชีวิตมนุษย์สะพาน

ถือเป็นวาทกรรมยอดเยี่ยม นับตั้งแต่มิ
ผู้บริหารบ้านเมืองตลอดมาหลายสิบปี

“ผมจะเป็นสะพาน! .....”

ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีกฐนแก่อำนาจ เห็นแก่ผลประโยชน์

คิดแต่จะหาเสียง เก็บคะแนน

ความหลงตัวหลงตน เห็นได้ชัดเมื่อได้ตำแหน่ง
ก็จัดงานฉลองกันเอิกเกริกเกรียงไกร!

ศาสนจักรก็พลอยเออออ ฉลองยศตำแหน่ง
ตราตั้ง ไปกันโลด!

ลักษณะของสะพาน คือ อุทิศตัวเพื่อประโยชน์
ของคนข้าม

มิเห็นแก่เหน็ดเหนื่อย

มิเห็นแก่ความยากลำบากใดๆ

นิทานชาดกเก่าแก่ก็มีเรื่องสะพาน เมื่อเหล่า

วานรจะถูกจับ เพื่อคุ้มครองชีวิตบริวารให้อยู่รอด
ปลอดภัย พญาวานรพาตัวเชื่อม ๒ ฝั่ง ทำอยู่
ด้านหนึ่ง มีอยู่อีกด้านหนึ่ง เหยียดตัวตรงให้ฝูงลิง
เดินไต่ข้าม แต่ถึงตัวสุดท้ายนึล้วยชั่วร้าย กระโดด
กระแทกกลางหลัง ก่อนจะได้ปีนข้ามฝั่ง

พญาวานรบาดเจ็บสาหัส สุดท้ายก็เสียชีวิต

ลิงตัวนั้นคือพระเวททัตในอนาคต และพญา
วานรคือพระพุทธเจ้าในอนาคตเช่นเดียวกัน

จะเป็น “สะพาน” จึงมิใช่หมูๆ ต้อง
มุ่งมั่น กล้าหาญ มีอิศริยเต็มเปี่ยม

เป็น “สะพาน” จึงต้องฝึกอดละ “อิตถิ
ภาวะ” ไม่น้อยเนื้อต่ำใจ ไม่คิดเล็กคิดน้อย ไม่
คาดหวังผู้อื่น ไม่อารมณ์เสื่อง่าย

จากสะพานไม้ค่อมๆ พัฒนาเป็นสะพาน
เหล็ก.....สะพานเพชร!

ผู้มุ่งหวัง ใฝ่ฝันอุดมการณ์ อยากเป็นมนุษย์ สะพานต้อง “ตั้งใจ” และ “เอาจริง”

ฝึกฝน-มานะบากมัน - มุ่งมัน -สู้ไม่ถอย ไม่ตัดพ้อ- ไม่ขอความสงสาร!

การก้าวข้ามมนุษย์สะพาน ต้องผ่านกีดาน?

ด้านที่ ๑ เห็นคุณค่าของการเสียสละ

เพราะมนุษย์เราแบ่งค่ายกันจริงๆ ก็มีแค่ ๒ เผ่า เผ่าแรกมีความสุขในการกอบโกย เผ่าที่สองมีความสุขในการเสียสละ

ผู้ค้นพบความสุขจากการเสียสละได้ จึงเริ่มมีสัมมาทิฐิ นับว่าเดินทางไปแล้ว ๕๐ %!

ด้านที่ ๒ ลดบริการตน เพิ่มบริการผู้อื่น

คนอ้วนจะไปช่วยคนจมน้ำได้อย่างไร ในเมื่อตัวเองยังพะรุงพะรังอยู่เลย จึงจำเป็นต้องลดภาระประจำตัว ลดกิจกรรมบำเรอตัวเอง เพื่อเวลาที่เหลือจะได้อุทิศให้คนอื่นได้มากขึ้น

ด้านที่ ๓ เร่งอัตราวิคุณลดสุขส่วนตน

เพื่อเพิ่มคุณภาพของมนุษย์สะพาน “อบายมุข” และ “กามคุณ” จำเป็นต้องเรียนรู้ จำเป็นต้องฝึกลดละให้เข้มข้น

“กามสุขัลลิกานุโยค” สุขจากกาม จากรูปรสกลิ่นเสียง ต้องเข้าใจ ต้องรู้จัก

ความสุขต้องลด สวรรค์ต้องทิ้ง หอเจียะต้องเลิก!

ด้านที่ ๔ สะสมคุณธรรมประดามี

ต้นไม้แห่งความดีต้องตั้งใจปลูก มิใช่ปล่อยให้ตามยถากรรม

“คุณธรรม-ความดี” ต้องเกิดจากเจตนาจึงจะเติบโต โตแบบพุ่มๆ ไม่มีทรอก ถ้ามีก็ต้องยกให้คนมีบารมีเก่า!

ก) เสียสละ

ข) กล้าหาญ

ค) อุตทน

สามคุณธรรมก็เอาอยู่ สะพานก็จะมั่นคง แข็งแรงสุด ๆ

ด้านที่ ๕ บทสำเหนียก จะได้ไม่เสียใจ ไม่ท้อแท้

ก) นับวันมนุษย์เราจะเห็นแก่ตัวมากขึ้น ช่วยเหลือเขา เขาอาจไม่รู้จักรักบุญคุณ ต้องพร้อมใจจะเจอ

ข) ตัวบ่อนทำลาย อุดมการณ์ของสะพานก็ยังมีอยู่ แต่ด้วยปัญญาบารมี เราต้องเปลี่ยนศัสตราเป็นมาลา

ทำวิบากให้เป็นบารมี

สุดท้าย จะไม่มีใครในโลกนี้บั่นทอนเราได้

ค) ก็เพราะตระหนักในคุณค่าของชีวิตจึงปฏิญาณตน ทอดตัวเป็นสะพานให้ผู้คนเดินข้าม จะถูกจะผิด จะดีจะชั่ว เขาล้วนต่างเป็นที่ เป็นน้องของเรา

ทุกคนมีกรรมเป็นของตน

ทุกคนมีวาสนาบารมีแตกต่างกันไป

สัตว์ร่วมทุกข์ เกิดแก่เจ็บตายทั้งหลายทั้งหมด ทั้งสิ้น จงเป็นสุขๆ อย่าเบียดเบียนกัน อย่าทุกข์กายทุกข์ใจเลย.....

ง) มนุษย์สะพาน แท้จริงท่านก็คือ “พระพรหม” ผู้ช่วยโลก เกื้อกูลโลก

ท่านคือเทพแห่งปวงชน ช้าน้อยขอคารวะ!

จ) มนุษย์สะพานยอมไม่ยุ่งเหยิง เร่งเร้าให้เกลียดชังกัน

แต่ที่สุดแห่งที่สุด “ความถูกต้อง” กับ “ความถูกต้อง” ต้องแยกแยะให้ชัด

โมหะชนยอมโกรธเกลียดอาฆาตแค้น ยามที่ เราเดินตาม “ความถูกต้อง” ก็เป็นเรื่องจริง!

ฉ) วงจรชีวิต หรือวิฏฐะแห่งการเกิดแล้วเกิดอีก

ผู้ร้ายก็จะวนเวียนเป็นผู้ร้าย

ผู้ดีก็จะวนเวียนเป็นผู้ดี

วิถีมมนุษย์สะพานยอมเกิดมาเพื่อมวลชน เพื่อสังคม

ปุถุชน เมื่อมาเกิด ก็เป็น “วิฏฐสงสาร”

มนุษย์สะพาน เมื่อมาเกิดเขาเรียก “จติ”

บางคนเกิดมา “ชดใช้กรรม!”

แต่บางคนเกิดมาเพื่อ “สร้างบารมี!”

สาธุๆๆ

๒

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๓๑๘

ฉบับ ๓๑๘ กำลังพูดถึงการปฏิบัติสะกดจิต(hypnotize) เช่น “การหลับตาทำสมาธิ” นั้นมันเป็นการสะกดจิตให้จดจ่ออยู่ที่ลมหายใจ เป็นกสิณ แท้ ๆ ชัด ๆ มันไม่ได้มี “การวิจัยภายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” กระทั่งรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง จิต ๘๘ เจตสิก ๕๒ รูป ๒๘ เป็นต้น (ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์ ซึ่งมี systems analysis ชัดเจน) อย่างเป็น “กระบวนการ”(process) แต่อย่างไรเลย

มันไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงว่า “อกุศลจิต” ตัวไหนสงบระงับไป หรือ “อกุศลเจตสิก” ตัวใดสงบระงับไป อย่างรู้ ๆ เห็น ๆ “จิต-เจตสิก” ตัวนั้น ๆ ชัด ๆ ไต้ง ๆ อย่างจับมัน คั่นตาย

แม้ “กระบวนการทัศน์”(paradigm) ก็ยังไม่มี มีแต่รวบจิตเข้าไป รวมจิตเข้าไป ทำจิตใจให้ ๆ หยุด ให้สงบ ด้วย “การสะกดจิต”(hypnosis) เข้าไป ๆ ๆ ๆ ทำจิตให้หนึ่ง หยุดคิด หยุดฟัง หยุดทำงาน ไม่ให้จิตคิดปรุงวิจัยวิจารณ์ในเรื่องใด ๆ มีแต่พยายาม “ทำใจในใจ”(มนสิการ) ให้หยุดอยู่หนึ่ง ๆ “เป็นหนึ่ง”(เอกธรรม) แบบกดข่มเอาดี้อ ๆ ไม่มี “ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์” เลย

ด้วยวิธีการข่มจิต การบังคับจิต ให้หยุดคิด หยุดปรุง หยุดวิจัย หยุดวิจารณ์ ให้ทำจิตหนึ่ง ๆ เฉย ๆ จิตเข้าไปอยู่ใน “ภวังค์”

ถ้าทำได้แล้วก็ถือว่า ทำจิตสงบได้แล้ว

ก็เป็น “ความสงบ” ชนิดหนึ่ง เช่นกัน

แต่ได้แค่ “จิตสงบ” ที่เป็นความสงบอยู่ภายในจิตเท่านั้น ในช่วงที่ทำ “สมาธิหลับตา” เท่านั้น ลืมตาออกมาจากภวังค์ก็ไม่ใช่แล้ว

ซึ่งการปฏิบัติภายใต้ “ทิฏฐิ” เช่นนี้ มันก็เป็น “การปฏิบัติตามความรู้ความเห็น(ทิฏฐิ) ที่เข้าใจ” แบบสามัญ “สมาธิโลกีย์” ปกติทั่วไป

เป็น “สมาธิ” ฟั่น ๆ สมาธิสาธยายระดับ ๆ สากล เพราะต่างพอรู้ เรียนรู้ได้ไม่ยาก พูดอธิบายกันก็เข้าใจง่าย ไม่ลึกซึ้ง ไม่พิเศษอะไร

“จิตสงบ” ที่ผู้ทำได้ มันก็แค่ได้ “ฌาน ๔ ระดับ” ที่มี “จิตอุเบกขา” ในความเป็น “เคหสิตอุเบกขาเวทนา” เท่านั้น ยังมี “โลกุตระ”

ซึ่งไม่ใช่ “ฌาน ๔” ระดับที่มี “จิตอุเบกขา” ในความเป็น “เนกขัมมสิตอุเบกขา” อันเป็น “โลกุตระธรรม”(Supra mundane)

หรือสมาธิที่ทำจิต “ดับมืดดำ”(กิดนะ) ได้แล้ว ก็จะหลงถือว่า “จิตที่ดับดำมืด” นี้แหละ เป็น “จิตที่ถึงดงามน่าได้น่ามี”(สุภกิดนะ) เป็น “จิตที่ทำได้ก็ถึงงามแล้ว”(สุภกิดนะ) เป็น “จิตนิโรธ” แต่ยังเป็นแบบสามัญ “โลกียะ”(mundane)

“ธรรม” เช่นนี้ ก็เป็น “เอก” ชนิดหนึ่ง ที่ชื่อว่า “เอกธรรม” เท่านั้น ซึ่งเป็นวิธีสะกดจิต (hypnosis) ทำจิตให้เป็น “สมาธิ” แบบสามัญทั่วไป ที่ไม่ต้องเรียนรู้ “วิธีการ” ต่าง ๆ ที่เรียกว่า “มรรค ๘” หรือ “โพชฌงค์ ๘” แต่อย่างไร

ขอให้เข้ามึน “หลับตา” เป็นเท่านั้น ก็

มาฝึกนั่งทำ“สมาธิ”สำเร็จเป็นที่สุดได้แน่ๆ
ซึ่งมันยังไม่ใช่“ธรรม”ที่เป็น“เอก”หรือ
ทำให้“จิตเป็นหนึ่ง”ชนิดเรียกได้ว่า ทำจิต
ให้มีผลเป็น“เอกัคคตาจิต” ตามแบบพุทธ
ศาสนาที่“สัมมาทิฏฐิ”แน่นอน

เพราะเป็นวิวิพาซื่อ มิติเดียว ระนาบ
เดียว ง่าย ๆ ตื้น ๆ คือทำให้“จิตหยุด-จิต
นิ่ง”กันดี ๆ แค่นั้น

เป็น“การสะกดจิต”เข้าไป ๆ ๆ ๆ เรียก
ในภาษาอังกฤษว่า meditation

ซึ่งมันยังไม่ใช่ Supra concentration
ที่เป็นแบบของพระพุทธเจ้าโดยเฉพาะ ที่
พระองค์ตรัสรู้ เรียกว่า“สัมมาสมาธิ”ที่ลืมตา
ทำได้ในชีวิตดำเนินอยู่ตามปกติของคน
สามัญ ซึ่งมีอิริยาบถยืนเดินนั่งนอน หรือ
ทำนั่นทำนี่ไปแบบคนธรรมดา ๆ

ทำ“สมาธิ”หลับตาแบบmeditationนั้น
ก็แค่เป็นวิธีรู้กันอยู่ทั่วไปเป็นสามัญ มัน
ไม่ได้ยากเย็น มันไม่ได้เรียนรู้ชั้น-รู้เชิงของ
ความ“ฉลาดเฉลียว” ชับซ้อน ซ่อนเชิง อะไร
เลย ทั้ง ๆ ที่“ฉานหลับตา”ที่แสน“ฉลาด
เฉลียว”นั้น มันวิบัติวิถิตถายนะแท้ ๆ

มันไม่ได้วิจิตรวิเศษประเสริฐศรีสูงส่ง
เป็นคุณวิเศษ(อุตตรมณัสธรรม)ประกอบการ
ศึกษาอบรมฝึกฝนในตนแต่อย่างใดเลย

เพราะมันไม่ได้นำ“ความรู้”หลากหลาย
ต่าง ๆ ที่พระพุทธเจ้าทรงอธิบายแจ่มแจ้งไว้
ให้แก่โลก อย่างพิเศษพิสดาร ไม่รู้ว่ที่สุด

ต่อก็สูตรอันมีนัยะลึกล้ำมากมายใด ๆ มาใช้
เช่น ไม่สามารถเรียนรู้“เวทนา ๑๐๘”
แล้ว“ทำเวทนา ๒ ให้เป็นเวทนา ๑” ตามวิธี
การของพระพุทธเจ้าเป็นผลสำเร็จ(ทวยณะ
เวทนายะ เอกสมโสมรณา ภวันติ) ก็ทำไม่ได้.

จึงไม่เกิด“อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-
อริปัญญาสิกขา” และไม่บรรลุ“วิมุตติ”ที่เป็น
สัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธไป
ตามลำดับ ๆ ที่สามารถเห็นในชีวิตของคน
ผู้ปฏิบัติธรรมอย่างสัมมาทิฏฐิรู้-เห็นอยู่
เป็นปัจจุบันนั้นเทียว(ชานโต ปัสสโต วิหริติ)ได้

ส่วนผู้ที่ปฏิบัติแบบพุทธที่สัมมาทิฏฐิ
ก็จะเจริญ“ไตรสิกขา”บรรลุธรรมเป็นมรรค-
ผลไปตามลำดับพระพุทธวจนะว่าไว้จริง ๆ

เช่น เดิมผู้ปฏิบัติทำอาชีพ“มิจฉาชีพ”
อยู่ ก็จะบรรลุธรรมเป็นมรรค-เป็นผล ชนิด
ที่รู้-เห็นอยู่เป็นปัจจุบันนั้นทีเดียว ก็จะ
ละเลิก“มิจฉาอาชีวะ ๕” ได้เป็นลำดับ ๆ สู่
“สัมมาอาชีวะ ๕”อย่างเห็น ๆ เลยจริง ๆ

(๑) “อาชีพ”ลำดับต่ำสุด ที่ตรัสไว้ว่า
“กุหนาคือ “อาชีพทุจจริต”ชี้โก่งไม่สุจริต ไม่
ซื่อสัตย์ ซึ่งเป็นทุจริตขั้นชั่ววาบที่สุด มีวิธี
การโก่ง หรือเป็นกระบวนการโก่งครบ“ทุก
กรรม”กันอยู่ ทั้งทางกาย-วาจา-ใจ จึงเป็น“งาน
อาชีพ”ชี้โก่ง ทุจริตหนักอยู่เต็มรูปเต็มนาม

ผู้ปฏิบัติ บรรลุมรรคผล ก็จะละเลิก
งาน“มิจฉาชีพ”นั้นได้จริง ๆ เห็นได้ตั้งแต่
ทางพฤติกรรมภายนอกกายกรรม และวจี

กรรม ถ้าเจริญยิ่งๆ ในใจภายในกิเลสก็ลด
ได้จริง จนถึงขั้นสูงสุด ผู้นั้นแหละคือผู้มี
สัมมาทิฐิ เมื่อมีสัมมาปฏิบัติ และบรรลุ
สัมมาปฏิบัติแล้ว

“กุหนาน”นี้เป็น“มิจฉาอาชีวะ” ข้อที่ ๑
ผู้ปฏิบัติธรรมที่ถือศีลจริง อยู่ใน“หลัก
ปฏิบัติไม่ผิด”(อปณณกปฏิบัติ) นั่นคือ ปฏิบัติ
“สำรวจอินทรีย์ ๖-โภชนมัตตัญญูตา-ชาคริ
ยานุโยคะ”จะเจริญ“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”
และบรรลุ“วิมุตติ”จากการปฏิบัติธรรม โดย
เกิด“ศรัทธา- หิริ-โอตตปปะ-พหุสุต-วิริยะ-
สติ-ปัญญา”(สัทธรรม ๗)จิตใจเจริญขึ้นจริง

การปฏิบัติ“ศีล”แล้ว“จิตใจ”ก็เจริญขึ้น
ประกอบด้วย“ปัญญา”เจริญ “จิต”ละหน่าย
ลดกิเลส คลายโลกียะ ฉะนั้นคือ ความเจริญ
“ฌาน ๑-ฌาน ๒ -ฌาน ๓-ฌาน ๔” และมี
“วิชชา ๘”ที่ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สมมุติธรรม-
ปรมาตตธรรม”ตามแบบพุทธที่“สัมมาทิฐิ”
ครบ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

ซึ่งจะไม่ใช้ “ฌาน ๑-ฌาน ๒-ฌาน ๓-
ฌาน ๔”ที่เกิดจากการนั่งหลับตาปฏิบัติแบบ
โลกียะ เกิดสมาธิ meditation เท่านั้น

จิตของผู้ปฏิบัติธรรมที่เกิดความเจริญ
เช่นนี้แล เมื่อจิตเกิด“หิริ-โอตตปปะ”จริง ผู้นั้น
ก็เป็น“เทวดา”(ผู้มีจิตใจเจริญ) เห็นจิตใจของ
ตนเอง“เป็นเทวดา”ได้จริงๆ ในบัดปัจจุบันนี้
ทีเดียว ซึ่งไม่ใช่จะไปเป็น“เทวดา”ต่อเมื่อ

ชีวิตร่างกาย“ตายไป”แล้วโน่น

แต่เป็น“เทวดา”แท้จริง เทวดาที่“จิตใจ
ของผู้ปฏิบัติ”บรรลุผล เจริญอย่างสัมมา
ทิฐิ เพราะเป็นจิตใจในปัจจุบันนี้กันทีเดียว
ที่“มีหิริ(ความละอายต่อชั่วต่อบาป)-มีโอตตปปะ
(ความเกรงกลัวต่อชั่วต่อบาป)”กันจริง ๆ

คนผู้ปฏิบัติ ธรรมนี้ก็จะเปลี่ยนแปลง
จาก“อาชีพชั่วต่ำ”พัฒนาขึ้นไปทำ“อาชีพ”ที่
ดีกว่าเดิมแน่นอน ผู้บรรลุธรรมจริงก็จะเลิก
“มิจฉาชีพ”ที่โกง(กุหนาน)ได้จริง เป็นอันดับ
แรก จึงชื่อว่า“บรรลุธรรม” ด้วย“ปัญญา”รู้
จริงรู้แจ้งจริงว่า งานนี้ชั่วต่ำ เป็นอกุศลกรรม
“จิตใจ”ก็มีความละอายต่อการงานชั่ว(หิริ)
เกรงกลัวต่ออาชีพต่ำ(โอตตปปะ)นั้นแท้ ๆ

ไม่ใช่แค่“รู้”แบบตรรกะ หรือ“รู้”แบบ
เฉโก แต่“รู้”แบบ“ปัญญา”หยั่งรู้สัมผัสเนื้อ
แท้ของ“ความจริง ๒ ภาวะ”ทั้ง“สมมุติและ
ปรมาตต”ไม่ขัดแย้งกันเป็น“สัจจะหนึ่งเดียว”

จึงเลิกหรือหยุด“งานชั่วที่ทำอยู่นั้น”ได้
จริง ไม่ปฏิบัติ“มิจฉาชีพหรืองานเลี้ยวชีพต่ำ
ที่เคยทำมาก่อนนั้น”ต่อไปอีกแล้ว ฉะนั้นคือ
การบรรลุธรรมขั้น“พ้นมิจฉาอาชีวะ”

การเกิดปัญญาบรรลุธรรม จึงไม่ใช่แค่
รู้แล้วก็“กดข่มใจตนไว้ไม่ทำงานนั้น”จนได้

หรือการบรรลุธรรมที่เป็น“ปัญญา”ก็
ไม่ใช่แค่รู้แจ้งชัด นั่นคือ มีจิตใจ“ว่าง”ชนิดที่
เพื่อ“มีความว่าง”ฝันๆ ไปกับจินตนาการ

ที่เป็นปรัชญาตรรกะต่าง ๆ อันปรากฏอยู่แต่ “ความนึก-ความคิด” เท่านั้น

แต่เป็นการบรรลุลหกรรม ทั้ง“ปัญญา” ทั้ง “เจโต” ก็เลสนั้นลดละไปจริง ๆ ไม่ทำ“กุหนา” (การโกง)ใน“อาชีพ”ข้อ ๑ อีกแล้ว ก็ตรงตาม คำตรัสของพระพุทธเจ้าเปะเลย

อ้างอิงยืนยันหลุด ๆ ได้ในชาติปัจจุบัน (๒) “ลปนา”คือ อาชีพที่ทุจริต ชี้หลอก ไม่สุจริต ไม่ซื่อสัตย์ ซึ่งขั้นนี้ ก็ยังถือว่า ทุจริตหยาบอยู่ เช่นกัน มีวิธีการหลอกหลวง หรือเป็นกระบวนการหลอกหลวงกันทาง“วจีกรรม”อยู่ หยาบหนักหนาสาหัสแท้ ๆ ทำทุกข์ ร้ายกาจให้มวลชนได้สุด ๆ ซึ่งยังทุจริตอยู่ทั้ง รูปทั้งนาม เต็มสภาพของการหลอกหลวงทาง วาจา ที่พูดสุภาพหวานจ้อยอย่างยิ่งด้วยซ้ำ นี่เป็น“มิจฉาอาชีวะ” ข้อที่ ๒

ในสังคมไทยปัจจุบันนี้ มีคติดังกล่าวนี้ ให้เห็น อย่างที่เป็นอยู่ ป่านนี้ยังจัดการกัน ไม่ได้สำเร็จเรียบร้อย เห็นของจริงกันมั๊ย?

(๓) “เนमितตกตา”คือ อาชีพ ที่งดเว้น ทุจริตชี้โกง(กุหนา) ชี้หลอก(ลปนา)ได้แล้ว ด้วยการข่มภายนอกไว้ ซึ่งไม่มีทางกายกรรม และวจีกรรม โดยการถือศีล ๕ และกำลัง ปฏิบัติตนให้สุจริตในขอบเขตขั้นต้น ตามแบบ“สัมมาอาชีพ”ของพระพุทธเจ้า คือ ปฏิบัติ“ไตรสิกขา” เพื่อทำกิเลสใน“จิต” ลดละ และที่สุด“ดับสนิท”ไปให้ได้จริง ๆ

ได้แก่ การปฏิบัติ“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา” โดยมี“สัมมาสติ-สัมมาวายามะ” ห้อมล้อม“สัมมาทิฐิ”ที่เป็นประธานอยู่

แล้วช่วยแก้ไข“กายต่ำหยาบ”ที่เป็น ภายนอก ได้แก่ “กายสังขาร-วจีสังขาร” ให้เกิด“สัมมา”ในงานอาชีพเจริญขึ้น ๆ พ้น จาก“อาชีพที่เป็น“มิจฉาชีพ ๕”พัฒนาสู่ “สัมมาอาชีวะ ๕” โดยพ้นขั้นอบายมุขแล้ว นั่นก็คือ ชีวิตไม่กุหนา(การโกง)แล้ว และ ขั้นลปนา(การหลอก)ก็ทำต่อจนไม่แล้ว ตอนนี กำลังปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลตามเจตนาอยู่โดย ไม่ต้องหวังผล ทำให้“สัมมาปฏิบัติ”เท่านั้น

เรียกว่า กำลังอยู่ในขั้น“เนमितตกตา” (กำลังเสียงไชยขึ้นสู่ขั้นสูงจากที่ได้แล้วต่อไปอีก)

นักปฏิบัติที่อยู่ใน อากาธเช่นนี้แลคือ ผู้มี“ผลสำเร็จขั้นต่ำ กำลังปฏิบัติให้เจริญ ศีล ๕”อยู่อย่างเอาจริงเอาจังเป็น“ศีล ๕” ที่“อธิ” ๆ ๆ ขึ้นไปเรื่อย ๆตามความเพียร

หรือผู้ที่บรรลุผล“ศีล ๕”บริบูรณ์แล้ว กำลังเลื่อนขึ้นสู่“ศีล ๖-๗-๘”ไปเรื่อย ๆ ก็ ถือว่าปฏิบัติ“เนमितตกตา”ในระดับต่อไป ในนัยะเดียวกัน เป็น“โสดาบัน”แล้ว และ กำลังปฏิบัติเพื่อภูมิสูงขึ้นคือ สกทาคามี

ดังนั้น “มิจฉาชีพ ๕ ขั้น” ซึ่งมี“กุหนา -ลปนา-เนमितตกตา-นิปเปสิกตา-ลาเภณ ลากัง นิชิตังสนตา” ถ้าพ้น“สองขั้น”คือ พ้น“กุหนา-ลปนา”ได้ กำลังปฏิบัติอยู่ขั้น

“เนมิตตกตา” คนผู้นี้ก็คือ ผู้ที่มี“ผลพัน
อบายภูมิ”มาได้แล้ว เป็น“โสดาบัน”เต็มตัว

“เนมิตตกตา”นี้ เป็นช่วงปฏิบัติ“ช่วง
กลาง” จึงยาวและมีหลายขั้นมากกว่า“ช่วง
ใด ๆ” ซึ่งล้วนนับว่าเป็น“เนมิตตกตา”ทั้งนั้น

ความเจริญของ“เนมิตตกตา”ก็พัฒนา
ขึ้นไปจนกระทั่งบริบูรณ์แต่ละขั้น ๆ เมื่อได้
ผลบริบูรณ์แล้ว ก็เป็นอันจบสิ้นผลนั้น

แล้วอย่าไปเอาตัวเองไป“มอบตนใน
ทางผิด”หรือไป“รับใช้-ช่วยคนผิด”อีกละ

ถ้าชิน ตนทำบริสุทธิได้แล้ว แต่ยังไม่
รับใช้“คนผิด” ใช้นายทุนอยู่อีก อย่างนั้น
ชื่อว่า ยังไม่พ้นอาชีพชั้น ๔ “นิปเปสิกตา”

ต้องไม่มอบตนรับใช้คนผิดอีก จึงจะ
เป็นผู้“พ้นมิจฉาชีพ”ชั้น ๔ “นิปเปสิกตา”

เหลือขั้นสูงสุดคือ “ลาภาน ลาภัง นิชิ
คิงสนตา” ซึ่งเป็นขั้นผู้ทำงานไม่รับใช้คนผิด
แล้ว(พ้นนิปเปสิกตาแล้ว) ก็ทำงานไม่รับรายได้
อีกด้วย ทำงานฟรี ทำได้เท่าไรก็เข้าสู่กอง
กลางทั้งหมด คือ เสียภาษีร้อยเปอร์เซ็นต์
แล้วก็อยู่ร่วมกินใช้ไปกับกองกลางตามที่มี
ที่ได้ ไม่เกี่ยง ไม่วุ่นวาย ไม่มากเรื่อง สบาย ๆ
ได้รับสวัสดิการเท่าใด เราก็ยอมรับตามนั้น
ซึ่งจะเป็นไปตามบารมีของแต่ละคน มันจะ
ได้เต็มทีหรือเต็มที ก็บารมีของแต่ละคนแน่

ผู้ทำงานฟรี คือ เสียภาษี ๑๐๐ % อยู่
กับหมู่ เป็นอยู่ยังชีพไปกับกองกลางเอียงนี้

แลเรียกว่า เศรษฐกิจบุญนิยม“สาธารณโภคี”

“สาธารณโภคี”ที่ว่่านี จึงเป็นหมู่ชน
ชื่อว่า“ประชาธิปไตย”หรือแม่“คอมมูน” ก็
เป็นประชาธิปไตยหรือคอมมูนที่ดียอดสุด

อิสระเสรีพ้นระบอบ“เผด็จการ”แท้จริง
ผู้พ้น“มิจฉาชีพ”ขั้นสูงสุด“พ้นลาภาน
ลาภัง นิชิคิงสนตา”ได้แท้ จึงเป็นผู้มี“สัมมา
อาชีพ”ขั้นเยี่ยมยอด สูงสุดแล้วในประดา
“อาชีพ”ของประดา“คน”ในโลก

เป็นระบอบการปกครองที่ดีสุดสูงสุด
สาธยาย“สัมมาอาชีพ”ไว้แค่นี้ก่อน

ที่นี้“สัมமாகัมมันตะ ๓” โดยปรับเน้น
พฤติกรรมที่เป็น“มิจฉา”ภายนอกให้ได้อย่าง
สำคัญ ตาม“ศีล ๕” อันนับตั้งแต่เบื้องต้นไป
ตามลำดับ “สัมமாகัมมันตะ ๓” ได้แก่

ผู้บริสุทธิใน ๓ เรื่องนี้ “ไม่ฆ่าสัตว์-
ไม่เอาของผู้อื่นที่ไม่ใช่ของเรา-มีคู่คนเดียว
หรือเรื่องของกามคุณ ๕” ก็ไม่จัดจ้านแล้ว

เช่น เบื้องต้นจริง ๆ ก็เพียงตัวเราไม่ฆ่า
สัตว์ใดเลย แต่อาจจะกินเนื้อสัตว์อยู่ โดย
เราเองก็ไม่ซื้อไม่ขายเนื้อสัตว์(ถ้าค้าขายอยู่ก็ไม่
พ้นมังสวณิชชาข้อ ๑ ใน ๕) ไม่ค้าขายสัตว์เป็น(ถ้า
ค้าขายอยู่ก็ไม่พ้นสัตตวณิชชาข้อ ๑ ใน ๕) ผู้นี้ก็อาจ
จะมีภูมิ“โสดาปัตติมรรค” แต่ยังไม่ปฏิบัติจึง
ยังไม่เกิด“ผล”แน่นอน

สำหรับ“ศีลข้อ ๒-๓”ก็ดังที่ได้อธิบาย
ผ่านมาแล้วว่า โสดาบันก็พ้น“กุหนา-ลปนา”

แล้ว เป็นผู้ปฏิบัติขั้น“เนमितตกตา”ให้สูงขึ้น
ที่นี้“สัมมาวาจา๔”นั้น คือ โสดาบันขั้น
ต้นก็เพียงเป็นผู้ที่บริสุทธิ์“ไม่โกหก” ก็ถือว่าดี
ก่อนอื่นแล้ว พุดหยาบ-พุดส่อเสียด-พุดเพ้อ
เจ้อ ก็โล่เรียงปฏิบัติให้เจริญเรื่อย ๆ ไปให้ได้

“โกหก”แท้ ๆ ตรง ๆ นั้นไม่แน่นอน แต่
อาจจะมีการใช้วาจาเพื่อประโยชน์อันควร
แก่กาละบ้าง โดยเฉพาะเพื่อผู้อื่น-เพื่อส่วน
รวมเป็นต้น เพื่อตนั้นไม่แล้วเด็ดขาด

ที่สำคัญยิ่ง ก็คือช่วยทำ“กาย”ที่เป็น
ภายใน อันได้แก่“จิตสังขาร”จะได้สิ้นเหตุ
จนพ้น“มิจฉา”ในงานอาชีพ เป็น“สัมมาชีพ๕”
พ้น“มิจฉากัมมันตะ๓”เป็น“สัมมากรรม๔”
๓ - พ้น“มิจฉาวาจา ๔”เป็น“สัมมาวาจา๔”

โดยเฉพาะพ้น“สัมมาสังกัปปะ๗”นี้แล
ที่เป็น“ต้นต่อ”เป็นประธาน โดยกำจัดกิเลส
ที่เป็น“เหตุ”ให้เกิด“มิจฉา”ทั้งปวง จนหมด
สิ้นกิเลสสำเร็จเป็น“สัมมา”ให้ได้ครบ
ถ้วน ตั้งแต่เริ่มปฏิบัติ“ศีล๕”มาตามลำดับ

คือ เลิกโกง เลิกทุจริตทาง“กายกรรม”
ภายนอกได้เด็ดขาด เลิกพุดปด เลิกกระบวน
การหลอกลวงกันทาง“วจีกรรม”ได้แล้ว

ขั้นสูงขึ้นต่อมานี้จึงยังถือว่า ได้เริ่มต้น
จาก“งานอาชีพ”ที่บริสุทธิ์ทางกายภายนอก
แล้ว แต่ยังเสียดในทุจริตทางวจีกรรม ทาง
มโนกรรมอยู่ มีวิธีการปฏิบัติให้เลิกโกงทาง
วจีกรรม ให้เลิกกระบวนกรหลอกลวงกัน

ทาง“มโนกรรม”ให้ได้

จนกว่าจะบรรลุผลทางวจีกรรม ทาง
มโนกรรมได้อีกสำเร็จ ขั้นสูงเกือบสุดของ
“วจีกรรม”ทั้งหมด

ที่สุดหมดสิ้นเหตุใน“จิตสังขาร”ที่มันมี
ฤทธิ์ออกไปสู่“วจีกรรม”ก็ไม่มีแล้ว หมดเกลี้ยง

เหลือเฉพาะ“จิตสังขารที่เป็นมโนกรรม”
เท่านั้น ก็กำจัดตัวสุดท้ายนี้ให้หมดสิ้น
เกลี้ยงให้ได้ เป็นอันบริบูรณ์“เนमितตกตา”ทั้ง
หลาย เหลือแต่เพียง ตนอย่าไป“มอบตนใน
ทางผิดกับผู้ใด-คณะใด” คือพ้น“นิปเปตีก
ตา”เท่านั้น

ถ้าทำได้ก็เป็น“พ้นมิจฉาอาชีพ”ข้อที่ ๔
เหลือ“มิจฉาชีพขั้นที่๕”ที่ต้อง“พ้นให้ได้”
ก็คือ“ลาภณะ ลาภัง นิชิตังสนตา” ทำงานฟรี
ทำงานไม่เอาผลใด ๆ ตอบแทนเลย เท่านั้น

เมื่อ“พ้นมิจฉาชีพ”สุดท้ายนี้ได้ ก็เป็น
อัน“พ้นมิจฉาชีพ”ได้หมดสิ้น“มิจฉาชีพ ๕”

ส่วนทำ“กรรม ๓”ให้หลุดพ้น“มิจฉา
กัมมันตะ๓”ได้ และหลุดพ้น“มิจฉาวาจา๔”ให้
เป็น“สัมมาวาจา๔”ให้ได้ เฉพาะอย่างยิ่งทำ
“มโนกรรม”ให้เป็น“สัมมาสังกัปปะ๗”ให้ได้

ก็ต้องทำต่อไปให้สำเร็จบริบูรณ์ไป
ตามลำดับ ที่มีความสลับซับซ้อนไปมาอย่าง
อจินไตยจริง ๆ เดาเอา คาดคะเนเอาไม่ได้
เพราะ“วิบาก”ของแต่ละคนไม่เหมือนกัน
บางคนอย่างนั้นก่อน บางคนอย่างนี้ก่อน

จึงยึดมั่นถือมั่น“ตายตัว”ยากมาก

สรุปความสำคัญตามลำดับคือ ต้องทำภายนอกหยาบก่อน แล้วไล่เรียงมาตาม “กายกรรม-วจีกรรม” ซึ่งก็ล้วนเข้าไปหา “มโนปุพพัง”คือ “จิต”เท่านั้นเองที่เป็นตัวประธานทั้งนั้น ที่ลืมไม่ได้คือต้องมี“ผัสสะ”ภายนอก-ภายในตลอดขณะเรียนรู้ แล้วปรับทั้งภายนอกและภายใน ไปตามความสำคัญ

จึงจะเข้าหาการปฏิบัติที่สัมพันธ์ไปถึงจิตเสมอ ทั้ง“กำหนดรู้(สัญญา)-แล้วทำ(ปฏิบัติ)”ตลอดเวลา อ่าน“จิตวิตักกะ”ให้ทัน

“ผล”ก็จะได้ ครบถ้วนทั้ง“เจโต”และ“ปัญญา”ต่างช่วยหนุนกันไปตลอด

การปฏิบัติจึงเริ่มด้วยรู้ทัน“จิตดำริ”(จิตวิตักกะ) หมายถึง อากาโรจิตที่ริเริ่มมีธาตุรู้ขึ้นมา หรือเริ่มพยายามเรียนรู้“อากาโร”วิจัยให้เห็นของ“จิตที่ดำรินอกกาย” บงการเราอยู่ก็แยกแยะ“วิจัยอากาโร”ที่เป็นอกุศลจิตในจิตนี้ จึงรู้“อากาโร”ที่เป็น“กาม”นั้นได้

อะไรที่ไม่มี“ธาตุรู้”ให้รู้ ก็เรียนรู้ไม่ได้ ฉะนั้นอย่าหลงผิด“ดับธาตุรู้”แล้วเรียนส่วน“จิตมีพฤติ”(จิตวิจารณ์)นั้น หมายถึง ภาวะของการเคลื่อนไหว การเป็น การดำเนินไป ที่จิตมันเป็น จิตมันมีกิริยาอยู่

ซึ่งเป็น“พฤติ”ของจิต เป็น“อากาโร”ให้เราเห็นได้ รู้ภาวะจริงนี้ได้

แล้วก็ทำ“จิต”นี้ให้เป็น“เอกัคคตาจิต”

หรือ“จิตเป็นหนึ่งที่เกิดยอดขึ้นอัคคะ”นี้ให้ได้

ซึ่ง“จิตเป็นหนึ่งแบบอัคคะ”คือ“เอกัคคตาจิต”นั้น แตกต่างจาก“จิตที่เป็นหนึ่งแบบหนึ่งธรรมดา”ที่เรียกว่า“เอกธรรม”สำคัญยิ่ง

“จิตหนึ่ง”(เอกธรรม)ตามแบบสะกดจิต จึงไม่ได้“ยิ่ง,ใหญ่,เลิศ,ยอด” ตามความหมายของคำว่า“อัคคะ”เลย เพราะนั่นแค่“หนึ่งนิ่งๆ”

“ความที่จิตเป็นหนึ่ง”อย่างนั้นเรียกว่า“เอกัคคตาจิต”ไม่ได้ ตามนัยสำคัญที่ต่างกัน ดังสาธยายมานี้ เรียกได้แค่“เอกจิต-เอกธรรม”

มันเป็นการทำ“ธรรม”ให้เป็น“หนึ่ง”จริง เป็น“หนึ่ง”แค่เรียกว่า“เอกธรรม”ได้เท่านั้น

แต่เป็น“หนึ่ง”ไม่ซับซ้อนลึกซึ้งมากเชิงหลากหลายอย่างเป็นระบบระเบียบที่น่าอัศจรรย์

จึงเป็นหนึ่งที่น่าใช้“เอกัคคตาธรรม”ไม่มันมัน“หนึ่ง”โดดเดี่ยว “หนึ่ง”ไม่เกี่ยวกับใคร “หนึ่ง”นิ่งๆ “หนึ่ง”ไม่มีการงานอันเป็นประโยชน์คุณค่าแก่คน แก่โลกอะไร

เพราะความเป็นหนึ่งที่มี“อัคคะ”นั้น มีความเลิศ มีความยอดเยี่ยม สูงส่งในประสิทธิภาพอันเป็นประโยชน์ คุณค่าแก่มวลมหาชน(พหุชนหิตายะ) สร้าง“ความสุขสงบอบอุ่นอันวิเศษแก่สังคม”(พหุชนสุขายะ) เป็น“การรับใช้โลก”อยู่(โลกานุกัมปา)แท้จริง

ซึ่งแตกต่างจากความเป็นหนึ่งที่ไม่ใช่“อัคคะ”อย่างมีนัยสำคัญ ที่ปรากฏชัดเจนยิ่ง ผู้หลงตนว่า ได้“ทำใจในใจ”(มนสิกรโธ)

ให้เป็น“หนึ่ง”ได้แล้ว ก็เป็นได้ แต่เป็น“หนึ่ง”ที่ยัง“มีจิตวิญญู”จากศาสนาพุทธอยู่ ดังนี้

แจ่มแจ้งใหม่ว่า “เอกธรรม” มีนัยสำคัญแตกต่าง“เอกัคคตาธรรม” อย่างไร?

การปฏิบัติ“หลับตาสะกดจิต”จึงหมดสิทธิ์ที่จะสามารถสัมผัสความเป็น“อาการ”ต่างๆทั้งหลากทั้งหลายของ“จิต ๘๘ หรือ ๑๒๑ -เจตสิก ๕๒ -รูป ๒๘” โดยเฉพาะ“เวทนา ๑๐๘” มันก็ไม่มีเหตุปัจจัยที่จะได้“นิพพาน” ด้วยประการฉะนี้

ผู้ศึกษาวิจัยแยกแยะธรรมทั้งหลายจนกระทั่งสามารถเข้าใจได้ใน“อภิธรรม”ต่างๆ จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงนัยสำคัญของความแตกต่างของรายละเอียดปานฉะนี้ (นิปฺภน) ผู้ที่“ดีทั้งอภิธรรม”อย่างดูถูกดูแคลน จึงอีกนานมากที่จะบรรลุนิพพาน เขาจะไม่สามารถบรรลุนิพพานตราบเท่าที่เขายังไม่ศรัทธาหรือไม่ยินดีมีฉันทะ“อภิธรรม”

เพราะเขาจะไม่สามารถเห็นจริงแม้แค่ในสภาวะของ“จิต ๘๘-เจตสิก ๕๒-รูป ๒๘” เป็นต้น ได้ชัดเจนถ่องแท้ ครบครันเลย

ยิ่ง“เวทนา ๑๐๘”นั้น เป็นอันปิดประตูผู้ไม่ยอมศึกษา“อภิธรรม” หรือดีทั้ง“อภิธรรม” จึงหมดสิทธิ์ที่จะบรรลุนิพพาน

ปฏิบัติแบบ“การสะกดจิต”(hypnosis หรือ meditation) จึงไม่มี“เวทนา”ในปัจจุบัน เป็น“กรรมฐาน”ให้วิจัยแยกแยะ“จิตนิยาม-

พีชนิยาม-อุตุนิยาม”ได้เด็ดขาด แม้แต่“กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”ก็ยากที่จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอย่างละเอียดลึกซึ้ง

พลังงานระดับ“อุตุนิยาม”นั้นตัวมันเอง ยังไม่มีประสิทธิภาพที่เป็นภาวะ“ความรู้สึกหรืออารมณ์”(เวทนา) ตาม“สังขาร”ของธรรมที่มี“ชาติ”แต่ชื่อว่า“อุตุนิยาม”ได้หรอก

“อุตุนิยาม”มีพลังงานเป็นธรรมชาติตาม“สังขาร”ของมัน อันมีเหตุปัจจัยของ“ธาตุ”อื่นที่ทำให้มันเกิดองค์ประกอบกันขึ้น ก็คือ สรรพสิ่งที่แวดล้อมต่างๆทำให้มันเกิดเป็น“ธาตุดิน-ธาตุน้ำ-ธาตุลม-ธาตุไฟ” มีลักษณะเป็น“มหาภูต ๔”ขึ้น

ตัวมันเอง ยังไม่มีพลังงานที่เป็นตัวมันเองที่เป็น“อัตโนมติ”ของมันรวมตัวกันอย่างน้อย“สามเส้า”มีพลังดูดเข้ามาเป็นตัวเองได้ “อุตุ”ยังเกาะกุมเป็นตัวตนจากแรงภายนอก แม้จะหมุนหรือสังเคราะห์กันอย่างแรงมาก ถ้ายังไม่เกิด“แกนกลาง”ที่เกาะตัวกันเป็นประธานขึ้นชื่อว่า“ISH”หรือ“ธาตุ ๓ เส้า”เกิดดวงน มี“แก่นแกนตัวเองเฉพาะตัว”ขึ้น มันก็ยังรวมตัวกันอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง ก็แค่“อุตุนิยาม”เท่านั้น

“อุตุนิยาม”ยังไม่มี“เชื้อชีวะ”ในตัวเอง จนกว่า“ภาวะ ๓ เส้าคือISH”นี้ มันรวมตัวเกาะกุมกันเข้าเป็นตัวมันเอง และมีเชื้อชีวะขึ้น“อัตโนมติ”ในความเป็น“ตัวตน”(self)

แล้วโน่นแหละ จึงจะพัฒนาขึ้นเป็น“พีช
นิยาม” และจะค่อยพัฒนาเจริญเป็น“จิต
นิยาม”ต่อไปในอนาคต

พลังงานชั้น“พีชนิยาม”จะรู้จัก“ยึด”
ธาตุอื่นมาเป็น“ตน”เท่าที่ตน“รู้ธาตุ”ที่ตนมี
ใน“สัญชาตญาณ”ของตนไว้เป็นตนเท่านั้น
(ISH หรือ ประสาน-สังขาร-สัญญา) มันยังไม่กำหนด
ยึดเอา“อาการ”เป็นสุขเป็นทุกข์ หรือชอบ-
ไม่ชอบให้ตัวเอง พีชจึงไม่มี“ภาวะ”นี้ในตน

“พีชนิยาม”มี“ภาวะ”แค่ทำ“ความเป็น
ตน”ให้บริบูรณ์ตามองคาพยพของตนเท่านั้น
หาก“สัมผัส”ธาตุใด ที่มัน“กำหนดรู้”(สัญญา)
ว่าไม่ใช่“ธาตุ”ที่จะนำมาเป็น“ตน” มันก็จะ
ไม่เอามาเป็น“ตน”

จะมีพลังงาน“แม่เหล็กและไฟฟ้า”
พอเหมาะกับความเป็น“พีช”แต่ละชนิด

จึงมี“คิด”มาเป็นตนแต่ถ่ายเดียว ส่วน
ความเป็น“พลังผลึก”ก็จะยังไม่มี จะมีเพียง
“เลือกเอามาเป็นตน”เท่านั้น ยังไม่แย่งผู้อื่น
ยังไม่ไปทำร้ายทำลายอื่นใดที่ไม่ใช่“ธาตุ”ที่ตน
ต้องใช้เป็นองคาพยพของตน

นอกจาก“พลังของตัวตน”ตามสภาพ
แห่ง“พีชนิยาม”ของตนมันมีมากกว่าภาวะ
“อุตุนิยามหรือพีชนิยาม”ที่มันมี“พลังผลึก”
น้อยกว่าจริง พลังผลึกของ“พีชนิยาม”ก็จะ
ผลึกดันเอาสภาพของ“อุตุนิยามหรือพีช
นิยาม”ที่ไม่มีเวทนา ซึ่งมันไม่ต่อสู้เพื่อตัว

เองอยู่แล้ว มันก็ไม่พาดตัวเองหลบเลี่ยง อุตุนิยามหรือพีชนิยามที่ไม่มีพลังใด ๆ ป้องกัน
ตนได้ยิ่งกว่า จึงจะจำนนให้พลังผลึกที่แรง
กว่านั้นดันจนกลายเป็นสภาพที่ดูเหมือนถูกรุกรานเอาได้ แต่แท้จริงมันไม่มี“ธาตุรู้”ที่มี
“เจตนาร้ายหรือเจตนาดี”ใด ๆ ในตัวเองเลย

“พีชนิยาม”จึงไม่เป็นภัยแก่ใครเหมือน
สัตว์ ที่มีพลังงานแรงถึงขั้นเกร รุกราน จน
เข้าขั้นทำร้าย ทำลายธาตุอื่นหรือชีวิตอื่น

พระพุทธเจ้าสามารถทรงค้นพบ“ธาตุ
ชั้นร์ชั้นละเอียดของพลังงาน”ทั้งอุตุนิยาม-
พีชนิยาม-จิตนิยาม”และทั้ง“กรรมนิยาม-
ธรรมนิยาม”อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริง จึงทรง
กำหนดทฤษฎีพุทธศาสตร์ไว้ให้มนุษย์ปฏิบัติ
พิสูจน์“ความจริง”(ปาตัสจจะ) ผู้ศึกษาจึงได้อาศัย
เป็นประโยชน์แก่ตนแก่ท่านมาถึงทุกวันนี้

ผู้ศึกษาจนสัมมาทิฏฐิและปฏิบัติตาม
คำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างสัมมาปฏิบัติ
ก็จะเกิดผลเป็น“ปัญญา”และ“วิมุตติ”

และสามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พลังงาน
ความฉลาด”ที่เรียกว่า“ปัญญา” ว่าแตกต่าง(ลิขะ)จาก“พลังงานที่ฉลาด”แบบ“เฉกะ
หรือเฉกา”ว่า เป็นโลกุตระหรือเป็นโลกียะ
อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”แท้จริง

ปุถุชนคนใด“ฉลาด”จะฉลาดมาก ฉลาด
ยิ่งยอดแค่ไหนก็ตาม “ความฉลาด”นั้น ๆ
ของ“ปุถุชน”(ผู้หนาผู้มากไปด้วยกิเลส)ล้วนเป็น

ความฉลาดที่เรียกด้วยภาษาบาลีว่า “เฉกาหรือเฉกา” ทั้งสิ้น

ความฉลาด“ปุถุชน”ไม่ใช่“ปัญญา”เลย ในความเป็น“สัตวโลก” ตั้งแต่แรกที่เกิด“จิตนิยาม”ได้ร่างเป็นคน แรก ๆ ยังไม่ได้ศึกษาเรียนรู้“ธรรมะ”ของพุทธอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”

จะไม่สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงในธรรมะ “ปฏิจจนมุขบาท”ของพุทธเป็นอันขาด ผู้นี้จึงมี“อวิชชา”เป็นสามัญ อวิชชาที่พาเกิด“สังขาร”

จึงไม่มี“ความรู้”ที่สามารถปฏิบัติ“อภิสังขาร ๓”ให้แก่ตนเอง อย่างมีประสิทธิภาพ “ชำระกิเลส”ได้จริง มาก่อนเลย

ผู้นี้ก็ยังมี“อวิชชา” ทำ“บุญ”ไม่เป็น“บุญ”

จนกว่าจะศึกษาพุทธศาสนาให้“สัมมาทิฏฐิ” แล้ว“สัมมาปฏิบัติ”กระทั่งพ้น“สังโยชน์ ๓” จนถึงขั้น“พ้นศีลลัพท์ตปราคมาส”ได้จริง จึงจะมี“มรรค”มี“ผล”เกิด“ปัญญา”ขึ้นมาได้แท้

เห็นใหม่ว่า “ปัญญา”นั้นแตกต่างจาก “เฉกา-เฉโก”ที่เป็นสังขารแท้ ก็นขนาดไหน?

“ปัญญา”คืออะไร? เกิดได้อย่างไร?

อย่าเพิ่งรีบร้อน ใจเย็น ๆ อ่านตามไปเรื่อย ๆ อาจจะวก ๆวน ๆ อธิบายออกย้อนไป ๆมา ๆ เพราะมันมีแง่เชิงที่ละเอียดมาก(นิปฺน)ก็จำเป็น

อย่าลืมนะว่า“ปัญญา”เป็น“โลกุตระ”นะ!!!

“ปัญญา”ไม่ใช่“โลกียะ”เลย แต่คนชี้โง่ง(เฉโก)ต่างหาก มาละลาบละล้วงเอาคำว่า “ปัญญา”(ความรู้ที่รู้กิเลสและลดกิเลสได้)ไปใช้

แทนคำว่า “เฉกา”(ความฉลาดโง่งที่ลดกิเลสไม่เป็น) อย่างหน้าไม่อาย ไปหลอกคนอื่น หลอกคนที่อวิชชา หลอกสังคมคนโลกียะเขาไปทั่ว

ศึกษาดี ๆ แล้วจะรู้ว่า แท้ ๆ นั้น“ตัวเอง”เต็มไปด้วย“ปัญญา” หรือเต็มไปด้วย“เฉโก”กันแน่ สภาวะแห่งสังขารจะมันจะบอกแจ้งแก่เจ้าของสภาวะที่มี“อาการจริง”นั้น ๆ ได้ถูกแท้แน่นอน สำหรับผู้อ่าน“อาการของจิต”ออก

“ปัญญา”เกิดอย่างไร? ประกอบไปด้วยอะไรบ้าง?

การเกิดของ“ปัญญา”นั้นเกิดจากการปฏิบัติโดยมี“สติสัมปชัญญะ”รู้ตัวทั่วพร้อมมีการกระทบของทวารภายนอกและจิตภายใน ก็จะเกิด“ความรับรู้ที่รู้สึก”(เวทนา)ขึ้นมา แล้ว“จิต”ตัวที่ทำหน้าที่“วิจย”(ธัมมวิจย)จะแยกแยะเอาเฉพาะ“อกุศลเจตสิก”ในขณะ“สัมผัส”ทางตากับรูป หรือทางหูกับเสียง-ทางจมูกกับกลิ่น-ทางลิ้นกับรส ทางกายกับโผฏฐัพพะ(สัมผัสภายนอก) และทางมโนกับธรรม(สัมผัสภายใน)

ในการทำงาน“อาชีพออยู่”(มิจจาอาชีวะ มี ๕ : กุหนา, ลปนา, เนมิตตกตา, นิปเปสิกตา, ลาภณะลาภัง นิธิคิงชนตา)นั้นแหละ เราจะต้องจับ“ตัวตนของกิเลส”ที่มันกำลังเกิดอยู่ เป็นตัวจริงหลุด ๆ

ตัวนี้คือ “ตัวตน”(อัตตา)แท้ ๆ ของใจจริง! ด้วยปัญญาอันยิ่ง มีในปัจจุบันนั้นได้ ๆ แล้วกำจัด“ใจ”นี้ให้สิ้น“ชีวิตินทรีย์” เป็น“อนัตตา”(ไม่มีตัวตนเหลือเลยอย่างยั่งยืน) ให้ได้

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

☆ บารมีกษัตริย์
ยศทรัพย์ยิ่งใหญ่
ขุนพลฉลาดหลาย
มากมายไพโรพลง.

บารมีกษัตริย์

<http://www.dhammadjak.net/>

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสกับภิกษุทั้งหลายว่า

“พระราชอาผู้เป็นกษัตริย์ ได้มูรธาภิเษก (รดน้ำทำพิธีราชาภิเษก)แล้ว ทรงประกอบด้วยองค์ ๕ ประการ ถึงจะประทับอยู่ ณ ทิศใดๆ ก็ จะเหมือนกับประทับอยู่ ณ รัชของพระองค์เอง องค์ ๕ ประการนั้นคือ

๑. ทรงเป็นอุภโตสุชาติ(เกิดในสกุลสูงจากทั้งสองฝ่าย) ทั้งฝ่ายพระบิดา ทั้งฝ่ายพระมารดา มีพระครรรภ์ถือปฏิสนธิหมตจذبรสสุทธีดี ตลอด ๗ ชั่วบรรพบุรุษ เป็นผู้ทีใครๆจะคัดค้านตำหนิ โดยอ้างถึงพระชาติ(วงศ์สกุล)ไม่ได้เลย

๒. ทรงเป็นผู้มั่งคั่ง มีพระราชทรัพย์มาก มีพระราชโภคะ(ของกินของใช้)มาก มีพระฉาง (ที่เก็บของขนาดใหญ่ เช่น ข้าว) และมีพระคลัง (ที่เก็บทรัพย์สมบัติของหลวง)บริบูรณ์

๓. ทรงเป็นผู้มีกำลัง ประกอบด้วยจตุรง-

คินิเสนา(กำลังพล ๔ เหล่า คือ พลช้าง พลม้า พลรถ พลเดินเท้า) ผู้ซึ่งเชื่อฟังทำตามรับสั่ง

๔. ทรงมีปริณายก(ขุนพล)เป็นบัณฑิตผู้ฉลาด มีปัญญา มีความสามารถหยั่งเห็นเหตุการณ์ทั้งอดีต อนาคตและปัจจุบัน

๕. ทรงมีพระยศแก่กล้า เพราะอาศัยองค์ประกอบทั้ง ๔ ประการนี้ของพระองค์ ย่อมทำพระยศให้แก่กล้า

พระองค์ทรงประกอบด้วยองค์ ๕ ประการนี้ ถึงจะประทับอยู่ ณ ทิศใดๆ ก็เหมือนกัับประทับอยู่ ณ รัชของพระองค์เอง เพราะข้อนั้น ย่อมมีสำหรับพระราชอาผู้ครองรัฐได้แล้วอย่างนั้น

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้ประกอบด้วยธรรม ๕ ประการ ก็ฉนั้นเหมือนกัน จะอยู่ ณ ทิศใดๆ ก็เป็นผู้มีจิตหลุดพ้นกิเลสได้แล้ว

ธรรม ๕ ประการนั้นคือ

๑. เป็นผู้มัสีล สำรวมในปาติโมกขสังวร

(ระมัดระวังในวินัยข้อห้ามของภิกษุ) ถึงพร้อมด้วย
อาจารย์(ความประพฤติดี) และโคจร(อารมณ์ดี)
มีปกติเห็นภัยในโทษแม้มีประมาณน้อย สมทาน
(ถือปฏิบัติ)ศึกษาอยู่ในสิกขาบท(ข้อศีลข้อวินัย)
ทั้งหลาย

เหมือนกับพระราชารู้เป็นกษัตริย์ ได้
มูรธาภิเษกแล้ว ทรงสมบูรณด้วยพระชาติ ฉะนั้น

๒. เป็นพหูสูตร(ผู้มีความรู้มาก) ทรงไว้ซึ่งสุดตะ
(ความรู้ที่ได้ศึกษามา) ลังสมลุตตะ เป็นผู้ได้สดับ
มาก ทรงจำไว้คล่องปากขึ้นใจ แทงตลอดดีแล้ว
ด้วยทิวฎี(ความเห็น)

เหมือนกับพระราชารู้เป็นกษัตริย์ ได้
มูรธาภิเษกแล้ว ทรงมั่งคั่ง มีพระราชทรัพย์มาก มี
พระราชโภคะมาก มีพระฉางและพระคลังบริบูรณ์
ฉะนั้น

๓. เป็นผู้ปรารถนาความเพียร เพื่อละอกุศล
ธรรม(ความชั่ว) เพื่อทำกุศลธรรม(ความดี)ให้ถึง
พร้อม เป็นผู้มีกำลัง มีความบากบั่นมั่นคง ไม่
ทอดธุระในกุศลธรรมทั้งหลาย

เหมือนกับพระราชารู้เป็นกษัตริย์ ได้
มูรธาภิเษกแล้ว ทรงสมบูรณด้วยกำลัง ฉะนั้น

๔. เป็นผู้มียัญญา คือ ประกอบด้วยปัญญา
หยั่งเห็นความเกิด(กิเลส) และความดับ(กิเลส)อัน
เป็นอารยะ ชำแรกกิเลสให้ถึงความสิ้นทุกข์ได้โดย
ถูกต้อง

เหมือนกับพระราชารู้เป็นกษัตริย์ ได้
มูรธาภิเษกแล้ว ทรงสมบูรณด้วยปริณายก ฉะนั้น

๕. มีวิมุตติ(หลุดพ้นกิเลส) เพราะอาศัยองค์
ประกอบทั้ง ๔ ประการนี้ของเธอ ย่อมปรมวิมุตติ
ให้แก่กล้า

เหมือนกับพระราชารู้เป็นกษัตริย์ ได้
มูรธาภิเษกแล้ว ทรงสมบูรณด้วยพระยศ ฉะนั้น

เธอประกอบด้วยธรรม ๕ ประการนี้ ถึงจะอยู่
ณ ที่ใด ๆ ก็เป็นผู้มีจิตหลุดพ้นกิเลสอยู่ เพราะ
ข้อนี้ย่อมมีสำหรับภิกษุผู้มีจิตหลุดพ้นกิเลสได้แล้ว
อย่างนั้น ๕

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ “ยัสสทิสสสูตร” ข้อ ๑๓๔)

แบ่งปันสรรสาระ

เติมน้ำเย็นเป็นโทษ!

เวลาได้เติมน้ำเย็นเราจะรู้สึกว่ชื่นใจเป็นที่สุด
แต่รู้หรือไม่ว่ การเติมน้ำเย็นเป็นโทษอยู่ไม่ใช่น้อย

- เติมน้ำเย็นจัดทำให้การทำงานของสมองลดลง
  - เติมน้ำเย็นขณะมีประจำเดือนทำให้ปวดท้องยิ่งขึ้น
  - เติมน้ำเย็นหลังเล่นกีฬาทำให้ร่างกายหมดกำลัง
- เพราะเส้นลมปราณกระเพาะอาหารถูกน้ำเย็นสะกด
- เติมน้ำเย็นหลังกินข้าวทำให้ไขมันที่เพิ่งกินเข้าไป
- จับตัวเป็นไข ส่งผลให้การย่อยอาหารช้าลง

วารสารนิวไซเอนทิสต์ (New Scientist Journal)
ได้ตีพิมพ์ผลงานวิจัยของทีมนักวิจัยแห่งมหาวิทยาลัย
บริสตอลในอังกฤษ พบว่า คนที่เติมน้ำเย็นจัดใน
ยามที่ไม่ได้เกิดความรู้สึกกระหายน้ำนั้น จะทำให้ขีด
ความสามารถในการทำงานของสมองลดลงไปทันที
โดยน้ำเย็นจัดเพียงแค่ว่แก้วเดียวก็มากพอที่จะทำให้
สมรรถภาพทางจิตใจของบางคนลดลงไปถึง ๑๕%

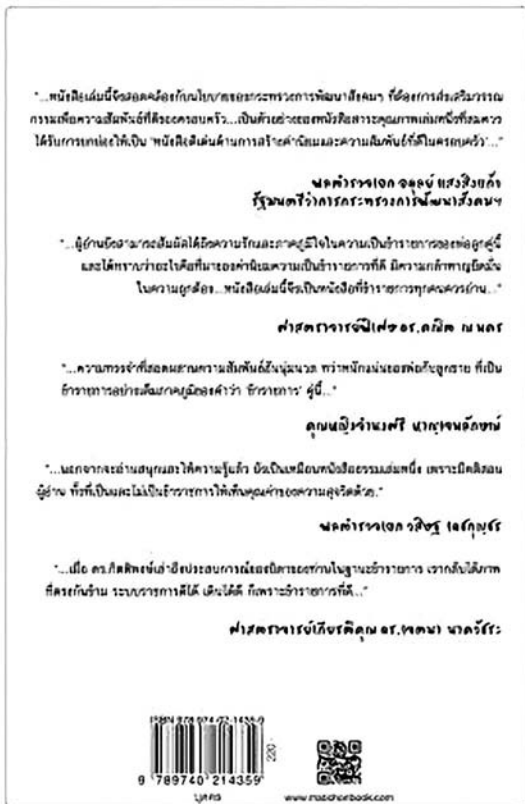
ดร.ปีเตอร์ โรเจอร์ นักจิตวิทยาแห่งมหาวิทยาลัย
บริสตอลและทีมงาน ได้ทดสอบผลกระทบของน้ำต่อ
กลุ่มอาสาสมัครจำนวน ๖๐ คน ก่อนการทดสอบนั้น
กลุ่มอาสาสมัครส่วนหนึ่งไม่เติมน้ำอะไรเลย และอีก
ส่วนหนึ่งเติมน้ำก็อกแช่เย็นจัดที่อุณหภูมิ ๑๐ องศา
เซลเซียส ในปริมาณ ๑ แก้ว หรือ ๓๐๐ มิลลิลิตร
ปรากฏว่าคนที่กระหายน้ำก่อนการทดสอบและเติมน้ำ
เข้าไป สามารถทำแบบทดสอบได้ดีกว่าคนที่ไม่ได้เติมน้ำ
อะไรประมาณ ๑๐% ส่วนกลุ่มที่ไม่รู้สึกกระหายน้ำ
แต่เติมน้ำเย็นจัด ปรากฏว่าขีดความสามารถในการ
ทำแบบทดสอบลดลงไปถึง ๑๕ %

นักวิจัยสรุปว่า การเติมน้ำเย็นจัดจะกระทบต่อ
ขีดความสามารถในการขับรถ หรือทำงานที่ต้องใช้
สมอง หรือความคิดมาก ๆ โดยอุณหภูมิของน้ำดื่ม
อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อสมอง
(จาก ผู้จัดการออนไลน์ ๒๘ พ.ค.๕๖)

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัศน์
hs4hnl@gmail.com

ในชีวิตผมไม่เคยมีความคิดที่จะทำงานอย่างอื่นเลย
นอกจากรับราชการ
คำว่า ‘ข้าราชการ’ แปลว่า ‘ผู้ทำกิจการของพระราชา’
ในที่นี่หมายถึงการเป็นผู้รับผิดชอบ ‘งานของแผ่นดิน’
อันเป็นงานของส่วนรวม
เป็นงานที่เกี่ยวข้องกับทุกข์สุขของประชาชน
และเกี่ยวข้องกับความเจริญขึ้น
หรือเสื่อมลงของบ้านเมืองโดยตรง

แบบอย่างข้าราชการที่ดี
บทเรียนจากหนังสือ “Bon Voyage บนเส้นทางข้าแผ่นดิน”
ของ ดร.กิตติพงษ์ กิตยารักษ์

สุจินต์ กิตยารักษ์,

ที่มา: <http://123.242.176.9/ccs/images/vip/7bbg015.jpg>

กระผมได้มีโอกาสอ่านหนังสือ “Bon Voyage บนเส้นทางข้าแผ่นดิน” ของน.ดร.กิตติพงษ์ กิตยารักษ์ (๒๕๕๘) ซึ่งสำนักพิมพ์มติชน เป็นผู้จัดพิมพ์จำหน่าย (www.matichonbook.com) โดยหนังสือดังกล่าว นำต้นฉบับมาจากหนังสือ “Bon Voyage!...บันทึกเรื่องราวความทรงจำดีๆ ถึงพ่อ” เป็นบันทึกเรื่องราวความทรงจำที่ ดร.กิตติพงษ์ กิตยารักษ์ เขียนถึงผู้เป็นพ่อ (สุจินต์ กิตยารักษ์) และแจกในงานพระราชทานเพลิงศพ นายสุจินต์ กิตยารักษ์ ผู้เป็นพ่อ เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๘ และทางกองบรรณาธิการมติชนสุดสัปดาห์ได้พิมพ์ลงเป็นตอนๆ จนจบเล่ม ซึ่งได้รับการตอบรับอย่างดีจากนักอ่าน

ด้วยเนื้อหาที่ ดร.กิตติพงษ์เขียนขึ้นมานั้น เป็นบันทึกความทรงจำที่ลูกเขียนถึงพ่อ ผู้เป็นข้าราชการกระทรวงมหาดไทย ในตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดมหาสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา และเกษียณอายุราชการในตำแหน่งผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย

สำนักพิมพ์มติชนจึงได้ขออนุญาตไปยัง

ดร.กิตติพงษ์ นำมาพิมพ์ รวมทั้งขออนุญาตเปลี่ยนชื่อหนังสือจาก “Bon Voyage!...บันทึกเรื่องราวความทรงจำดีๆ ถึงพ่อ” เป็น “Bon Voyage บนเส้นทางข้าแผ่นดิน” ซึ่งเนื้อหาในหนังสือดังกล่าวนอกจากจะแสดงให้เห็นถึงมิตรภาพ ความรัก ความอบอุ่น และความเข้มแข็งของสถาบันครอบครัวแล้ว ยังมีแนวคิด คำสอน แบบอย่างของการเป็นข้าราชการที่ดีและสุจริต ซึ่งสังคมไทยยังต้องการอยู่เสมอ อันจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติ และเป็นทีี่ไว้วางใจของประชาชน สมดังกับคำว่า “ข้าราชการ” อันหมายถึง “เข้ารับใช้ในกิจการของพระราชา (ที่พระองค์ทรงมอบหมาย)” นั่นคือต้องรับใช้ประชาชน

ผู้เรียบเรียงขอขอบพระคุณ ดร.กิตติพงษ์ที่ได้อนุญาต (ตามอีเมลลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๐)ให้นำเนื้อหาในหนังสือ “Bon Voyage บนเส้นทางข้าแผ่นดิน” มาเผยแพร่ สู่สาธารณะ โดยเนื้อหาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับแนวคิด คำสอน และแบบอย่างข้าราชการที่ดี มีดังนี้

ดร.กิตติพงษ์ กิตยารักษ์,

ที่มา: https://www.matichonweekly.com/column/article_17064

ดร.กิตติพงษ์ ได้กล่าวไว้ในหัวข้อ **“ตามรอยพ่อ”** (หน้า ๑๖๑-๑๖๓) ความว่า **“...พ่อทำให้ผมรักและภูมิใจในความเป็นข้าราชการ พ่อเป็นต้นแบบของผม ผมภูมิใจที่ได้เดินตามรอยพ่อ...”**

“ในชีวิตผมไม่เคยมีความคิดที่จะทำงานอย่างอื่นเลย นอกจากรับราชการ คำว่า ‘ข้าราชการ’ แปลว่า ‘ผู้ทำกิจการของพระราชา’ ในที่นี้หมายถึงการเป็นผู้รับผิดชอบ ‘งานของแผ่นดิน’ อันเป็นงานของส่วนรวมเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับทุกข์สุขของประชาชน และเกี่ยวข้องกับความสำเร็จขึ้นหรือเสื่อมลงของบ้านเมืองโดยตรง การมีโอกาสเป็น ‘ข้าแผ่นดิน’ ทำงานของแผ่นดิน เพื่อสนองคุณแผ่นดิน เป็นความไฝ่ฝันและความภาคภูมิใจที่สุดของชีวิตผม

...สมัยผมเป็นเด็กเวลาไปเรียนที่โรงเรียนเซนต์หลุยส์ ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านประมาณ ๓ กิโลเมตร พ่อไม่เคยให้รถราชการไปส่งหรือไปรับผมเลย ตอนเด็กมากๆ พ่อจ้างรถสามล้อถีบให้ไปส่งไปรับโดยมีแม่นั่งไปด้วย พ่อโตขึ้นหน่อยพ่อจะจ้างรถสามล้อเครื่องให้คอยไปส่งไปรับแทนความจริงในต่างจังหวัดการเอารถผ่านไปส่งผมคงทำได้ไม่ยาก เพราะรถไม่ติด คงใช้เวลาไม่นาน แต่เรื่องนี้ก็เป็นตัวอย่างหนึ่งที่พ่อจะแยกเรื่องราชการกับส่วนตัวเสมอ

ช่วงพ่อเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดฉะเชิงเทรา

และใกล้เกษียณ ตอนนั้นเรามีที่ดินซึ่งเป็นบ้านพ่อปัจจุบันตรงถนนหน้าเมืองที่ได้เตรียมไว้สำหรับสร้างบ้านหลังเกษียณของพ่อ แต่พ่อยังไม่ยอมสร้างบ้านจนเมื่อเกษียณอายุราชการแล้วถึงได้เริ่มลงมือก่อสร้าง จำได้ว่าพอบอกว่าไม่อยากให้มีข้อครหาเพราะการเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดหากมาทำโครงการก่อสร้างส่วนตัวในจังหวัดในขณะที่ตัวเองมีอำนาจอยู่ น่าจะดูไม่เหมาะสม

ความจริงประเด็นเหล่านี้เป็นเรื่องพื้นฐานที่เป็นหัวใจสำคัญของการรับราชการ และการดำรงตำแหน่งที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ หากบ้านเมืองของเราผู้มีอำนาจสามารถแบ่งแยกเรื่องประโยชน์ส่วนตัวกับประโยชน์ส่วนรวม และปฏิบัติหน้าที่ด้วยความระมัดระวังถึงความขัดแย้งของประโยชน์ทั้งสองส่วนนี้โดยคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญแล้ว ประเทศของเราคงพัฒนาไปไกลกว่านี้ อีกมาก

พ่อผมเริ่มรับราชการตั้งแต่เป็นเสมียนที่กระทรวงศึกษาธิการตอนอายุ ๑๘ ปี ... พ่อเล่าให้ฟังเสมอๆ ว่าการที่พ่อเริ่มงานมาตั้งแต่เป็นเสมียนทำให้พ่อรู้ทุกขั้นตอนของการทำงาน และทำหน้าที่ได้ทุกอย่างโดยไม่เกี่ยงงาน ตั้งแต่งานโรเนียว เรียงกระดาษ พิมพ์ดีด จดชวเลข ร่างหนังสือ

ด้วยความที่พ่อเป็นคนเชื่อในเรื่อง ‘พรแสวง’

มากกว่า ‘พรสวรรค์’ เชื่อว่าความสำเร็จมาจากความพยายามและการไขว่คว้ามากกว่าโชคช่วย ทำให้ท่านสามารถฝึกทำงานทุกอย่างได้อย่างดีและทำด้วยความเต็มใจ จนได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชา ทำให้ได้ทำงานที่ต้องอาศัยความรู้และความรับผิดชอบสูงขึ้นเรื่อยๆ

...พ่อจะพูดเรื่องแนวทางและทัศนคติของการรับราชการอยู่บ่อยๆ

ผมจำได้ว่าในวงสนทนาตอนทานข้าวด้วยกัน พ่อมักจะพูดเสมอๆ ว่าคนที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตราชการนั้นต้องเป็นคนที่มี ‘ผู้ใหญ่ดี ลูกน้องดี คนเสมอกันยกย่อง’

พ่อบอกว่าผู้ใหญ่จะดีก็ต่อเมื่อเราทำงานที่ดีมีคุณภาพ ให้เอาใจผู้ใหญ่ด้วยผลงานและความรับผิดชอบในหน้าที่การงานที่ได้รับมอบหมาย ไม่ใช่ด้วยการประจบและช่วยเหลือในเรื่องส่วนตัว ลูกน้องจะดีต่อเมื่อเราเป็นผู้ที่มีเมตตาให้ความเป็นกันเอง ให้โอกาส ให้การสนับสนุนที่เหมาะสม ส่งเสริมให้มีความก้าวหน้า ไม่ใช่เอาแต่เบียดเบียนลูกน้องเป็นของตัวเอง ส่วนคนเสมอกันจะยกย่องต่อเมื่อเราเป็นคนที่มีความจริงใจ เป็นกันเอง สม่่าเสมอ ช่วยเหลือในสิ่งที่ทำได้ ให้เกียรติเพื่อนทุกๆ คนเสมอไม่ว่าเราจะอยู่ในฐานะใด

การจะก้าวหน้าในราชการนั้น เราไม่สามารถจะรอแต่การสนับสนุนจากผู้ใหญ่อย่างเดียว เราต้องพัฒนาตัวเองให้พร้อมในทุกด้านด้วย พ่อชอบพูดว่า ‘ให้ทำตัวให้เขาเหมือนดั่งปุยนุ่น เพียงแค่แตะนิดเดียวก็ลอยลมแล้ว’

สำหรับตัวอย่างที่แย่งของการรับราชการที่พ่อกล่าวถึงคือพวกที่พูดเป็นแต่ ‘ดีครับนาย ไซ้ครับผม เหมาะสมครับท่าน’ ในทัศนะพ่อผู้บังคับบัญชาคนไหนที่ได้ลูกน้องแบบนี้ถือว่าไซ้ร้ายอย่างยิ่ง

คำเปรียบเปรยเกี่ยวกับการรับราชการอีกเรื่องหนึ่งที่พ่อพูดอยู่บ่อยๆ และผมชอบมากคือเรื่องรวงข้าว พ่อบอกว่าเมื่อรับราชการมีบทบาท

ตำแหน่งหน้าที่ที่สูงขึ้น เราต้องทำตัวเป็นเหมือนดั่งรวงข้าว ยิ่งมีรวงมากยิ่งค่อมต่ำลง เหมือนดั่งสุภาสิตคำคมของไทยเราที่พูดสลับต่อกันมาว่า

**‘รวงข้าวที่ลึบและเขามักชูตัวสูงแกว่งไปมา เพราะภายในกลวงไม่มีอะไร
รวงข้าวที่หนักกลบปลั่งจะค่อมตัวต่ำนิ่งงดงาม เพราะภายในหนักด้วยคุณค่าและเนื้อหา
คนเรายังก้าวขึ้นสูงถ้าทำตัวให้ยังอ่อนน้อมลงต่ำ ก็ประจวบรวงข้าวที่ยังหนักยังอ่อมงดงาม’**

แม้พ่อจะไม่ได้พร่ำสอนผมทุกวันให้ทำตัวเป็นข้าราชการที่ดี แต่ผมโชคดีที่ได้เห็นตัวอย่างจากการกระทำและการดำเนินชีวิตของพ่อ พ่อทำให้ผมรักและภูมิใจในความเป็นข้าราชการ พ่อเป็นต้นแบบของผม ผมภูมิใจที่ได้เดินตามรอยพ่อ...

ในหัวข้อ “คิวอริบตี” (หน้า ๑๘๑, ๑๘๓) ดร.กิตติพงษ์ได้บันทึกไว้ว่า “...พ่อจึงได้กล่าวถ้อยคำที่ผมนำมาใช้เป็นหลักสำคัญของชีวิตการทำงานตลอดมา

**‘คนเป็นผู้ทำให้ตำแหน่งมีเกียรติ
ตำแหน่งไม่ได้ทำให้คนมีเกียรติ’**

...ยศถาบรรดาศักดิ์และตำแหน่งต่างๆ ล้วนเป็นเพียงหัวโขน ไม่สามารถทำให้เรามีเกียรติขึ้นมาได้ ตัวเราเองเท่านั้นที่จะทำให้ตำแหน่งใดๆ มีเกียรติ...”

จากแนวคิด คำสอน แบบอย่างของการเป็นข้าราชการที่ดีและสุจริตของคุณพ่อสุจินต์ กิตยารักษ์ ที่ ดร.กิตติพงษ์ กิตยารักษ์ ผู้เป็นลูกได้เจริญรอยตาม และบันทึกถ่ายทอดสู่สาธารณชนผ่านหนังสือ “Bon Voyage บนเส้นทางข้าแผ่นดิน” นี้ สมควรที่ผู้เป็นข้าราชการพนักงานของรัฐ ตลอดจนผู้ทำงานในทุกหน้าที่ทุกตำแหน่ง พึงนำไปเป็นข้อคิด ประพฤติปฏิบัติ ตาม เพื่อให้การทำงานราชการยังประโยชน์สุขแก่ประเทศชาติและประชาชนอย่างแท้จริง ดังแบบอย่างที่คุณพ่อสุจินต์ กิตยารักษ์ และ ดร.กิตติพงษ์ กิตยารักษ์ ผู้เป็นลูกได้ประพฤติปฏิบัติมาแล้ว. ๒

● ฟ้ายาง

ออกเดินทางจากสันติโคก
ตั้งแต่ ๐๓.๓๐ น. ทุกวัน
เพื่อไปให้ทันเตรียมอาหาร
บริการพี่น้องประชาชน
แขกของพระราชธา
ในเวลา ๐๕.๓๐ น.

ทำดีเพื่อ “พ่อ”

แม้ว่าในช่วงที่ผ่านมา ประเทศไทยและคนไทยจะต้องประสบกับความเศร้าโศกเสียใจ น้ำตานองแผ่นดินในการเสด็จสวรรคาลัยของในหลวงรัชกาลที่ ๙ ผู้เป็นพลังแห่งแผ่นดินและศูนย์รวมจิตใจไทยทั้งชาติ

แต่สิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นจนเรียกได้ว่า เป็นปรากฏการณ์ “พลังแห่งความรัก” หรือ “Bomb of Love” ของประชาชนที่มีต่อในหลวง ร.๙ คือ อยากทำความดีเพื่อตามรอยเท้าพระองค์ท่าน ผู้ทรงเป็นต้นแบบ “พลังแห่งความรัก” ที่มีต่อประชาชน ทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจน้อยใหญ่เพื่อบำบัดทุกข์ บำรุงสุขเพื่อประโยชน์ของส่วนรวมตลอดมา

ความเป็นสาธารณโภคิได้ส่องแสงประกายเรืองรองปรากฏไปทั่วท้องสนามหลวงและทั่วประเทศไทย ที่ไม่เพียงแต่เกิดสาธารณโภคิทางรูปธรรม เช่น การแบ่งปันกันกิน แบ่งปันกันใช้ บริโภคร่วมกันอย่างเป็นสาธารณะเท่านั้น แต่ยังเป็นสาธารณโภคิทางจิตวิญญาณที่เป็นนามธรรม ที่มีจิตใจเป็นสาธารณะ อยากเสียสละ อยากแบ่งปัน อยากให้แก่ผู้อื่นโดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทน ทุกคนอยากทำตามแบบอย่าง

ของในหลวง ร.๙ ที่ทรงทำประโยชน์เพื่อผู้อื่นโดยไม่ทรงหวังสิ่งใดตอบแทน เป็นความรักที่บริสุทธิ์ที่ประชาชนชาวไทยได้รับเสมอมาตลอดการครองราชย์ ๗๐ ปีของพระองค์

พลกนิกรชาวไทย ซึ่งชาวโอศกก็เป็นกลุ่มเล็กๆ ส่วนหนึ่งต่างมารวมใจกันเสียสละ มาเป็นผู้ให้ แจกจ่ายเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น มีน้อยให้น้อย มีมากให้มาก ตามกำลังของแต่ละคน เป็นการสะพัดพลังแห่งความรักด้วยการเป็น “ผู้ให้” จนก่อเกิด “ผู้ให้” มากมาย จากสิบเป็นร้อย จากร้อยเป็นพัน เป็นหมื่น เป็นแสน เป็นล้าน ขยายวงกว้างออกไปอย่างไม่สิ้นสุด

และถือเป็นอีกหนึ่งโอกาสอันดีของฉันทิที่ได้ช่วยงานที่เดินที่โรงครัวกองทัพธรรม ที่ท้องสนามหลวง ในช่วงเวรทำอาหารของชาวภูผาฟ้า น้ำ จ.เชียงใหม่ ตั้งแต่วันที่ ๑๔-๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๙ เป็นเวลา ๑๐ วันของการมารับผิดชอบเดินที่โรงครัวกองทัพธรรมของทีมงานภูผาฟ้าในรอบแรก

เราออกเดินทางจากสันติโคกตั้งแต่ ๐๓.๓๐ น. ทุกวัน เพื่อไปให้ทันเตรียมอาหารบริการพี่น้องประชาชน แขกของพระราชธาในเวลา ๐๕.๓๐ น. อาหารต้องพร้อมเสิร์ฟในเต็นท์ใหญ่ที่ได้รับมอบ-

หมายให้ดูแล คือเดินท์ ก,ข ร่วมกับทีมงานร่วม กตัญญูมูลนิธิ และเดินท์ด้านนอกของกองทัพธรรม ฉันได้รับมอบหมายหน้าที่ในการเป็น สทร. (ย่อมาจาก สำเร็จทุกเรื่อง) ในการช่วยงานอะไรก็ได้ในจุดที่ขาดแรงงาน สามารถสับเปลี่ยนหมุนเวียนช่วยงานอะไรก็ได้ตามสั่ง

ในวันแรก ฉันได้รับมอบหมายจากคณะอาให้ช่วยดูแลน้องๆ ฝ่ายชายที่เป็น สทร. และฝึกหุงข้าวในหม้อเบอร์ ๕๐ หุงแบบไม่เช็ดน้ำ ซึ่งถือเป็นการได้เรียนรู้ครั้งแรกของฉัน โดยมีอาปึกฟ้าคอยช่วยสอนแนะนำวิธีการหุงข้าว รวมทั้งให้โอกาสได้ลองฝึกเองดู เพราะการหุงข้าวในรอบแรกๆ ก็มีทั้งไหม้บ้าง และบ้าง เพราะข้าวมีหลายสายพันธุ์จากที่ได้รับบริจาคมาจากหลายที่ หลายจังหวัด มีทั้งข้าวใหม่และข้าวเก่า จึงต้องฝึกคำนวณปริมาณน้ำ การควบคุมไฟ การฝึกสังเกตควันเพื่อหาสูตรการหุงข้าวที่พอดีด้วยตัวเอง

จนข้าวเริ่มสวยขึ้นเรื่อยๆ ในหม้อต่อๆ มา ในวันแรกฉันได้หุงข้าวไปทั้งหมด ๒๑ หม้อเบอร์ ๕๐ เพื่อให้เพียงพอบริการพ่อแม่พี่น้องประชาชนที่เดินทางมาที่สนามหลวงเพื่อกราบสักการะพระบรมศพ ในพระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท พระบรมมหาราชวัง เป็นการมาฝึกฝนการทำงานที่ควบคู่ไปกับการบูรณาการวิชาการไปด้วยที่ทำให้ฉันได้ความรู้ใหม่ๆ และมีประสบการณ์เพิ่มขึ้น ทั้งสนุกทั้งเหนื่อย แต่ก็มีปิติที่ได้มาฝึกเสียสละ มาทำความดีเล็กๆ เพื่อ “พ่อ”

วันต่อๆ มา ฉันก็ได้รับมอบหมายหน้าที่ไปช่วยเป็นลูกมือของแม่ครัว คอยบริการ หยิบจับหาของ ช่วยปรุง จับตะหลิวอยู่หน้าเตา เพื่อให้ทำงานลื่นไหลไปได้อย่างราบรื่น เพราะต้องแข่งกับเวลาที่เราจะต้องนำไปเสิร์ฟในเดินท์ใหญ่ที่กองทัพธรรมเป็นผู้รับผิดชอบ และปริมาณประชาชนที่จะมาในแต่ละช่วงเวลาให้ทันและเพียงพอต่อความต้องการ

รวมทั้งฉันก็ได้รับหน้าที่ในการเป็นสื่อสารบุญนิยมทีวีที่ต้องคอยเก็บบรรยากาศ สัมภาษณ์

ทั้งผู้มาร่วมแจกอาหาร และประชาชนที่เดินทางมากราบสักการะพระบรมศพ ทำสื่ूपข่าว รายงานความเคลื่อนไหว และเผยแพร่เรื่องราวของการทำความดีเพื่อ “พ่อ” ให้ขยายวงกว้างต่อไปในสถานีโทรทัศน์บุญนิยมทีวี

เมื่อก่อนฉันเคยคิดแต่จะทำในสิ่งที่ตัวเองชอบตัวเองถนัด อะไรที่ไม่ชอบก็ไม่อยากทำ ไม่ถนัดก็ไม่อยากฝึกฝน แต่เพราะธรรมะเปลี่ยนชีวิต เปลี่ยนความคิด เปลี่ยนจิตวิญญาณให้เป็นคนพร้อมฝึกฝนให้เราฝึกเป็นคนง่าย ๆ ให้ทำอะไรก็ได้ ไม่ต้องถูกใจไม่ต้องถนัด ทว่าเป็นประโยชน์ และเมื่อขาดแคลนแรงงาน ณ จุดใด เราก็กพร้อมเป็นตัวเสริมให้งานนั้นบรรลุผลสำเร็จ ทำงานอะไรก็ได้ที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ตามกำลังความสามารถ

ตอนนี้ฉันสามารถวางตะหลิว แล้วมาจับไม้ค และเมื่อวางไม้คก็มาจับตะหลิวได้เช่นกัน ซึ่งเอาจริง ๆ แล้วฉันไม่ถนัดจับไม้คเลย ชอบจับตะหลิวมากกว่า ชอบทำงานใช้แรงเพราะสนุกและเบาหัวดี แต่โดยงานที่ต้องได้ทำอยู่บ่อย ๆ มักเป็นงานใช้สมองมากกว่า ซึ่งไม่ค่อยตรงภพและเมื่อยหัวมาก แต่ก็พร้อมฝึกฝนที่จะทำงานอะไรที่ขาดแคลนคนทำ

ตลอดระยะเวลาทั้ง ๑๐ วัน ที่เราสามารถผ่านมาได้โดยยังไม่เจ็บไข้ได้ป่วย เพลียก็พัก เหนื่อยก็สู้อ่อนก็ทนไหว เพราะได้ซาร์จพลังใจในทุก ๆ วันที่ได้มองเห็นความรัก ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความเป็นผู้ให้ ผู้เสียสละของผู้คนมากมายที่ต่างมาด้วยความรัก “พ่อ” อยากมาเสียสละเหมือนที่พ่อสอน อยากมาเป็นผู้ให้เหมือนที่พ่อทำ ความภูมิใจ ดีใจ ซาบซึ้งใจ ความรู้สึกดี ๆ ที่ซึมซับมีมากมายจนไม่รู้จะหาคำอะไรมาอธิบายแทนได้

ทั้งหมดนี้คือปรากฏการณ์แห่ง “ความรัก” จากพระราชินีที่เคยมอบสู่ประชาชน และวันนี้ประชาชนได้มามอบความรักนั้นแก่พระองค์ด้วยการให้แก่กันและกันต่อไป เป็นการแสดงความกตัญญูต่อ “พ่อ” คือ มาทำความดีเพื่อ “พ่อ” เสียสละตามรอยเท้าพ่อ เพื่อให้ความรักอันบริสุทธิ์หรือการ “ให้” ที่ไม่หวังผลตอบแทนใด ๆ นั้นซจรขจายไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด. ๒

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

สามัญยืนตะลึง
มองรอบกาย
ไม่มีภาพสิ่งใดทั้งสิ้น
นอกจากความรู้สึก
ของสามัญเท่านั้น

กายา

บทที่ ๑๒ “คำคืนวิญญูณหลอน.... ภวังค์แห่งมายา”

● ต่อจากฉบับ ๓๑๘

สามัญเหนื่อยล้าในโพรงสมอง เมื่อตึกมากแล้ว เขาดับไฟบนหัวเตียง พยายามขมเปลือกตาให้หลับไหล บอกตนเองว่า คืนไหน วันไหน ๆ ที่ใช้ความคิดมาก ๆ วันนั้น กว่าจะขมเปลือกตาลับลงได้ เขาต้องใช้เวลานานพอสมควร

เหมือนอย่างคืนวันนี้ เขารู้สึกตัวเองว่า ชักจะใช้ความคิดมากเกินไปจนกระทั่ง ระยะเวลา ๆ สามัญรู้แล้วว่า การนอนหลับอย่างสนิท หลับลึก ๆ เป็นเหมือนยาช่วยบำรุงสุขภาพร่างกายอย่างเอกอุ แต่นั่นแหละ แหม่นนอนหลับ แต่ถ้าหลับไม่สนิท ฝันสะเปะสะปะ ไร้สาระ ก็ทำลายสุขภาพได้เหมือนกัน ตื่นขึ้นมาจะอ่อนระโหยและเครียดล้ำ การนอนหลับอย่างสนิท ต้องหลับให้เต็มอ้อม จึงจะนับว่า เป็นสิ่งที่เขาต้องปฏิบัติให้ได้ในชีวิตประจำวัน เขาบอกตนเองเช่นนั้น ก่อนจะหลับไหลเมื่อเวลาผ่านไป

แล้วความฝันบางอย่างก็เข้ามาเยือนสามัญอีกครั้งหนึ่ง

เขาฝันว่าเดินเข้าไปในเส้นทางสายหนึ่ง ทางที่เขาเองก็จำไม่ได้ว่า มันคือที่ไหนกันแน่ แต่สำนึกบอกว่า น่าจะเป็นทางสายหลักที่บ้านเกิดสมัยอดีต ถนนดินลูกรัง น้ำขังเป็นหลุมบ่อ สองข้างทางเต็มไปด้วยปารกเรือ ลวนโบราณ สามัญเดินเข้าไปอย่างช้า ๆ เหมือนตกเข้าไปในวังวนแห่งอดีตอย่างมึนอาจลึมเลือน

ในที่สุด ก็ถึงบ้านแม่แก่ บ้านทรงไทยหลังใหญ่กว่าใครในหมู่บ้าน มีนอกชานกว้างรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า เอากระดานแผ่นยาว ๆ หนา ๆ มาเรียงชิดติดกัน แล่นกลางไปถึงยุงข้าวหลังเล็ก ๆ เชื่อมระหว่างเรือนเก็บไม้ด้านใต้ติดคอกควายกับเรือนหลังใหญ่ทิศตะวันออก ทุกอย่างยังเหมือนเดิม ไม่มีสิ่งใด

DPEN/MARCELO VASAMI

เปลี่ยนแปลง สามัญเคยวิ่งเล่นไล่จับสายฝนเมื่อเป็นเด็ก รอบนอกขานมีไม้ปิกและเสาดิล้อมคอกโดยรอบ

แปลก...ในความฝันสามัญบอกตนเองว่า เรือนหลังนี้ได้ถูกรื้อไปแล้ว รื้อไปก่อนยายหรือแม่แก่จะเสียชีวิตลงเสียอีก เขาจำได้ว่า ป้าลูกคนโตของยาย เป็นแม่ค้าเศรษฐีใหญ่ ได้จ้างช่างมารื้อบ้านทรงไทยและนอกชานด้านหน้า ป้ารื้อลงทั้งหมดแล้วสร้างบ้านไม้สักหลังใหม่ บ้านไม้ได้ถูกลูกสูงได้ถูกรื้อสร้างขึ้นทดแทน แต่ทำไมเขาจึงเห็นภาพบ้านเรือนไทยหลังเดิมขึ้นได้ในความฝัน สามัญไม่เข้าใจ

ไม่ทันจะได้คิด พลันสายตาสามัญก็แลเห็นแม่แก่กำลังนั่งอยู่กลางลานหญ้าแห้วหมูดงต้นสาบเสือที่ติดบันไดเหนือบ้าน

แม่แก่นั่งยองยอง ในมือแกจับด้ามเสียม ท้องแขนซ้ายยานตกกระ กำลังนั่งตายหญ้าหน้าเรือนอย่างช้าๆ เรือนผมสีดอกเลาขาวโพลนตัดสั้นทรงดอกกระทุ่ม เลื้อยคอกกระเช้าสีหมอกหม่นโจงกระเบนสีเมล็ดพริกที่แม่แก่ชอบนุ่ง ถกรั้งขึ้นมารัดเหนือหัวเขา หน้าบ้านแม่แก่เป็นดินร่วนซุย ผักขมหนาม ดงต้นสาบเสือสูงเพียงคอก มันคือใบไม้ใช้สไลมาบดแผลให้เลือดหยุด รวมทั้งป่าหญ้าแห้วหมูขึ้นรกเรือ มันเติบโตแพร่กระจายอย่างรวดเร็วในหน้าน้ำ เพียงพายุฝนตกลงมาสักครั้ง สองครั้งเท่านั้น ทว่ากลับคืองานของคนชราที่อยู่บ้านอย่างเงียบเหงา ป่าหญ้าขึ้นเป็นผืนหน้าบันไดทำให้แม่แก่ไม่เหงาและร่างกายแข็งแรงสมวัย

“แม่แก่...” สามัญจำได้ว่า ตะโกนเรียกยายด้วยเสียงอันดัง นานแล้วนะ...นานที่เดียวที่เขาไม่ได้เห็นแม่แก่ ตั้งแต่เขาเดินทางมาทำงานต่างจังหวัด

“กลับมาเยี่ยมบ้านหรือใจ ไ้มัน” แม่แก่เอ่ยทักเงยหน้าขึ้นมองสามัญแวบหนึ่ง

“มาเยี่ยมแม่แก่ด้วย...ทำไมต้องตายหญ้า ผมไม่เคยเห็นแม่แก่หยุดตายหญ้าแม่แต่วันเดียว” เขาเอ่ยถามขึ้นตามความรู้สึก กลับบ้านทุกครั้ง เขามักจะเห็นแม่แก่ตายหญ้าสม่ำเสมอ เหมือนคืองาน

ประจำ จนเกิดเป็นความคุ้นชิน

“กูแก่แล้ว ถ้ากูไม่มีงานทำ กูขอตายดีกว่า” แม่แก่เอ่ยบอกน้ำเสียงทวน ๆ คล้ายประชด

“ก็แม่แก่ตายแล้วไม่ใช่หรือ” สามัญปลั่งปากชนลุกชูดลอดลำแขน ใช้นั้นแหละ แม่แก่หรือผู้เป็นยายเสียชีวิตมาหลายปี จู่ ๆ ก็มาปรากฏภาพในความฝัน สามัญกลับมาพบแม่แก่โดยไม่รู้ตัวในเรือนไทยหลังเก่า เรือนโบราณที่จำได้ติดตา

“เออ...กูตายแล้ว” เสียงแม่แก่ยิ่งประชดเหมือนดังมาจากที่ไกลแสนไกล

แล้วภาพแกก็หายวับ สามัญสะดุ้งตื่นจากหลับไหล รอบกายมีแต่ความเงียบ มีดสนิท หรีดหรีดแมลงกลางคืนแว่วมาจาง ๆ

เขายังคงนอนอยู่บนเตียงเหล็กขนาดกะทัดรัดบนที่นอนหนานุ่ม ผ้าห่มผืนหนาห่มคลุมกายมิดชิดนี่คือปัจจุบัน ความจริงที่ปรากฏในคืนก่อนดึก เขายังคงเป็นวิทยากรในค่ายฝึกนักบริหาร

มันเป็นเพียงความฝัน มิใช่ความจริง สามัญบอกตนเอง บีบแขนใต้ผ้าห่มก็ยังรู้สึก เขาย้ำบอกตนเองในความคิด กับความฝันที่มักจะมีภาพอดีตเข้ามาเกี่ยวข้อง ฝันขึ้นมาในจินตนาการ ทำไมถึงต้องมีภาพยายที่สิ้นชีวิตไปแล้วผุดมาในความรู้สึกรางเลือน

และแล้วสามัญก็หลับไหลลงอีกครั้งหนึ่ง ในเวลาไม่นานนัก หลับอย่างไม่รู้ตัว แปลก...เหมือนภาพความฝันจะหวนย้อนคืนมาอีกแล้ว

เขากลับมาเดินบนเส้นทางสายเดิม ถนนโบราณ ถนนดินลูกรังหน้าฝน น้ำขังเจิ่งในหลุมบ่อเกือบตลอดเส้นทาง บางหนเหมือนทางล้อเกวียนสองฟากทางเต็มด้วยปารกเรือ มันเริ่มจะมีเงามืดเข้าปกคลุม สามัญเดินไปอย่างช้า ๆ ท่ามกลางอากาศสลัวรางเลือนและมืดครึ้ม เหมือนเขาจะเดินมาถึงบ้านแม่แก่อีกแล้ว แต่เขาไม่ได้เข้าไป กลับเห็นบ้านอีกหลังหนึ่งฝั่งถนนตรงข้าม

สามัญถึงกับชะงัก จ้องเข้าไปในบ้านหลังนั้น นัยน์ตาไม่กะพริบ เขาอุทานในใจ “บ้านลุงท่วม” ใช้นั้นแหละบ้านพี่ชายแม่ ปัจจุบันถูกรื้อทิ้ง ชาย

ไปแล้ว ทว่าบ้านลุงท่วมที่สามัญมองเห็น เก้าโถม
แทบไม่เป็นบ้าน พื้นกระดานปูห่าง ๆ เหมือนมี
แสงสว่างลอดผ่านเข้าไปตามช่อง สาดให้เห็นร่าง
ลุงท่วมนอนคุดคู้เจ้าจุก

“ลุงท่วม” จำได้ว่าตะโกนเรียกออกไปอย่างตกใจ
ลุงท่วมเหยียดกายพลิกตัวลุกขึ้นนั่ง เรือน
ร่างผ่ายผอมลงถนัด แต่เค้าแห่งสีหน้า ยังบ่งถึง
ความกล้าแกร่ง แวดตากร้าวแบบชายชาตินักเลง
ร่างกายแกลเคยสูงใหญ่แบบนักเลงโบราณ

“ทำไมไม่มาเยี่ยมกูบ้างวะ หรือเห็นว่ากูมันจน”
เสียงแกเอ่ยทัก น้ำเสียงประชดระคนน้อยเนื้อต่ำใจ

“ผมมาพักผ่อนเพียงวันสองวัน ผมต้องรีบ
กลับไปทำงานนะลุง” สามัญเอ่ยตอบเสียงเรียบ ๆ

“กูรู้ว่ามึงทำงานอยู่ไกล ไ้อ้ห่า...มาเยี่ยมกูแค่นี้
มึงยังทำไม่ได้ เดี่ยวพ่อยิงทิ้งซะนี่” เสียงแกเหี้ยม
เกรียม ลุงเริ่มออกอาการโมโหฉุนเฉียว เอี้ยวร่าง
หันไปด้านหลัง เหมือนจะเอื้อมมือคว้าปืนลูกซอง
ยาวที่แกถืออยู่ประจำ

“ลุงตายแล้วไม่ใช่หรือ” สามัญตะโกนถาม
สำนึกบอกว่าลุงท่วมตายไปแล้ว เสียชีวิตเมื่อหลาย
ปีผ่านมา งานศพแกสามัญยังต้องลาพักงาน แล้ว
เดินทางมาร่วมพิธีเผา ในฐานะแกคือญาติผู้ใหญ่ที่
เหลืออยู่ จู ๆ ลุงก็มาปรากฏร่างให้สามัญได้เห็น
ในฝัน นี่มันอะไรกัน

“กูยังไม่ตายไว้วัย...กูยังไม่ตาย” แกตะโกน
น้ำเสียงขึงขัง นัยน์ตาขึงเคียดตุตันตามนิสัย

แล้วภาพความฝันก็เลือนหาย กลับกลายเป็น
ภาพสามัญเดินอยู่คนเดียวริมฝั่งน้ำ น่าจะบนถนน
ริมแม่น้ำใหญ่ ถ้าความทรงจำไม่หลอกตนเอง

แม่น้ำ ไหลทะลักเพิ่มความดุร้ายยิ่งกว่าสามัญ
เคยเห็น คลองน้ำกระโจน ฟุ้งออกมาจากปาก
ลำคลองอย่างกรวดกริ้วว เกลียวสายน้ำกระแทก
ฝั่งครั้งแล้วครั้งเล่า จนดินริมตลิ่งสูงถูกกัดเซาะ
เข้าไปในเนื้อถนนมากขึ้นทุกขณะ รถไม่น่าจะวิ่ง
ผ่านได้แล้ว

สามัญ เดินลัดเลาะขอบถนนอย่างระมัดระวัง
เขาจะต้องผ่านมันให้ได้...ผ่านมันไป...หุบเหวริมฝั่ง

กัดเซาะขอบถนนจนเว้าลึก มีหนึ่งเกาะจับแมง
ไม้ข้างทางแน่น ค่อย ๆ เลาะ ก้าวผ่านมันอย่าง
ช้า ๆ เนิบ ๆ จิกหัวแม่ตีนกับดินลูกรัง ไม่อย่างนั้น
เขาจะยืนนิ่งอยู่ริมฝั่งไปอีกนานแสนนาน

เขาเป่าลมพรวดจากริมฝีปาก ถอนหายใจ
อย่างโล่งในหัวอก....เขาผ่านริมฝั่งน้ำมาได้แล้ว
อย่างทุลักทุเล

แปลกประหลาดแท้ เขานึกว่า จะผ่านไม่ได้
เขากลับความสูง กลัวสายน้ำ กลัวหุบเหวลึก ทว่าใจ
ยังฮึกหาญ ไม่หวั่นไหวอุปสรรคขวางกั้นเบื้องหน้า
ในที่สุด เขาก็ผ่านมันไปได้....ผ่านไปได้จริง ๆ แม้
จะยากทุลักทุเล

ในเวลาต่อมา สามัญพบตนเองเดินเข้าไป
ศาลาริมทางหลังหนึ่ง ศาลาเก้าโถม ๆ กระเบื้อง
เก่าคร่ำ หลุดร่วงลงมากองกับพื้นดินสองสามแผ่น
....มันน่าจะเป็นศาลาริมทางบนป่าแดง ถ้าความ
ทรงจำไม่หลอกตนเอง สามัญเดินเข้าไปใต้ศาลา
นัยน์ตากวาดมองไปรอบ ๆ ทว่าเขาก็ต้องขมวดคิ้ว
แทบไม่เชื่อสายตาตนเอง

ในศาลา บนแคร่ไม้ยกสูงจากพื้นดินเพียงคอก
ภิกษุรูปหนึ่งนั่งอยู่บนแคร่นั้น กายตั้งตรง ชัดสมาธิ
เพชรสงบนิ่ง เป็นไปได้อย่างไร กลางป่า มีภิกษุ
รูปหนึ่งนั่งอยู่เพียงรูปเดียว

เหมือนหลวงพ่อกฤษ กำลังคอยเขาอยู่ วัย
ท่านไม่น่าจะเกินห้าสิบปี ผิวพรรณผ่องใสหน้าตา
สงบเย็น สามัญค่อนข้างคุ้น หน้าตาท่าทางคล้าย
ภิกษุบางรูปที่เขาเคยกราบไหว้

“บุญต้องหมั่นทำ ทุ่มให้เต็มกำลัง โยม”
หลวงพ่อกฤษขึ้นด้วยน้ำเสียงเบาแผ่ว แจ่มใส ขณะ
สามัญคลานเข้าเข้าไปนั่งอยู่ด้านหน้า ท่างผู้เป็น
ภิกษุไม่น่าจะเกินเมตร

“ผมทำแล้ว ทำอยู่ทุกวัน” เขาตอบออกไป
อย่างรู้สึกหงุดหงิด หลวงพ่อกฤษจะยิ้ม แนะนำยาม
หลับตาภาวนาเกือบทุกสัปดาห์ ทำบุญด้วยเงิน
เหมือนจะให้หมดเนื้อหมดตัว ทุกวันนี้ เขายึดใน
พระรัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์อยู่แล้ว
ทำไมจะต้องย่ำเตือนกันด้วย ท่านให้นึกถึงปู่ย่าตา

ยาย มิตรสหายที่สูญเสียชีวิตไป เป็นการส่งบุญไปให้ ยามจรดใจกับจิต เขาจะต้องนึกถึงภาพญาติทีละคน ๆ ที่จบสิ้นชีวิตนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน เขาจำภาพทุกคนที่ผ่านเข้ามาในชีวิตได้อย่างแม่นยำ การช่วยเหลือผู้อื่น แผลส่วนกุศลไปให้ญาติมิตร เป็นเรื่องที่เขากระทำเป็นประจำ และหวังว่าญาติมิตรจะได้รับส่วนบุญนั้น

“ดี...แต่มันยังไม่เต็มกำลัง..ยังไม่เต็มกำลังบุญ ต้องทุ่มลงไปอย่างสุดจิตสุดใจ” ผู้เป็นสมมุติสงฆ์บอกย่า ด้วยใบหน้ายิ้มละไม เรื่องรองสดีเสียยิ่งกว่าพระจันทร์คืนวันเพ็ญ

“ผมไม่เข้าใจ หลวงพ่อหมายความว่าอย่างไร” จำได้ว่า สามัญตอบได้อย่างรู้สึกกรุ่นในอารมณ์ที่เริ่มจะหงุดหงิดว่าวุ่น

“ต้องสุดชีวิต ต้องทุ่มอย่างเต็มกำลัง บุญถึงจะได้ผล” ผู้เป็นภิกษุเน้นและย้ำ

“ผมก็ทำตามกำลังความสามารถของผมแล้ว” เขานึกเสียดใจในใจที่ยังคงว่าวุ่น

“ยัง ๆ ไม่เต็มกำลังของคุณ....ไม่อย่างนั้นญาติโยมที่เสียชีวิตไปคงไม่มาหาคุณหรอก” ภิกษุเอ่ยเตือนเหมือนรู้

“ผมชักจะงง หลวงพ่อ”

“คุณนึกดูซิ คุณพบใครมาบ้าง เมื่อนอนหลับฝัน” เขาสะดุ้ง คิดไม่ถึงว่าหลวงพ่อก็รู้ถึงขนาดนั้น ภาพแม่แก่กับลุงเทิ้ม ยังชัดเจนในความทรงจำ แม้เป็นเพียงภาพฝัน

“ผมไม่รู้....ว่าหลวงพ่อบอกถึง...”

“เขามาขอให้คุณทำบุญไปให้...นี่ก็อีกคน”

หลวงพ่อก็ไปข้างศาลา สามัญถึงกับชนลูกเกรียวแทบไม่เชื่อสายตาที่มองเห็น

พี่ถ่มลูกชายป่าแดง เสียชีวิตเมื่อสิบกว่าปีก่อน ถูกยิงทิ้งกลางทุ่งเว้ง ซ้อหาทำตัวล้มละเลเทเมาดิตยาเสพติด ริเป็นโจรลักวัวน้อยชาวบ้าน ถูกยิงทิ้งข้างคูน้ำปลายนา จับมือใครดมไม่ได้ ท่ามกลางเสียงลมเพทเวทนาดังอึงคะนองไปทั้งหมู่บ้าน เป็นภาพที่สามัญยังจำได้ติดตา

เป็นไปได้อย่างไร ภาพพี่ถ่มลูกพี่ลูกน้องบ้าน

ใกล้ชิด มาปรากฏให้เห็นเหมือนภาพทีวีจอยักษ์ พี่ถ่มยืนจับตามจอบกลางท้องทุ่ง ใต้ต้นตะโกตายซากไร้ใบ ริมท้องนา ระแหงดินกำลังปริแตกไร้น้ำ ตะวันบ่ายคล้อยลาดเปรี้ยว เผาท้องทุ่งให้แล้งร้อน ปานไฟประลัยกัลป์

ร่างพี่ถ่มสูงโย่งผิดกับคนวัยเดียวกัน อายุเกือบยี่สิบห้าปียามนั้น พอมิเนื้อหนังให้เห็นบ้าง แต่ภาพที่เห็นดำตาดำบัดนี้ ผมมซุบ เหมือนต้นไม้ตายแห้งดำเป็นตอตะโก หากโดนแดดเผา ลมปลายทุ่งพัด กระหน้าเพียงไม่กี่ครั้ง น่าจะล้มครืนลง

“ไอ้มัน...ช่วยพี่ด้วย” สามัญเหมือนได้ยินพี่ถ่มคราง ด้วยอาการอ่อนระโหย

“พี่ถ่มมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร” อดไม่ได้จะเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ

“ร้อนตับจะแตกอยู่แล้ว ช่วยกูด้วยไว้วัย...ไอ้มัน” เสียงนั้นดังก้องไปทั้งท้องทุ่ง

วูบแรกชนลูกชูทั้งลำแขน พี่ถ่มเหมือนยืนอยู่คนเดียวกับบนรอกกลางท้องทุ่ง ร่างผมมพานจะปลิวลม โดนแดดเผาไม่นาน ร่างแกจะล้มครืน ใครจะช่วยแกได้ แกเท่านั้นต้องช่วยตนเอง ไม่ใช่ให้คนอื่นช่วย

สามัญรีบหันกลับมามองหลวงพ่อดีศาลากลางป่าแดง หรือหลวงพ่อก็จะช่วยพี่ถ่มได้

ภาพศาลาและหลวงพ่อบอกอย่างไว้วางใจ สามัญยืนตะลึง มองรอบกาย ไม่มีภาพสิ่งใดทั้งสิ้น นอกจากความรู้สึกของสามัญเท่านั้น

เขาสะดุ้ง ตื่นจากหลับฝัน หัวใจเต้นระทึกไม่เป็นลำ มองพรายนาฬิกาบนหัวเตียง ดีห้าเข้าไปแล้ว รอบกายมีแต่ความมืด มองผ่านหน้าต่างกระจกออกไป แลเห็นแสงไฟฟ้าลึบ ๆ ดิกรามบ้านช่อง รอบสถาบันการฝึกอบรม

มีแต่ความว่าง ไม่มีตัวตนสิ่งใด มันเพียงแค่ว่าความฝัน

“เห็นนะใช้....แต่สิ่งที่เห็นนั้นไม่ใช่” สามัญเหมือนได้ยินเสียงหนึ่งแว่วในหู...น่าจะเป็นเพื่อนรุ่นพี่หรือไม่กี่คำสอนบางคำสอนของภิกษุที่อ่านพบ...เคยย้ำเตือนให้เขาได้เห็นบางอย่างที่ควรคำนึง. ๒ อ่านต่อฉบับหน้า

● นายชิง วินเทอร์

๑. เมื่อศาสนากลายมาเป็นวัฒนธรรม ขอให้ลืมได้เลย เรื่องมรรคผล! 'ตักบาตรเที่ยงคืน' เมืองแพร่ ตามรอยเสด็จ สถานีเด่นชัย (ไทยโพสต์ ๗-๘ ธ.ค.๕๙)

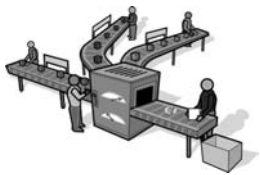
๒. ใช้ต่างประเทศตีหัวคนไทย ใครเอ่ย? พิทักษ์สถาปนากษัตริย์ ตร.ค้น BBC ไทยให้ร้ายเบื้องสูง (ไทยโพสต์ ๗ ธ.ค.๕๙)

๓. ปลุกให้หลากหลาย ขายทีละหลายๆ อย่างคือทางรอดของเกษตรกร! ทต. จิมฮุนเกษตรกรปลูกเผือกหอม ราคาดี รับซื้อแพงกว่าข้าวโพด ๑๐ เท่า (มติชน ๘ พ.ย.๕๙)

๔. ระบบอุตสาหกรรมทำให้คนมีงานทำ แต่ก็ทำให้อ่อนแอ ฟังตนไม่ได้! (ไทยโพสต์ ๑๔-๑๕ พ.ย.๕๙)

๕. โภชนะมัดตัณญา ควบคุมอุปโภคและบริโภคต้องศึกษา! หนีเสียบัตรเครดิตพุ่งปรี๊ดรอบ ๑๑ ปี (มติชน ๑๑ พ.ย.๕๙)

๖. เรื่องของจิตสำนึก เรื่องของมโนธรรมล้วนๆ! พบยาปฏิชีวนะตกค้าง อาหารฟาสต์ฟู้ด... ผู้เลี้ยงสัตว์ใช้เกินจำเป็น เร่งเติบโต (ไทยโพสต์ ๑๗-๑๘ พ.ย.๕๙)

๗. หนึ่งในแนวทางต่อสู้คอร์ปชั่น! อินเดียยกเลิกแบงก์พัน สกัดเงินมืด (ไทยโพสต์ ๑๐ พ.ย.๕๙)

๘. แต่ของไทยหนักกว่าหลายเท่า! เผยคุกกี้ตัวลุ่มใหม่ในเวียดนาม เสียใจโรคมามากกว่าแบบดั้งเดิม (เดลินิวส์ ๗ ธ.ค.๕๙)

๙. นี่คือต้นแบบ ปชป. ของโลก! ตำน 'ทรมันย์' ลูกกลม! หลายเมืองในสหรัฐฯป่วน (ไทยโพสต์ ๑๑ พ.ย.๕๙)

๑๐. พ่อค้ายิ่งใหญ่ ขวานายิ่งจน นี่คือข้อมูลมหัศจรรย์! หาดลาดส่งออกข้าวหอมมะลิ หวังครองอันดับ ๑ ของโลก (เดลินิวส์ ๑๒ พ.ย.๕๙)

๑๑. อย่าตีใจกับตัวเลข! ปลื้มคนจนลดลง ๒.๒ ล้านคน (เดลินิวส์ ๓ ธ.ค.๕๙)

๑๒. ถ้าดูแลเอกสาร ประเมินยังงี้ก็ไร้ผล! เกณฑ์ใหม่ผอ. รร. สูดเข้ม ประเมินทุก ๖ เดือน (ไทยโพสต์ ๓๐ พ.ย. - ๑ ธ.ค.๕๙)

๑๓. รางวัลแห่งการไม่ควบคุมอารมณ์ แกรมมีฟัน 'นีอิต กราบรถ' ไทยพีบีเอสสั่งปลด ธิบดิน รางวัลคนดี (เดลินิวส์ ๘ พ.ย.๕๙)

**๑๔. ผวจ. ต้องรู้จักแบ่งเบา
ความทุกข์ของลูกบ้าน!** ผู้ว่าฯ
นนทบุรี ปูพรมชายข้าวช่วย
ชาวนา จัดให้ห้าง-สถานเฝ้าราชการ
(เดลินิวส์ ๒๒ พ.ย.๕๙)

**๑๕. เชื้อหรือยั้ง ปีศาจชอบแอบ
อยู่ในขวดเหล้า!** สํารวจพบปมเพศชาย
ทุกชนชั้นทำร้ายครอบครัว
(ไทยโพสต์ ๕-๖ ธ.ค.๕๙)

**๑๖. หนาวประเทศไทย!
เผยเด็กไทยมีพฤติกรรมบกพร่อง**
(เดลินิวส์ ๒๐ พ.ย.๕๙)

**๑๗. ความปลอดภัยคือเสน่ห์ของ
การท่องเที่ยว** กอบกัญจน์ระดม
เว้นวีซ่า เร่งดึงนักท่องเที่ยวเข้าไทย
(เดลินิวส์ ๒๔ พ.ย.๕๙)

๑๘. กีฬาครองใจเด็ก ธรรมชาติครองใจคนแก่!
เยาวชนทั่วไทยแห่คัดเข้ากีฬานานาชาติ
จูเนียร์ ๒ วันกว่า ๕ พันคน
(ไทยโพสต์ ๒๑ - ๒๒ พ.ย.๕๙)

**๑๙. อีกรกว่าหลายล้านต้น
ที่ยังไม่ได้ขาย!** 'เจี๊ยะ' เร่ขาย
ข้าวของ 'ชาวอีสาน' (ไทย
โพสต์ ๑๒ พ.ย.๕๙)

๒๐. เป็นนวัตกรรมได้ไหมเนี่ย? ชาวนาศรีสะเกษ
เปลี่ยนวิธีทำนาจากต่างคนต่างทำ
สู่การรวมตัวเป็นนาแปลงใหญ่
(มติชน ๙ พ.ย.๕๙)

๒๑. ชีวิตในปากงู ในทูปเหว!
พบสารเคมีเกษตรกรกระทบจาก
แม่ถึงลูก เกษตรกรหญิงตั้งท้อง
เสี่ยงสุด เด็กพัฒนาการช้าหยุด
สร้างเซลล์สมองใหม่ (ไทยโพสต์ ๙-๑๐ พ.ย.๕๙)

**๒๒. เมื่อเห็นว่าสำคัญ ต้อง
ฝึกฝนให้มาก!** 'ฝึกให้เด็กจัดการ
อารมณ์โกรธ' ต้นตอกข้อปัญหาสังคม
(ไทยโพสต์ ๙-๑๐ พ.ย.๕๙)

๒๓. ถูกหรือผิด ช่วยตอบที? สมมติว่า มีคน
ฉ้อโกงประชาชนเป็นหมื่นๆ
แต่ข้าราชการชั้นสูงของ
กระทรวงยุติธรรมกลับไป
ช่วยเหลือ ช่วยประกันตัว
ให้...(เปลว สีเงิน ๑๕ ก.ค.๕๙)

**๒๔. ลingsที่อังกฤษทิ้งไว้ให้จีน
ปวดหัว!** จีนห้าม ส.ส.ชบด ฮ่องกง
ทำหน้าที่ (ไทยโพสต์ ๘ พ.ย.๕๙)

**๒๕. นี่แหละแนวทางพึ่งตน
จึงพันทุกข์!** ดึงกลุ่มจังหวัดขับ-
เคลื่อน ศก. ปั่นท้องถิ่นโตทดแทน
ส่งออก (เดลินิวส์ ๒๔ พ.ย.๕๙)

**๒๖. ทุนใหญ่ยอมกลืนทุน
เล็ก!** เจ้าลิวเจริญทุ่ม ๘๕๐ ล้าน ซื้อ
'อมรินทร์' (มติชน ๒๖ พ.ย.๕๙)

๒๗. ทันสมัยหรือหลงสมัย?
กุเกิลเผยคนไทยซื้อแอปฯสูงสุด
เทียบเอเชียแปซิฟิก แซงญี่ปุ่น-
สิงคโปร์ (มติชน ๓ ธ.ค.๕๙)

● ต่อจากฉบับที่ ๓๑๘

“เศรษฐกิจพอเพียง” เป็นคำแปลใหม่ที่ไม่ได้อยู่ในตำราเศรษฐศาสตร์ หรือเป็นองค์ความรู้ในศาสตร์แขนงใด แต่จะสามารถช่วยตอบปัญหา และแก้ไข้ปัญหาของระบบสังคมการเมืองไทยได้อย่างไรนั้น จำเป็นต้องเข้าใจรากฐานทางด้านญาณวิทยา (Epistemology) ของ “ความรู้” และ “การเปลี่ยนกระบวนทัศน์” ขององค์ความรู้ที่มนุษย์ยึดถือว่าเป็นความจริงก่อน

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

ทั้งนี้ช่องว่างระหว่างเมืองกับชนบท ทำให้เมื่อมีการเลือกตั้ง ประชาชนส่วนใหญ่ที่อยู่ในชนบทก็จะเลือกนักการเมืองแบบ “ลูกทุ่ง” ติดดินที่ตนพึ่งพาอาศัยได้ เพื่อให้ทำหน้าที่เป็นคนกลางหรือ “นายหน้า” คอยต่อรองดึงงบประมาณและความช่วยเหลือต่างๆ จากทางราชการที่ชาวบ้านทั่วไปเข้าไม่ถึง ให้กับพื้นที่ของตน ซึ่งการทำงานแบบลงลึกถึงชาวบ้านเช่นนี้ จำเป็นต้องมีค่าใช้จ่าย แต่ถึงแม้ว่านักการเมืองบางคนจะคิด “ค่านายหน้า” (เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายบวกกำไร) ประชาชนเหล่านี้ก็ไม่รู้สึกเดือดร้อนอะไร เพราะเป็นค่านายหน้าที่นักการเมืองเรียกเก็บจากรัฐ ผ่านทางค่าคอมมิชชั่นหรือคอร์ปชั่นในรูปแบบต่างๆ โดยไม่ใช้การเรียกเก็บจากชาวบ้านในทางจะทำให้ชาว

บ้านเดือดร้อน ฉะนั้นเลือกตั้งที่ไรชวบ้านก็จะเลือกนักการเมืองแบบลูกทุ่งเช่นนี้ให้เข้ามาเป็นผู้แทนราษฎรทุกที่ไป เพราะช่วยให้ชาวบ้านได้รับประโยชน์จากการที่เคยถูกทางราชการทอดทิ้ง

ส่วนคนเมืองโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรุงเทพฯ ที่มีทั้งความรู้และฐานะทางเศรษฐกิจ (ซึ่งเกิดจากความรู้และเปรียบที่ไปดูดเอาความมั่งคั่งจากชนบทเพื่อมาเลี้ยงคนเมืองตามยุทธศาสตร์การพัฒนาแบบไม่สมดุลดังที่กล่าวมา) อันไม่จำเป็นต้องอาศัย “นายหน้า” คอยเชื่อมกับทางราชการแบบคนชนบท ก็ยกยอได้นักการเมืองแบบ “ลูกกรุง” ที่มีความรู้ความสามารถสูงถึงจะไม่ค่อยติดดินก็ตาม เพื่อเข้ามาใช้อำนาจรัฐในการบริหารบ้านเมืองให้มีความเจริญก้าวหน้าทัดเทียมนานา

อารยประเทศทั้งหลาย

ขณะที่ลัดส่วนคะแนนเสียงของประชาชนในชนบท มีมากกว่าประชาชนในเขตเมือง ฉะนั้นเมื่อมีการเลือกตั้งที่ไร ก็จะได้นักการเมืองที่เปรียบเสมือนวงนักร้อง ลูกทุ่ง เพื่อมาบริหารบ้านเมืองทุกที่ แล้วก็เข้ามาตั้งวงดนตรีเล่นเพลงลูกทุ่งส่งเสียงเอะอะดังหนวกหู อยู่ใจกลางกรุงเทพฯ ทั้งๆที่คนกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่ ออยากฟังเพลงสากลหรือเพลงคลาสสิก แต่เนื่องจาก ลัดส่วนคะแนนเสียงมีน้อยกว่าจึงตั้งวงดนตรีสากลไม่ สำเร็จ เมื่อฟังวงลูกทุ่งเล่นไปๆ ก็เกิดความรำคาญโห่ ไล่ขว้างปาสิ่งของ จนวงลูกทุ่งเล่นต่อไม่ได้ก็ต้องเลิกรา ไป แต่เมื่อให้มีการเลือกตั้งเพื่อคัดเลือกวงดนตรีวงใหม่ เลือกที่ไรก็ได้วงดนตรีลูกทุ่งที่ไม่ถูกใจคนกรุงเทพฯ กลับ มาอีกทุกที่ ผลที่สุดก็กลายเป็นโครงสร้างความขัดแย้ง ของระบบสังคมการเมืองไทยที่เกิดจากช่องว่างระหว่าง เมืองกับชนบท โดยคนต่างจังหวัดเป็นฝ่ายตั้งรัฐบาล ขณะที่คนกรุงเทพฯ เป็นฝ่ายล้มรัฐบาล วันเวียนอยู่ เช่นนี้ตลอดระยะเวลาหลายสิบปีในการปกครองระบอบ ประชาธิปไตยของไทยที่ผ่านมา

จากเหตุผลฐานดังที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ปัญหาความเดือดร้อนแตกแยกในชาติและประชาชน ของสังคมไทยทุกวันนี้ เป็นปัญหาเชิงโครงสร้างและ วัฒนธรรมทางการเมืองที่มีความสลับซับซ้อนอันมิใช่ เป็นเพียงปัญหาของตัวบุคคลที่จะสามารถแก้ไขได้ง่ายๆ ด้วยการทำรัฐประหาร แล้วหา “คนดีมีความรู้ความ สามารถ” มาเป็นผู้บริหารบ้านเมืองแทนคนเก่า ดังที่ ฝ่าย “เสื้อเหลือง” ซึ่งสนับสนุนการทำรัฐประหารเมื่อ วันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ อาจจะเข้าใจเช่นนั้น

ความขัดแย้งแตกแยกในระบบสังคมการเมือง ไทยรอบหลังสุดที่ยืดเยื้อมาจนถึงปัจจุบันก็ยังไม่เห็น ทางออกนั้น น่าจะเกิดจากการใช้ “อำนาจ” ของทั้ง ฝ่ายอดีตนายกฯ ทักษิณ และฝ่ายที่อยู่เบื้องหลังการทำ รัฐประหาร ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ ซึ่งต่างฝ่ายต่างมีการ กระทำบางอย่างที่เบี่ยงเบนจาก “หลักความยุติธรรม

ในฐานะความเป็นธรรม” (ดังที่รอลล์ตั้งข้อสังเกตว่า เป็นหลักการสำคัญที่อยู่เบื้องหลังการยึดโยงให้ผู้คนใน สังคมประชาธิปไตยซึ่งอาจมีความคิดเห็นแตกต่างกัน มี สถานะทางสังคมเศรษฐกิจที่ไม่เสมอกัน ฯลฯ สามารถ อยู่ร่วมกันอย่างปรกติสุข) โดยการประพฤติปฏิบัติที่ เบี่ยงเบนจากหลักดังกล่าวนี้ ก็คือการทำให้ค่า $(a' - a)^2$ ในสมการเพิ่มสูงขึ้นนั่นเอง

ในขณะที่การใช้ “อำนาจ” ของอดีตนายกฯ ทักษิณ เข้าแทรกแซงองค์กรอิสระบางแห่งจนอาจ เรียกได้ว่าเป็นการกระทำ “วิปริตจากหลักนิติธรรม ตามรัฐธรรมนูญในวิถีประชาธิปไตย” ซึ่งทำให้พรรค ไทยรักไทยสามารถจัดตั้งรัฐบาลพรรคการเมืองเดียวได้ เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์การเมืองไทย และเกิดการ “รวมศูนย์อำนาจ” นั้น ได้ไปกระตุ้น “ความกลัว” ของผู้คนจำนวนมากว่า อดีตนายกฯ ทักษิณอาจจะ ใช้อำนาจ ซึ่งขาดการถ่วงดุลอย่างเหมาะสมตามกลไก ที่ออกแบบไว้ของรัฐธรรมนูญ ในทางละเมิดต่อ “สิทธิเสรีภาพ” ของประชาชนฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับ นโยบายบางอย่างของอดีตนายกฯ ทักษิณ โดยที่ไม่มี โครงสร้างส่วนใดของระบบสังคมการเมืองจะสามารถ ทัดทานอำนาจเบ็ดเสร็จดังกล่าว รวมถึงอาจจะมีการ ใช้อำนาจปฏิบัติต่อประชาชนอย่างไม่ “เสมอภาค เท่าเทียม” โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการแข่งขันระหว่าง กลุ่มธุรกิจอื่นๆ กับกลุ่มธุรกิจที่มีสายสัมพันธ์กับอดีตนายกฯ ทักษิณ รวมถึงการแข่งขันทางการเมืองที่ พรรคการเมืองอื่นทุกพรรค ไม่มีศักยภาพพอที่จะต่อกร กับพรรคไทยรักไทยของอดีตนายกฯ ทักษิณได้เลย จนค่า $(a' - a)^2$ เพิ่มถึงจุดมวลวิกฤติ ซึ่งทำให้ผู้คนจำนวนมากออกมาเคลื่อนไหวต่อต้าน เพื่อหาหนทาง “หยุดยั้ง” การแผ่ขยายอำนาจของอดีตนายกฯ ทักษิณเสียแต่ เนิ่นๆ ก่อนที่จะไม่สามารถทำอะไรกับอดีตนายกฯ ทักษิณได้ [ซึ่งถ้าหากกลไกตรวจสอบถ่วงดุลขององค์กร อิสระสามารถทำงานได้อย่างน่าเชื่อถือ เมื่อมีการฉ้อโกง เรียนเรื่องการทุจริต หรือการขายหุ้นกลุ่มชินของอดีตนายกฯ ทักษิณโดยไม่เสียภาษี องค์กรอิสระเหล่านี้ก็จะทำหน้าที่เป็น “กันชน” ช่วยตรวจสอบและสกัดไม่

ให้ความต้องการ (demand) ที่เกิดจากความกลัวของผู้คน ไหลเข้ามารวมกันจนระบบการเมืองรองรับ (support) ไม่ได้ และช่วยป้องกันไม่ให้ความขัดแย้งพัฒนาไปสู่การทำรัฐประหารวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ เป็นต้น]

อย่างไรก็ตามเมื่อมีการทำรัฐประหารรัฐบาลของอดีตนายกฯ ทักษิณสำเร็จ การใช้ “อำนาจ” ของกลุ่มคนที่อยู่เบื้องหลังการทำรัฐประหารเข้าแทรกแซงองค์กรอิสระต่างๆ ได้ทำให้เกิดการใช้กระบวนการยุติธรรมแบบ “สองมาตรฐาน” ขึ้น เช่น ยุบพรรคไทยรักไทยแต่ไม่ยุบพรรคประชาธิปัตย์ บิดเบือนหลักนิติธรรมให้มีการบังคับใช้กฎหมายย้อนหลังในทางที่เป็นโทษต่อคณะกรรมการบริหารพรรคไทยรักไทย ๑๑๑ คน หรือแต่งตั้งคนที่เคยขึ้นเวทีของฝ่ายพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยให้เป็นกรรมการสอบสวนการทุจริตคอร์รัปชันของฝ่ายอดีตนายกฯ ทักษิณ (ซึ่งถ้าหากมีการตั้งคนที่เคยขึ้นเวทีปราศรัยของกลุ่มคนเสื้อแดง เพื่อเป็นกรรมการสอบสวนความผิดของกลุ่มคนเสื้อเหลืองในคดีบุกยึดทำเนียบรัฐบาลและสนามบินสุวรรณภูมิบ้าง ฝ่ายพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยก็คงจะยอมรับความชอบธรรมของคณะกรรมการดังกล่าวไม่ได้เช่นกัน) ตลอดจนเขียนรัฐธรรมนูญปี ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐๙ ขึ้นมารองรับกระบวนการยุติธรรมสองมาตรฐานนั้น อันอาจเรียกได้ว่าเป็นการทำให้ “หลักนิติธรรมของบ้านเมืองเกิดความวิปริต” (ซึ่งโดยหลักการแล้วสามารถจะสร้างความเสียหายในระยะยาวให้กับประเทศชาติ มากกว่า “การกระทำวิปริตจากหลักนิติธรรมของบ้านเมือง” เสียอีก) จนไปกระตุ้น “ความกลัว” ของฝ่ายสนับสนุนอดีตนายกฯ ทักษิณว่า อาจจะมีการใช้ “อำนาจ” ที่แฝงอยู่เบื้องหลังกระบวนการยุติธรรมสองมาตรฐาน ปฏิบัติต่อผู้คนที่อยู่ข้างสนับสนุนอดีตนายกฯ ทักษิณ อย่าง “ไม่เป็นธรรม” และ “ไม่เสมอภาคเท่าเทียม” อันไปทำให้ค่า $(a' - a)^2$ เพิ่มขึ้นถึงจุดมวลวิกฤติในอีกทิศทางหนึ่ง จนเกิดกระบวนการเคลื่อนไหวต่อต้านเพื่อ “หยุดยั้ง” การใช้อำนาจเช่นนั้น ก่อนที่ฝ่ายของตนจะถูกทำลายแบบซูดรากรอน

โค่น สุดท้ายเมื่อไม่สามารถใช้วิธีเจรจาต่อรองในทางสันติ การต่อสู้ก็เปลี่ยนไปใช้วิธีการที่รุนแรงเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับๆ จนกลายเป็นเหตุการณ์นองเลือดเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๓ และยืดเยื้อต่อเนื่องมาจนถึงทุกวันนี้

ถ้าสมมติฐานที่กล่าวมาข้างต้นถูกต้อง ก็จะได้เห็นว่าสาเหตุของวิกฤตการณ์ในบ้านเมืองรอบนี้ เกิดขึ้นเนื่องจากการใช้อำนาจ เบี่ยงเบนจาก “หลักความยุติธรรมในฐานะความเป็นธรรม” (justice as fairness) ด้วยแบบกระสวน (pattern) ที่คล้ายคลึงกันของผู้คนสองฝ่าย (ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายของอดีตนายกฯ ทักษิณ หรือฝ่ายที่อยู่เบื้องหลังการทำรัฐประหารเพื่อโค่นล้มรัฐบาลของอดีตนายกฯ ทักษิณ) จนทำให้ค่า $(a' - a)^2$ ในสมการเพิ่มสูงขึ้น ค่า P จึงเพิ่มสูงจนถึงจุดมวลวิกฤติของปัญหา

ภายใต้กรอบการวิเคราะห์ปัญหาแบบสังคมนการเมืองไทยด้วยแบบจำลองตามกระบวนการที่คนของเศรษฐกิจพอเพียงดังที่กล่าวมาข้างต้น จะสามารถกำหนดยุทธศาสตร์การแก้ปัญหาบ้านเมืองได้ ๒ แนวทางใหญ่ๆ (อันจะกล่าวถึงรายละเอียดในบทต่อไป) คือ

๑. ปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม เพื่อปลูกฝัง “ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง” ในทางที่จะช่วยควบคุมความต้องการส่วนเกินจากความพอเพียงขั้นพื้นฐานของผู้คน ไม่ให้ขยายตัวมากเกินไป (D ↓) ควบคู่กับการเสริมสร้างให้ผู้คนมีสติปัญญาที่จะคิดได้อย่างเที่ยงตรงในเหตุในผล และสร้างสรรค์ผลผลิตต่างๆ ในทิศทางที่ “มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุขอย่างยั่งยืน” ยิ่งๆ ขึ้น (S ↑)

๒. ปฏิรูปโครงสร้างของระบบสังคมนการเมืองไทย เพื่อให้การใช้กฎหมายตามหลักนิติธรรมของบ้านเมือง เข้าใกล้ “ความยุติธรรมในฐานะความเป็นธรรม” มากขึ้น อันจะทำให้ค่า $(a' - a)^2$ ในสมการลดลง ตลอดจนส่งผลทำให้การบริหารบ้านเมืองเป็นไปอย่างมีประสิทธิผลยิ่งขึ้น ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชันลดลง และประชาชนสามารถตรวจสอบควบคุมพฤติกรรม

ของนักการเมืองผ่านทางสถาบันพรรคการเมืองได้ดีขึ้น (ค่า E ในสมการเพิ่มสูงขึ้น)

บทที่ ๖

การเปลี่ยนกระบวนทัศน์สู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง

การจะเข้าใจว่า “เศรษฐกิจพอเพียง” ซึ่งเป็นคำแปลกใหม่ที่มิได้อยู่ในตำราเศรษฐศาสตร์เล่มไหน หรือเป็นองค์ความรู้ในศาสตร์แขนงใดที่ได้รับความยอมรับในวงวิชาการอย่างกว้างขวางเป็นสากล แต่จะสามารถช่วยตอบปัญหา และแก้ไขปัญหของระบบสังคมการเมืองไทยได้อย่างไรนั้น เรื่องนี้จำเป็นต้องเข้าใจรากฐานทางด้านญาณวิทยา (Epistemology) ของ “ความรู้” และ “การเปลี่ยนกระบวนทัศน์” ขององค์ความรู้ที่มนุษย์ยึดถือว่าเป็นความจริงก่อน

กระบวนทัศน์ของความรู้

“ความจริง” (reality) ของสรรพสิ่งในธรรมชาติ ที่การที่มนุษย์สามารถเข้าใจและเข้าถึงความจริงของสรรพสิ่งทั้งหลายได้ ก็โดยผ่าน “แบบจำลอง” ที่มนุษย์ปรุงแต่งสร้างขึ้นในโลกของความคิด (ที่พุทธศาสนาเรียกว่า “สังขารธรรม”) ซึ่ง “แบบจำลองความจริง” เหล่านี้ก็คือองค์ความรู้ต่าง ๆ ที่มนุษย์รู้จักคุ้นเคยนั่นเอง

ตัวอย่างเช่น ความจริงเกี่ยวกับพรมแดนทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทยซึ่งกินอาณาบริเวณกว้างใหญ่ไพศาล โดยเมื่อเทียบกับตัวเล็กๆ ของเราที่ยืนอยู่บนผืนแผ่นดินนี้แล้ว เราไม่มีทางสัมผัสถึงความจริงดังกล่าวได้เลย นอกจากอาศัย “แผนที่” ซึ่งเป็นแบบจำลองความจริงทางภูมิศาสตร์ของโลกที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือ “สะท้อนภาพความจริง” เกี่ยวกับพรมแดนทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทย เป็นต้น

ขณะที่ “แผนที่” สามารถจำลองภาพความจริงทางภูมิศาสตร์ของโลกได้ในหลายแง่หลายมุมและหลากหลายลักษณะ เช่น แผนที่แสดงการเชื่อมต่อทางหลวง

แผ่นดิน แผนที่แสดงการแบ่งเขตปกครองเป็นอำเภอ จังหวัด แผนที่แสดงเส้นทางของแม่น้ำคูคลอง ตลอดจนแผนที่ภาพถ่ายทางอากาศ และภาพถ่ายดาวเทียม (ซึ่งก็คือแบบจำลองอีกแบบของภาพที่ประกอบด้วยจุดและรอยเส้นบนกระดาษ โดยจุดที่ปรากฏบนภาพถ่ายดังกล่าว บางครั้งอาจเกิดจากฝุ่นที่ติดบนเลนส์กล้องถ่ายภาพก็ได้ อันไม่ใช่ความจริงทางภูมิศาสตร์อะไรบนพื้นโลก) ฯลฯ “ความรู้” ซึ่งเป็นแบบจำลองความจริงของธรรมชาติในเรื่องหนึ่งๆ ก็สามารถมีได้หลายแบบหลายกรอบความคิด หรือหลายทฤษฎีเช่นเดียวกัน โดยเราจะสามารถเชื่อได้ว่า “แบบจำลองความจริง” หรือความรู้ทฤษฎีไหนถูกต้องใกล้เคียง “ความจริง” ในธรรมชาติที่สุด ก็โดยอาศัยวิธีตรวจสอบความสมเหตุสมผลหรือ “ตรรกะของคำอธิบาย” (explain) และ “ความแม่นยำของการคาดคะเน” (predict) ปรากฏการณ์ต่าง ๆ ภายใต้กรอบความรู้แห่งทฤษฎีนั้น ๆ

ถ้าหากความรู้ทฤษฎีไหนสามารถ “อธิบาย” ปรากฏการณ์นั้น ๆ ได้อย่าง “สมเหตุสมผล” สอดคล้องกับประสบการณ์เดิมที่เรามีอยู่ (Coherence Theory) ตลอดจนสามารถ “คาดคะเน” สิ่งที่จะเกิดขึ้นได้อย่างถูกต้องแม่นยำ (Correspondence Theory) เราก็มองได้ว่าความรู้ตามทฤษฎีดังกล่าวเป็นความรู้ที่ “ถูกต้อง” หรือเป็น “ความเชื่อที่ได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นความจริง” (justified true believe) เหมือนแผนที่ซึ่งถ้าเราดูแล้วเห็นว่ามีส่วนแสดงตำแหน่งความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทางภูมิศาสตร์ต่าง ๆ ได้อย่างสมเหตุสมผล สอดคล้องกับประสบการณ์เดิมที่เรามีอยู่ เราก็เชื่อมั่นในระดับหนึ่งได้ว่า แผนที่ดังกล่าวเป็นแบบจำลองความจริงทางภูมิศาสตร์ที่ “ถูกต้อง” และถ้าเราเดินทางไปตามการชี้แนะของแผนที่นั้น ๆ ซึ่งบอกตำแหน่งว่าหากไปตามถนนเส้นไหน จะผ่านแม่น้ำลำคลองอะไร มีภูเขาขวางกั้นหรือไม่ ฯลฯ แล้วสิ่งต่างๆ ที่พบเห็นก็เป็นไปตามที่ระบุในแผนที่ดังกล่าว เราก็จะยิ่งเชื่อมั่นได้ว่าแผนที่ฉบับนั้นเป็น “แบบจำลองความจริง” ทางภูมิศาสตร์ของประเทศที่ “ถูกต้อง”

๘ อ่านต่อฉบับหน้า

ความบริสุทธิ์เท่านั้นที่อยู่เหนือสิ่งใด ๆ

บ้านริมทุ่งทรงสูงมีระเบียบกว้างยาวตลอดตัว บ้านทั้งสองห้อง มีราวไม้ไผ่ ๒ ลำตียึดกันไว้แทน ลูกกรง

ชายชราป่วยเป็นอัมพาตครึ่งซีกนอนตะแคง บนเลื่อพับ ๓ ท่อน มีหมอนใบใหญ่ค้ำหนุนหลัง ผู้เฒ่ามองออกไปห้องทุ่งนาด้วยสายตาหม่นเศร้า เพราะตกอยู่ในสภาพเช่นนี้มาสองปีกว่าแล้ว นึกย้อนกลับไปในอดีต ภรรยาหนีจากไปเมื่อสิบกว่า ปีก่อน ทั้งลูกชายให้เลี้ยง แก่ก็สู้ทนเลี้ยงลูกจน เติบใหญ่ ชีวิตสุข ๆ ทุกข์ ๆ ไปตามประสา ลำบาก อย่างไม่รู้ที่ยังพอทนได้

แต่พอมาล้มป่วยลงในสภาพที่ช่วยตนเองไม่ได้ ต้องนอนแบ็บกับเลื่อตลอดทั้งวันทั้งคืน ช่างทรมาน เหลือเกิน

มองออกไปที่ห้องทุ่ง ช่วงบ่ายอากาศร้อน เห็นฝูงควายนอนแช่ปลักในหนองน้ำ มันเป็น สัตว์ขี้ร้อนเพราะมีต่อมเหงื่อตามผิวหนังน้อย ถ้า ไม่แช่น้ำมันจะหงุดหงิดอารมณ์ไม่ตี ระหว่างที่แช่ น้ำเกลือกลิ้งกับปลักโคลนมันก็ขับถ่ายไปด้วยจนน้ำ ชันคลักเป็นโคลนตม พอขึ้นจากปลักคราบโคลน

ตมสีดาก็หุ้มทั้งตัว แต่มันก็ยังสนุกคึกคะนองเพราะ ขี้โคลนช่วยป้องกันความร้อนจากแสงแดดอีกทั้ง ช่วยป้องกันแมลงที่มารบกวน

นอกจากภาพฝูงควายที่เห็นชินตาแล้ว ก็ยังมีภาพ แมงมุมที่ชักใยดักเหยื่อบนเพดาน เท่านั้น ส่วนหมาและไก่ใต้ถุนบ้านก็เพียงได้ยิน เสียงมันเป็นระยะ ๆ

ป่วยมากแล้ว ชายชราขับถ่ายอุจจาระลง บนผ้าอ้อมที่นุ่งอยู่ รอลูกชายกลับจากรับจ้าง มาเปลี่ยนให้ ซึ่งกว่าจะกลับก็ใกล้ค่ำ ผ้าอ้อมก็ หมักหมมด้วยอุจจาระปัสสาวะ ไม่ช้าแมลงวันก็บิน มาตามกลิ่น บางตัวเกาะหน้าเกาะตามตัว ก็ได้แต่ ใช้มือที่ยังพอมีแรงจับพัดไม้ไผ่โบกไล่ไปมา ระยะเวลาที่รอลูกชายกลับมานั้นช่างนานแสนนานใน ความรู้สึกของชายชรา

สัตว์เกิดมาก็อยู่ไปตามสัญชาตญาณ ชีวิต มีเพียงกิน ผสมพันธุ์ เป็นเรื่องสำคัญ ไม่คำนึง เรื่องความสะอาดสกปรก อย่างเช่นควายที่นอนแช่ ปลักตมเหม็น ๆ มันก็ไม่รู้สึกรังเกียจอะไร แถมพอใจ กับการแช่ปลักตมด้วยซ้ำไป ถ้าไม่ได้แช่จะเครียด

จนถึงขั้นมีอาการดูร้ายเสียอีก

แต่สัตว์โลกที่ชื่อว่าคนนี่สิ เกิดมาตามแรงกรรมแล้ว ก็มีความรู้สึกนึกคิด มีปัญญาฉลาดล้ำ มีความสามารถด้านต่าง ๆ มีสิ่งมากระทบสัมผัสผัสทางตาให้รับรู้ความสวยหรือไม่สวย เสียงที่มากระทบทางหูก็แยกแยะว่าชอบหรือไม่ชอบ มีกลิ่นมากระทบจมูกให้อ่านรู้ความพึงพอใจหรือรังเกียจ มีรสอาหารให้เสพเป็นของชอบหรือไม่ชอบ มีสิ่งสัมผัสแล้วเกิดพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจ เอาทวารทั้งห้ามายึดไว้ รวมทั้งทวารใจที่บงการอย่างรวดเร็วว่าชอบหรือชังในสิ่งที่มากระทบนั้น ๆ

คนจึงเป็นทั้งผู้ที่ตั้งสร้างกุศลกรรมและอกุศลกรรมให้แก่ตนได้เสมอ บางคนสร้างอกุศลมากเกิน ก็เป็นวิบากบาปกับคนนั้นโดยตรงและส่งผลออกมาอาจจะช้าหรือเร็ว

พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์เคยเทศน์เตือนให้ตระหนักว่า---ลัทธิทุนนิยมเอาเปรียบคนอื่นทั้งสิ้น ก่อบาปทั้งสิ้น ยังแย่งชิงอยู่ทั้งสิ้น สิ่งเหล่านี้เป็นความลึกซึ้ง ไปใคร่ตรงตรวจสอบเอาเอง เพราะฉะนั้น ถ้าเผื่อว่าเราไม่ศึกษาสังขารธรรมจะไม่รู้เลยว่าเราก่อบาปอยู่ เพราะฉะนั้นอย่าไปสะสมบาปอีก บาปที่ยังมีอยู่ ยังเป็นอดีตที่เรามิวิบากบาป ยังเป็นหมาไล่เนื้อ ตามอยู่ตอนนี้ ยังวิ่งกวดไล่ ๆ อยู่นี้ วิบากบาปนี้จะไม่ไล่ เป็นหมาไล่เนื้อ มันยังไม่ถึง บางทีวันนี้ยังไม่ถึง หมาไล่เนื้อไล่มาถึงพรุ่งนี้ ระวังหมาไล่เนื้อ มันวิ่งตามอยู่ทุกคน เพราะฉะนั้น วิบากบาปมันวิ่งไล่มา ถึงวันนี้ก็ออกผล ถึงพรุ่งนี้ก็ออกผล ถึงมะรืนนี้ มันก็ออกผล นี่มันวิ่งยังไม่ทันคุณเท่านั้นเอง โยธามหาราชท่านว่าไว้ดี ท่านเปรียบวิบากบาปเหมือนหมาไล่เนื้อ มันวิ่งกวดเหยื่อ กัดไม่ปล่อย

วิบากดินนั้นนะอาศัย แล้วก็ไม่ค่อยจะเหมือนหมาไล่เนื้อ มันไม่เหมือนกัน เพราะฉะนั้น คนที่ โกรธ อาฆาต กับคนที่ดีนี่นะ คนดีนี่อยากจะทำความดี แล้วมันไม่แรงเหมือนคนโกรธ อาฆาตที่ จะทำร้ายหรือคนโกรธอาฆาตทำร้ายนี่แรง แล้วมันต้องเอา ต้องมุ่งทำทันที...

เรื่องบาปเปรียบเสมือนสิ่งสกปรก ไม่มีใคร

อยากนอนจมอุจจาระปัสสาวะเพราะมันสกปรก แต่ควายนอนแช่จมอุจจาระปัสสาวะได้ (ตามธรรมชาติของสัตว์) แต่คนไม่ใช่ควาย ใครก็ไม่อยากจมแช่ความสกปรกเช่นนั้น ความสกปรกดังกล่าวเห็นง่ายรู้ได้ง่ายไม่มีใครอยากเประ-เปื้อน แต่ความสกปรกบางอย่างแม้รู้ก็ยังไม่อยากจมแช่อยู่เช่นนั้น เช่น เงินสกปรก หลายคนก็ยังอยากไขว่คว้ามาครอบครอง พยายามแสวงหา แม้จะรู้ว่าเป็นเหตุไปสู่คุกตะรางก็ตาม หรือเงินที่ได้มาจากการค้ามนุษย์ ได้มาจากหยาดน้ำตา เลือดเนื้อและชีวิตของผู้อื่น เงินที่ได้มาจากความร้อนเลือวร้ายนั้น ๆ ก็ยังเป็นเงินที่แสนจะสกปรก

ดังนั้นคนที่อยู่เหนือเงินสกปรกได้ ต้องตั้งใจพากเพียรปฏิบัติให้เกิดความบริสุทธิ์ทางกายและใจอยู่เสมอ ๆ โดยมั่นใจไม่สงสัยใด ๆ เลยว่าความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลกตามแนวทางของพระโพธิสัตว์ในที่สุด ๒

ขอนอบน้อมกตัญญูเกิดพระคุณ

๔๖ ปีบนเส้นทางลัทธิมาอาริยมรรค

ขอแสดงความยินดี “เราคิดอะไร”

ก้าวสู่ปีที่ ๒๓

วิมาน-มาน คือ จิต จิตที่ไม่รู้เรื่อง ใจยัง

อธิบายมุขนี้เป็นวิมาน

สวรรค์อย่างนี้หยาบดำ

ต้องเล็ก ละ คลาย ปลดปล่อย

นี่คือความหลงกลวง ไปติดก็โง่อยู่ทั้งสิ้น

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์บรรยายทางเอก

ทจก.จ.บริการพยุหะ

ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง

และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

(ตอนที่ ๓๓)

☆ **หยิน-หยาง** จะควบคุมและเป็นส่วนประกอบ ของสรรพสิ่งในจักรวาล สรรพสิ่งยังประกอบด้วยธาตุทั้งห้า คือ **ไม้ ไฟ ดิน ทอง และน้ำ** มนุษย์เราเป็นส่วนหนึ่งของจักรวาล จึงมีลักษณะของ **ธาตุทั้งห้า** อยู่ในร่างกายอย่างมีกฎเกณฑ์แน่นอน

อวัยวะสืบพันธุ์เพศหญิง

ช่องคลอด เป็นทางผ่านให้สเปิร์มเดินทางเข้าไปเจอไข่ เป็นทางออกของประจำเดือนและสารคัดหลั่งต่างๆ ซึ่งอาจช่วยหรือขวางทางการปฏิสนธิของสเปิร์มกับไข่

ปากมดลูก เป็นส่วนแคบของมดลูก อยู่ด้านล่างติดกับส่วนบนช่องคลอด

มดลูก หรือโพรงมดลูก มีรูปร่างคล้ายลูกแพร์หัวกลับลง เยื่อบุผนังมดลูก เรียกว่า **เอนโดมีเทรียม (endometrium)** ไข่ที่ได้รับการผสมแล้วจะฝังตัวที่นี่ ซึ่งเป็นที่เจริญเติบโตของทารกตลอดช่วงเวลา

ตั้งครรภ์

รังไข่ อวัยวะที่มีขนาดเท่าเมล็ดถั่วอัลมอนต์ อยู่ทั้งสองข้างของมดลูก **ทำหน้าที่ ผลิตและปล่อยไข่สุกออกมา** เซลล์ไข่จะพัฒนาในฟอลลิเคิล ซึ่งเป็นถุงน้ำเล็กๆ อยู่ในรังไข่ แต่เดือนจะมีไข่สุกตกลงมาแล้วเดินทางต่อไปยังท่อนำไข่ นอกจากนี้ รังไข่ยัง **ทำหน้าที่ ผลิตฮอร์โมนเอสโตรเจน และ โปรเจสเตอโรน** ซึ่งเป็นฮอร์โมนสำคัญสำหรับการสืบพันธุ์

ท่อนำไข่ เป็นท่อสองท่อที่ยาวประมาณ ๑๐ ซม.

เชื่อมต่อกับมดลูก ในช่วงไข่ตก ไข่ที่สุกแล้วจะออกจากรังไข่ไปยังท่อนำไข่ และเป็นบริเวณที่การปฏิสนธิเกิดขึ้น

ความผิดปกติของการตกไข่

วงจรการตกไข่เป็นเรื่องที่ซับซ้อน แต่มีการเปลี่ยนแปลงนิดหน่อย มีอะไรเกิดขึ้นเพียงเล็กน้อย ก็อาจรบกวนหรือขวางกั้นกระบวนการตกไข่ได้ **ปัญหาส่วนใหญ่มักเกิดจากระดับฮอร์โมนในร่างกายไม่สมดุล** เพราะร่างกายผลิตฮอร์โมนบางตัวได้ไม่เพียงพอ หรือไม่ก็ปล่อยฮอร์โมนออกมาไม่ตรงเวลา ตลอดจน **ความอ้วนหรือผอมเกินไป** ก็พลอยส่งผลให้การตกไข่ผิดปกติได้เช่นกัน

ความผิดปกติของท่อนำไข่

หากท่อนำไข่ไม่สมบูรณ์ ไข่กับสเปิร์มก็จะไม่สามารถผสมกันได้ ความผิดปกติเหล่านี้มีสาเหตุมาจาก

- การอักเสบในบริเวณท่อนำไข่
- เคยมีประวัติการตั้งครรภ์นอกมดลูก หรือ ในท่อนำไข่
- แผลเป็นจากการผ่าตัด
- ความเปลี่ยนแปลงทางอวัยวะภายในที่เกิดจากเยื่อโพรงมดลูกเจริญผิดที่

เยื่อโพรงมดลูกเจริญผิดที่

เกิดขึ้นเมื่อเซลล์ในโพรงมดลูกเติบโตนอกมดลูก เช่น **ในท่อนำไข่ รังไข่ กระเพาะปัสสาวะ หรือลำไส้** ส่งผลทำให้อวัยวะเหล่านี้ทำงานผิดปกติ แต่ยังไม่ทราบสาเหตุแน่ชัด

การมีชิ้นแผลงภายในโพรงมดลูก หรือมีก้อนมดลูก

สเปิร์มอาจเดินทางไปไม่ถึงไข่ เพราะมี **แผลเป็นที่เกิดจากการผ่าตัดปิดกั้น หรือมีการอักเสบ** ต่างๆ เกิดขึ้น ขวางทางสเปิร์มให้ไปไม่ถึงปากมดลูก **เนื้องอกในมดลูกหรือไฟบรอยด์** อาจเป็น

สาเหตุของปัญหาการมีลูกยาก หรือแท้งได้

ความผิดปกติของระบบสืบพันธุ์

มีไม่กี่รายที่พบว่า ปัญหาการตั้งท้องยาก เกิดจากความผิดปกติของระบบสืบพันธุ์ ซึ่งส่งผลต่อ **รูปร่างและขนาดของมดลูก ท่อนำไข่ ช่องคลอด หรืออาจเป็นได้จากหลายสาเหตุรวมกัน**

ภาวะถุงรังไข่ในวัยหนุ่ม(PCOS)

ถุงน้ำหลายใบหรือซิสต์เกิดในรังไข่ ส่วนใหญ่ความผิดปกตินี้มีสาเหตุจากระดับฮอร์โมนเพศชายที่สูงเกินไป รวมถึงการตกไข่ผิดปกติ

ความผิดปกติทางระบบภูมิคุ้มกัน

ไม่บ่อยนักที่พบว่า ระบบภูมิคุ้มกันบกพร่องทำให้ไข่หรือสเปิร์มกลายเป็น **สิ่งแปลกปลอม** ในร่างกายไป เลยส่งทีมเข้าจัดการโจมตี **ผู้บุกรุก**

สิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา ทั้งภายในและภายนอก ร่างกายเต็มไปด้วยจุลินทรีย์ขนาดเล็กที่มองด้วยตาเปล่าไม่เห็น ส่วนใหญ่จุลินทรีย์ที่อยู่รอบตัวเราเหล่านี้ ไม่ใช่เชื้อก่อโรคแต่ประการใด แต่ก็มี **จุลินทรีย์อีกมากมายที่ก่อให้เกิดโรคติดเชื้อ** เรียกว่า เชื้อโรค

เพื่อป้องกันร่างกายจากเชื้อโรคเหล่านี้ **มนุษย์เรามีระบบภูมิคุ้มกันที่ทำหน้าที่อย่างทรงประสิทธิภาพในการกำจัดเชื้อโรคออกไป** หากภูมิคุ้มกันบกพร่อง แม้จะพัฒนาทางด้านจุลชีพที่ตีเลิศเพียงใด ก็ไม่อาจสามารถรักษาชีวิตคนเราจากโรคติดเชื้อไว้ได้ เพราะการที่จะหายจากโรคติดเชื้อได้นั้น **ภูมิคุ้มกันในร่างกายเป็นผู้ช่วยตัวสำคัญที่สุด**

✧ ๗ฤษฏีปัญญา๗ ✧

หยิน-หยาง ะตบตุมและเป็นส่วนประกอบ ของสรรพสิ่งในจักรวาล สรรพสิ่งยังประกอบด้วย **ธาตุทั้งห้า คือ ไม้ ไฟ ดิน ทอง และน้ำ** มนุษย์เรา

เป็นส่วนหนึ่งของจักรวาล จึงมีลักษณะของ

ธาตุทั้งห้า อยู่ในร่างกายอย่างมีกฎเกณฑ์แน่นอน
ธาตุไม้ มีลักษณะพิเศษ คือ **เกิดใหม่ได้ เจริญเติบโตได้ และอ่อนนุ่ม** เป็นระบบภูมิคุ้มกันได้แก่ **ตับ ถุงน้ำดี**

ธาตุไฟ มีลักษณะพิเศษ คือ **ร้อน** เป็น **ระบบต่อมไร้ท่อ** ได้แก่ **หัวใจ ลำไส้เล็ก**

ธาตุดิน มีลักษณะพิเศษ คือ **ให้กำเนิดแก่สรรพสิ่ง** เป็น **ระบบทางเดินหายใจ** ได้แก่ **ม้าม กระเพาะอาหาร**

ธาตุโลหะ มีลักษณะพิเศษ คือ **สะอาดบริสุทธิ์ แข็ง และมีความสามารถในการดูดซับ** เป็น **ระบบทางเดินหายใจ** ได้แก่ **ปอด ลำไส้ใหญ่**

ธาตุน้ำ มีลักษณะพิเศษ คือ **ทำให้เกิดความชื้น ไหลลงสู่ที่ต่ำ** เป็น **ระบบหมุนเวียนเลือด** ได้แก่ **ไต กระเพาะปัสสาวะ**

นอกจาก‘ธาตุทั้งห้า’จะมีอยู่ในอวัยวะของร่างกายแล้ว ยังมีอยู่ใน**ทวารต่างๆ เนื้อเยื่อ เสี่ยง อารมณ์ สี กลิ่น รส และ สิ่งแวดล้อม** ได้แก่ **ฤดูกาล อากาศ และทิศทาง** เป็นต้น

ธาตุทั้งห้า จะมีความสัมพันธ์ต่อกันใน ๒ ลักษณะ คือ **การสร้าง และการข่ม**

* การสร้าง

หมายถึง **การหมุนเนื้อให้มีการเกิดและการพัฒนา**
ธาตุที่เป็นตัวสร้าง ถือเป็น **ธาตุแม่**
ส่วน**ธาตุที่ถูกสร้าง** ถือว่าเป็น **ธาตุลูก**

ตัวอย่างเช่น **น้ำสร้างไม้ น้ำจึงเป็นแม่ของไม้ และไม้เป็นลูกของน้ำ แต่ไฟสร้างไฟ ไม้จึงเป็นแม่ของไฟ และไฟเป็นลูกของไม้** ดังนี้

ไม้ สร้าง ไฟ (ตับ เป็นที่เก็บสะสมเลือด
ส่งไปเลี้ยงที่ **หัวใจ ลำไส้เล็ก**)

ไฟ สร้าง ดิน (**หัวใจ** ช่วยสูบฉีดเลือด
ไปเลี้ยงที่ **ม้าม กระเพาะ**)

ดิน สร้าง ทอง (**ม้าม** ทำหน้าที่**สร้างเลือด**
และ**ลมปราณ**ไปหล่อเลี้ยง
ปอด ลำไส้ใหญ่)

ทอง สร้าง น้ำ (**ปอด มีลมปราณจากปอด**
กระจายลงไปช่วยการทำงานของ
ไต กระเพาะปัสสาวะ)

น้ำ สร้าง ไม้ (**ไต มีสารจำเป็นที่สะสมอยู่ใน‘ไต’**สามารถ**เปลี่ยนเป็นเลือด**
และ**ไปสะสมอยู่ที่ ตับ**)

* การข่ม

หมายถึง **การข่ม หรือ กดกันไว้** ซึ่งมีลักษณะดังนี้
ไม้ ข่ม ดิน (**ลมปราณตับ มักแผ่ขาน**
สามารถ**กระจาย ลมปราณม้าม**
ที่ติดขัดได้)

ดิน ข่ม น้ำ (**ม้าม ดูดซึมอาหารและน้ำ**
ป้องกัน**น้ำของ‘ไต’** **ไม่ให้สะสม**
มากเกินไป)

น้ำ ข่ม ไฟ (**น้ำจาก‘ไต’** **ขึ้นไปควบคุม**
‘หัวใจ’ **ไม่ให้ร้อนแรงเกินไป**)

ไฟ ข่ม ทอง (**ไฟหยางของ‘หัวใจ’**สามารถ
ควบคุมไม่ให้ **ลมปราณจาก**
‘ปอด’ **กระจายลงมากเกินไป**)

ทอง ข่ม ไม้ (**ลมปราณจาก‘ปอด’**
กระจายลง **ป้องกันหยางของ**
‘ตับ’ **ไม่ให้เพิ่มมากเกินไป**)

การสร้าง และการข่ม จะดำเนินควบคู่สัมพันธ์กัน
ในลักษณะ‘สมดุล’ เพื่อทำให้สิ่งทั้งหลาย**เกิดขึ้น เจริญเติบโต** **ทรงตัวอยู่ได้** และ**ตายไป** หาก**‘สมดุล’**
ถูกทำลาย **ความผิดปกติจะเกิดขึ้น**

ทฤษฎีป็นจธาตุนี้ นำมาประยุกต์อธิบายในการ
จำแนกโรค และใช้เป็นแนวทางการรักษา เช่น
โรคตับ(ธาตุไม้) อาจถ่ายทอดไปยัง**‘หัวใจ’ได้**
(ธาตุไฟ) เพราะธาตุไม้ **สร้างธาตุไฟ** หรือ**แม่ป่วย**
แล้วลูกป่วยตาม โดยอาจจะย้อนกลับไปหาธาตุ
น้ำได้ คือ **ป่วยเป็นโรคไต**ได้อีก เพราะธาตุน้ำ
สร้างธาตุไม้

ดังนั้น การรักษาต้องติดตามไปถึง **อวัยวะที่เป็นแม่** และ **อวัยวะที่เป็นลูก** ของอวัยวะที่เป็นโรคด้วยเสมอ

๓ ต่อฉบับหน้า

การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า
ในการพิจารณาคดี
คือปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะนั้น
และจะต้องรีบแก้ไขให้ทันท่วงที

การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า ในการพิจารณาคดีอาญา

การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าในการพิจารณาคดีคือปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะนั้น และจะต้องรีบแก้ไขให้ทันท่วงที เป็นเหตุการณ์ที่เราไม่ได้คาดคิดมาก่อนว่าจะเกิดขึ้นในการพิจารณาพิพากษาคดี โดยรวมถึงเหตุการณ์ที่ไม่ปกติธรรมดาจากที่ปฏิบัติกันมาในแต่ละวันหรือแต่ละคดีทั่วไปด้วย ไม่ว่าในส่วนของคดีแพ่งหรือคดีอาญา บางครั้งไม่มีในตำรา แต่ต้องใช้ปฏิภาณไหวพริบ ทักษะ ตลอดจนความลุ่มพินธ์อันดีในระหว่างศาลกับคู่ความฝ่ายนั้นๆ บางปัญหาไม่ใช่ปัญหาเฉพาะหน้าโดยตรง แต่ถ้าสั่งผิดพลาดไปก็จะก่อให้เกิดความเสียหาย และปัญหาก็จะตามมามากมาย และเสียเวลาในการแก้ปัญห การแก้ปัญหเฉพาะหน้าให้ลุล่วงไปได้โดยไม่ก่อปัญหาอื่นตามมา และไม่เกิดการกระทบกระทั่งกับคู่ความ นอกจากจะอาศัยความรู้ ความเข้าใจในด้านวิชาการแล้ว การวางท่าที สีหน้า

น้ำเสียง แววตา การตั้งใจสดับรับฟัง สำนวน ตลอดจนภาษากายอื่นๆ ที่บ่งบอกว่าศาลพยายามทำตัวเป็นคนกลาง พยายามแก้ปัญหให้ทุกฝ่ายโดยมุ่งผลดีของความยุติธรรมที่ประกอบด้วยความเมตตา ที่ยืนอยู่บนหลักของกฎหมาย ย่อมเป็นการสนับสนุนให้ได้รับการยอมรับ และเป็นประโยชน์ในการควบคุมการพิจารณาคดี ตัวอย่างปัญหาที่ยกมาให้ดูนี้เป็นปัญหาพื้นฐานที่จะขึ้นมาสู่การพิจารณาแบบทันด่วนในห้องพิจารณาโดยที่เราไม่อาจคาดคิดมาก่อน และต้องวินิจฉัยให้เสร็จลุล่วงไปเพื่อจะได้ดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไปได้

คดีอาญา

๑. ในวันผิดฟ้องหรือฝากขัง บางครั้งเจ้าหน้าที่ศาลลืมเบิกผู้ต้องหา บางครั้งผู้ต้องหาไม่มาศาลป่วยในเรือนจำ ไม่สามารถเบิกมาได้เพราะส่งตัวไป

รักษาพยาบาล หรือกรณีนายประกันไม่สามารถส่งตัวผู้ต้องหาเพราะผู้ต้องหาเจ็บป่วย หรือถูกจับกุมในคดีอื่น หรือมีเหตุอื่นใด ที่ไม่สามารถเดินทางมาศาลในวันนัดฟ้องหรือฝากขัง กรณีดังกล่าวนี้ ต้องบันทึกไว้ให้ชัดเจนว่าผู้ต้องหาไม่มาศาลจึงไม่สามารถสอบถามผู้ต้องหาได้ เพราะการจะอนุญาตให้ฝากขังหรือไม่นั้นต้องสอบถามผู้ต้องหาก่อน ส่วนจะให้ฝากขังหรือไม่นั้นต้องพิจารณาแยกต่างหากจากกันว่ามีเหตุจำเป็นที่จะต้องควบคุมตัวผู้ต้องหาต่อไปเพื่อทำการสอบสวนหรือไม่ ถ้าไม่จำเป็นก็ต้องยกคำร้อง แต่ถ้าจำเป็นต้องระบุให้ชัดเจนว่าในชั้นนี้อนุญาตให้ขังได้ตามขอไว้ก่อนหรืออนุญาตให้ขังได้แต่ไม่เต็มตามขอ และต้องกำหนดเงื่อนไขว่าหากสอบถามผู้ต้องหาแล้วได้ข้อเท็จจริงเป็นอย่างอื่น ศาลจะพิจารณาเปลี่ยนแปลงคำสั่งต่อไป แล้วให้นัดหรือเบิกผู้ต้องหามาสอบสวนในวันใดวันหนึ่งที่สามารถนำตัวผู้ต้องหามาได้

๒. เมื่อมีการสอบถามผู้ต้องหาในชั้นนัดฟ้องหรือฝากขัง ผู้ต้องหาอาจจะยื่นคำคัดค้าน ไม่ว่าจะด้วยวาจาหรือลายลักษณ์อักษรว่าไม่จำเป็นต้องฝากขังต่อไป ซึ่งปกติในทางปฏิบัตินั้นผู้ต้องหามักจะคัดค้าน ผู้พิพากษาบางท่านเมื่อถูกคัดค้าน ไม่เป็นไปตามที่ปฏิบัติตามปกติก็ทำให้เกิดความลังเลในการออกคำสั่ง และบางครั้งก็จะปรากฏภาพที่ไม่ส่งงามขึ้นในห้องฝากขัง ถ้ากรณีดังกล่าวเกิดขึ้นต้องสอบทุกฝ่าย ไม่ว่าจะทั้งฝ่ายผู้ร้องและฝ่ายผู้คัดค้านแล้วจึงมีคำสั่ง บางครั้งอาจจะต้องขอหรือเรียกสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการผู้ยื่นคำร้องขอฝากขังหรือผิดฟ้องมาเพื่อประกอบการพิจารณาก็ยอมทำได้ ถ้าพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการไม่สามารถนำมาได้อาจจะให้นำมาช่วงบ่ายหรือในวันรุ่งขึ้น ถ้าเป็นกรณีสั่งให้นำมาวันรุ่งขึ้นก็อนุญาตให้ฝากขังหรือผิดฟ้องไปก่อน และให้เบิกหรือนัดผู้ต้องหามาใหม่ในวันรุ่งขึ้น และสั่งอย่างมีเงื่อนไขไว้ด้วยว่า หากตรวจสอบสำนวนการสอบสวนแล้วได้ข้อเท็จจริงเป็นอย่างอื่นศาลจะพิจารณาเปลี่ยนแปลงคำ

สั่งต่อไปเช่นเดียวกับในข้อที่ ๑

๓. การโอนการฝากขัง บางครั้งตัวผู้ต้องหาอยู่ต่างจังหวัด ได้ฝากขังที่ศาลต่างจังหวัดไปก่อนแล้ว แล้วมีการโอนมาฝากขังที่ศาลที่จะพิจารณาคดี จึงไม่สามารถสอบผู้ต้องหาในวันดังกล่าวได้ จึงเห็นควรให้รอไว้สอบวันหลังหรือให้ฝากขังไปก่อน แล้วให้ศาลต่างจังหวัดเบิกตัวผู้ต้องหามาสอบถามแทน แล้วแจ้งมายังศาลที่จะพิจารณาคดีทางโทรสาร เมื่ออนุญาตให้ฝากขังก็ต้องออกหมายขัง แต่ต้องโทรสารหมายขังดังกล่าวนั้นไปยังศาลต่างจังหวัด เพื่อดำเนินการขังผู้ต้องหาไว้ที่เรือนจำต่างจังหวัด ซึ่งเป็นเรือนจำเดิมก่อนที่จะเคลื่อนย้ายมายังศาลที่จะพิจารณาคดีและออกหมายขังในการฝากขังในการฝากขังครั้งต่อไปในเรือนจำใหม่ในเขตอำนาจศาลที่พิจารณาคดี

๔. กรณีที่ออกไปผิดฟ้องหรือฝากขัง ถ้าผู้ต้องหาแถลงว่าป่วยขอไปรักษาตัวนอกเรือนจำก็ดี หรือเจ้าหน้าที่ของเรือนจำแถลงต่อศาลขอให้นำตัวผู้ต้องหาไปรักษาภายนอกเรือนจำก็ดี มีพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.๒๔๗๙ กำหนดหลักเกณฑ์ไว้โดยปกติถ้าผู้ต้องหาป่วยขอไปรักษาตัวข้างนอก ถ้าไต่สวนได้ความว่าในเรือนจำนั้นมีแพทย์ หรือเจ้าหน้าที่ของเรือนจำแถลงว่าสามารถที่จะรักษาพยาบาลภายในเรือนจำได้ ศาลจะไม่อนุญาตให้ผู้ป่วยไปรักษาตัวข้างนอก แต่ถ้าเรือนจำเป็นผู้แถลงหรือได้จากคำแถลงของทางเรือนจำว่าโรคดังกล่าวนี้ไม่มีแพทย์ในเรือนจำที่จะรักษาได้ และทางเรือนจำมีความสามารถที่จะไปควบคุมดูแลผู้ต้องหาภายนอกเรือนจำได้ ส่วนใหญ่แล้วศาลจะอนุญาต

๕. กรณีออกไปฝากขังหรือผิดฟ้องแต่ได้รับแจ้งว่าผู้ต้องหาหลบหนี อาจจะหลบหนีระหว่างขังตามหมายของศาล หรือหลบหนีระหว่างได้รับการปล่อยชั่วคราวตามคำสั่งศาล กรณีดังกล่าวนี้ต้องฝากขังไปก่อนตามนัยฎีกาที่ ๑๗๓๕/๒๕๑๔

๖. กรณีมีการนำตัวผู้ต้องหามาฝากขังหรือผิดฟ้อง โดยระบุอายุผิดพลาด เช่น ขณะจับกุมเข้าใจ

ว่าอยู่ในอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัว ต่อมาทราบภายหลังว่าอายุเกินต้องขึ้นสู่ศาล จังหวัดหรือศาลแขวง ให้ถือเวลาที่ถูกลงโทษด้วย อยู่ที่สถานพินิจว่าถูกลงโทษด้วย ถ้ามีการออกหมายจำคุกในภายหลังให้คิดหักให้ด้วย

๗. ผู้ต้องหาถูกฟ้องที่ศาลแขวง ต่อมามีการแจ้งข้อกล่าวหาเพิ่มเติม ซึ่งมีโทษหนักขึ้นและคดีหลังที่แจ้งเพิ่มเติมนั้นอยู่ในเขตอำนาจของศาลจังหวัดหรือศาลอาญา ศาลอาญากรุงเทพใต้หรือศาลอาญารธนบุรี เมื่อฝากขังตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๘๗ แล้ว วันฝากขังยังเหลืออยู่เท่าใดให้ฝากขังเท่าวันฝากขังที่เหลือเท่านั้น โดยให้ในวันมัดฟ้องที่ศาลแขวงเดิมนั้นนับรวมเข้าไปด้วย

๘. ในวันฝากขังหรือมัดฟ้อง ถ้าผู้ร้องขอให้ฝากขังหรือมัดฟ้องมาขอให้ปล่อยตัวอาจจะโดยเหตุที่มีคำสั่งไม่ฟ้องหรือเหตุใดก็ตาม ต้องนำคำร้องนั้นไปสอบผู้ร้อง ให้ผู้ร้องลงชื่อต่อหน้าผู้พิพากษาว่ามีการร้องขอให้ปล่อยจริง การลงชื่อไว้ล่วงหน้าหรือลงชื่อไว้ก่อนไม่ได้กระทำต่อหน้าศาลนั้นนับว่าเป็นอันตราอย่างยิง เพราะว่าถ้าศาลเชื่อว่ามีกรลงลายมือชื่อขอให้ปล่อยจริงแล้วปล่อยตัวไปภายหลังปรากฏว่าผู้ขอปล่อยไม่ได้ขอปล่อยมีการปลอมลายมือชื่อผู้ขอปล่อยก็จะมีปัญหาตามมา

๙. การฟ้องต้องมีตัวจำเลย ถ้าจำเลยหนีขณะอยู่ในอำนาจศาล เช่น อยู่ในระหว่างการได้รับการปล่อยชั่วคราวของศาล ต้องรับฟ้องแล้ว ให้ออกหมายเรียกหรือหมายจับมาสอบค่าให้การ ต่อมาถ้าเกิดมีการจับตัวมาได้หรือมีการเดินทางมาศาลต้องเพิกถอนหมายจับ

๑๐. การฟ้องที่มีขอบ หรือฟ้องที่อ่านไม่ออก กรณีที่คืนให้ไปทำมาใหม่นั้น ไม่สามารถที่จะออกหมายขัง หรือกรณีฟ้องที่ลิมลงชื่อผู้ฟ้องหรือผู้เรียงหรือผู้เขียนก็ตาม กรณีที่คืนให้ทำมาใหม่นั้น ในขณะที่นั้นยังไม่สามารถออกหมายขังจำเลยได้ เพราะยังไม่ใช้จำเลยแม้เป็นผู้ต้องหาที่ขังไม่ได้

เพราะไม่มีเหตุที่จะขัง

๑๑. ระยะเวลาเดินทางก่อนที่จะนำตัวมามัดฟ้องหรือฝากขังต้องหักออกด้วยเมื่อออกหมายจำคุกถ้าไม่ถูกต้อง ตรวจพบเมื่อใดให้ดำเนินการเพิกถอนหมายเดิมออกหมายใหม่หักวันต้องขัง และระยะเวลาเดินทางออกให้ถูกต้องได้

๑๒. กรณีบวกโทษจำคุก ถ้าคดีก่อนมีสิทธิหักวันต้องขังด้วย เมื่อมาบวกโทษกับคดีหลังต้องหักวันต้องขังในคดีแรกก่อน ในการพิจารณาพิพากษานั้นควรต้องตรวจสอบดูจำนวนเดิมว่าหักวันต้องขังได้หรือไม่ด้วย มิใช่คาดคิดดังกล่าวมาบวกโดยไม่ได้พิจารณาถึงการหักวันต้องขัง

๑๓. ถ้าฟ้องครั้งแรกไม่ถูกต้อง และไม่ได้ออกหมายขังไว้เมื่อนำฟ้องไปแก้แล้วนำมายื่นฟ้องใหม่นั้นต้องมีตัวจำเลยมาพร้อมฟ้องใหม่ด้วย ถ้าไม่มีตัวก็ไม่สามารถรับฟ้องได้เช่นเดียวกัน

๑๔. การจำหน่ายคดีชั่วคราวเพื่อรอให้คดีหลักสิ้นสุดก่อน เช่น ในกรณีฟ้องเท็จ เบิกความเท็จ หรือศาลเห็นว่าเป็นการฟ้องแก้เกี่ยวกันไปมา ให้ระงับเรื่องอายุความ เพราะตราบใดที่ยังไม่สั่งประทับฟ้อง อายุความก็จะไม่สะดุดหยุดลงคงเดินต่อไป ปัจจุบันนี้การพิจารณาคดีในศาลสูงไม่ว่าศาลอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาคหรือศาลฎีกา เมื่อนับเวลารวมกันแล้วใช้ระยะเวลาานมากกว่าคดีหลักจะถึงที่สุด อาจทำให้คดีฟ้องเท็จ เบิกความเท็จขาดอายุความได้ ควรไต่สวนและมีคำสั่งหรือคำพิพากษาไปก่อน ถ้าสั่งมีมูลแล้วค่อยสั่งจำหน่ายคดีชั่วคราวรอดคดีหลัก

๑๕. ถ้าไม่ได้ตัวจำเลยหรือผู้ต้องหาพร้อมฟ้อง ต้องไม่สั่งประทับฟ้อง ต้องสั่งว่ารอไว้สั่งเมื่อได้ตัวจำเลยแล้ว

๑๖. ถ้ามีการปล่อยชั่วคราวแล้วจำเลยหนีศาลจะสั่งประทับฟ้อง และต้องหมายจับปรับนายประกันและมีคำสั่งจำหน่ายคดีชั่วคราวออกจากสารบบความไปก่อน

๑๗. คดีที่นิติบุคคลเป็นโจทก์ เมื่อสั่งประทับฟ้องต้องมีผู้แทนนิติบุคคลด้วย มิฉะนั้นถือว่าไม่มีตัว

๑๘. กรณีที่ราษฎรฟ้องกันเอง และส่งหมาย
สำเนาฟ้องไม่ได้จนใกล้วันไต่สวนมูลฟ้องแล้ว
ควรสั่งเลื่อนวันนัดไต่สวนมูลฟ้องออกไปก่อนแล้ว
ส่งหมายเรียกและสำเนาฟ้องใหม่ เพราะถ้าส่ง
ใหม่โดยไม่เลื่อนวันนัดไต่สวนมูลฟ้องเดิมออกไป
การส่งหมายก็ไม่สามารถกระทำได้ทันแม้ปิดหมาย
ก็ไม่สามารถปิดได้

๑๙. เขตอำนาจศาลชำนาญพิเศษมีศาลใดบ้าง
ให้ระมัดระวัง บางครั้งมีการประทับฟ้องคดีที่อยู่ใน
ในอำนาจของศาลชำนาญพิเศษ แต่กรณีถ้าคู่ความ
ไม่ได้แย้งและศาลชั้นต้นได้พิจารณาโดยผิดพลาดจน
คดีเสร็จสิ้นและไม่ได้หยิบยกเรื่องเขตอำนาจศาล
ขึ้นมายกฟ้อง ก็ถือว่าคู่ความไม่ติดใจในเขตอำนาจ
ศาลจะยกขึ้นในชั้นศาลสูงกระทำไม่ได้

๒๐. คดีที่ราษฎรฟ้องกันเอง ซึ่งมีทั้งทหาร
และพลเรือนเป็นจำเลย เช่น กรณีฟ้องทหารหมิ่น
ประมาท และได้ฟ้องหนังสือพิมพ์หรือบรรณาธิการ
มาด้วย ถ้าชั้นไต่สวนมูลฟ้องมีมูลเฉพาะทหาร
คดีจะไม่อยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรม ต้อง
วินิจฉัยเฉพาะราษฎรคือหนังสือพิมพ์ และ
บรรณาธิการเท่านั้นว่าคดีไม่มีมูล ส่วนจำเลยที่
เป็นทหารนั้นไม่ควรวินิจฉัยแต่ควรวินิจฉัยเพียง
ว่าเมื่อจำเลยที่เป็นราษฎรไม่มีมูลแล้วเหลือเฉพาะ
ทหารไม่อยู่ในเขตอำนาจของศาลยุติธรรม เห็นควร
จำหน่ายคดีให้ไปฟ้องจำเลยที่เหลือซึ่งเป็นทหารใน
ศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดี คือ ศาลทหาร

๒๑. โจทก์นำพยานมาสืบในชั้นไต่สวนมูลฟ้อง
จำนวนมากและไม่มีที่ท่าว่าหมด ถ้าศาลเห็นว่า
พยานในชั้นไต่สวนมูลฟ้อง คดีโจทก์มีมูลทุกข้อหา
ตามที่ฟ้องแล้วควรจะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไม่ต้อง
ทำงานมากให้งดการสืบพยานชั้นไต่สวนมูลฟ้อง
และงดการไต่สวนมูลฟ้องแล้วสั่งคดีมีมูลและนัด
ให้จำเลยยื่นคำให้การและกำหนดวันนัดสืบพยาน
โจทก์และจำเลยต่อไป

๒๒. วันไต่สวนมูลฟ้องถ้าโจทก์ไม่มาศาล
นั้น ควรประกาศผ่านเครื่องขยายเสียงและให้
เจ้าหน้าที่ทำรายงานขึ้นสู่ศาล อย่ารีบยกฟ้องให้รอ

จนถึงเวลาพอสมควร เพราะมิฉะนั้นโจทก์อาจจะมา
ยื่นขอให้ไต่สวนมูลฟ้องใหม่เพราะอ้างเหตุขัดข้อง
ในการเดินทาง หรือมีเหตุอันควรในภายหลังได้จะ
ทำให้คดีล่าช้าโดยใช่เหตุ ทั้งถ้าฝ่ายจำเลยกลับไป
แล้วต้องส่งหมายแจ้งกันใหม่อีก

๒๓. การขออนุญาตให้สืบหาที่อยู่จำเลยให้
ระมัดระวัง จะไปกระชั้นหรือคร่อมกับวันนัดเดิมที่
มีอยู่ ถ้าจำเป็นก็ต้องเลื่อนไปก่อนโดยให้ระยะเวลา
โจทก์สืบหาที่อยู่จำเลยก่อน เมื่อได้ที่อยู่แน่ชัดแล้ว
จึงค่อยกำหนดวันนัดไต่สวนมูลฟ้องในภายหลัง

๒๔. ถ้าไต่สวนมูลฟ้องจบ ควรรอฟังคำสั่งวัน
นั้น เพราะถ้าเลื่อนการฟังไปวันหลังต้องแจ้งและ
ส่งหมายนัดกันใหม่ ทำให้ยุ่งยากและเสียค่าใช้จ่าย
เพิ่มโดยใช่เหตุ

๒๕. การไต่สวนมูลฟ้องนั้นเป็นเรื่องระหว่าง
ศาลกับโจทก์ ไม่จำเป็นต้องยื่นบัญชีระบุพยานล่วงหน้า
หน้า ๓ วัน บางท่านไปเคร่งครัดตัดพยานโจทก์อ้าง
ว่ายื่นบัญชีระบุพยานไม่ถูกต้อง

๒๖. ถ้าวันฟังคำสั่งจำเลยมาฟังและสั่งคดีมีมูล
ต้องออกหมายชิงหรืออนุญาตให้ประกันหรือปล่อย
ชั่วคราว จำเลยส่วนใหญ่จะไม่มาฟังคำพิพากษา
หรือคำสั่ง แต่คดีที่มีโทษเล็กน้อย ควรจะพิจารณา
ให้ประกันโดยไม่มีหลักประกันไป

๒๗. ระมัดระวังเรื่องการสอบเรื่องทนายความ
โดยเฉพาะกรณีที่จำเลยอายุไม่เกินสิบแปดปีใน
วันฟ้องหรือคดีที่มีโทษจำคุก เพราะอาจทำให้คดี
พิจารณาโดยมิชอบได้

๒๘. กรณีมาตรวจพบภายหลังว่ายังไม่เคย
สอบคำให้การ ส่วนใหญ่จะตรวจพบในขณะที่เขียน
คำพิพากษาวิธีแก้ปัญหาคณะหน้า คือ ก่อนอ่าน
คำพิพากษานั้นให้สอบคำให้การจำเลยก่อน และ
ส่วนใหญ่จำเลยก็จะให้การปฏิเสธเพราะได้สืบต่อ
มาตลอด ฉะนั้น การเขียนคำพิพากษาล่วงหน้า
ก่อนสอบคำให้การก็สามารถเขียนล่วงหน้าได้ว่า
จำเลยให้การปฏิเสธ

๒๙. คำให้การไม่ชัดเจน ต้องสอบให้ชัดว่า
จะรับหรือปฏิเสธ โดยเฉพาะกรณีที่โจทก์ฟ้องลัก

ทรัพย์สินหรือรับของโจร ต้องสอบให้ชัดว่ารับข้อหาใด การยื่นคำให้การและมีค่าแถลงมาด้วยแต่ค่าแถลงนั้นเป็นไปในทำนองปฏิเสธต้องสอบให้จำเลยสละประเด็นดังกล่าวเสียและยืนยันว่าให้การรับสารภาพเต็มตามฟ้องทุกประการ

๓๐. ขอเพิ่มโทษ ขอบวกโทษ การขอให้นับโทษต่อ แต่มาตรวจพบภายหลังในวันเขียนคำพิพากษาหรือมาพบในวันนัดไต่เนัดหนึ่งก็ให้สอบทันทีว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษหรือขอให้บวกโทษหรือนับโทษต่อหรือไม่ ถ้าพบขณะไม่มีตัวจำเลยให้เขียนใส่กระดาษแปะไว้ให้ชัดเจนที่หน้าปกสำนวนว่าให้สอบในเรื่องดังกล่าวนั้นด้วยก่อนอ่านคำพิพากษาหรือกรณีมีการแก้ฟ้อง ยังไม่สอบว่าจะคัดค้านหรือไม่ หรือยังไม่อนุญาตก็ให้ดำเนินการเช่นเดียวกัน ส่วนคำพิพากษานั้นก็เขียนล่วงหน้าไปได้ว่า จำเลยรับว่าเป็นบุคคลเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ บวกโทษหรือนับโทษต่อจริง หรือการย่อฟ้องก็ย่อล่วงหน้าไปว่า โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า

๓๑. การแยกฟ้องจำเลยที่ให้การรับสารภาพหรือจำเลยที่ให้การปฏิเสธสามารถแยกฟ้องทั้ง ๒ แบบ อาจแยกคนที่ปฏิเสธหรือแยกคนที่รับสารภาพก็ได้ และควรกำหนดให้ฟ้องใหม่ภายในกี่วันด้วย และกำหนดไว้ว่าถ้าไม่ฟ้องให้จำหน่ายคดีเด็ดขาดมิฉะนั้นจะชังจนลิมเพราะโจทก์ไม่ได้ยื่นคำฟ้องเข้ามาใหม่จำเลยก็ได้เบิกมาที่ศาล ศาลก็จะลิมจำเลยคนดังกล่าว ควรจรรยาบรรณให้เสนอสำนวนเพื่อตรวจสอบว่ามีกรฟ้องตามวันเวลานัดหรือไม่ไว้ในรายงานด้วย

๓๒. ให้ระมัดระวังเรื่องการนับโทษต่อ การบวกโทษ และการเพิ่มโทษ ถ้าเป็นได้ควรตรวจดูสำนวนหรือสำเนาคำพิพากษาในเรื่องดังกล่าวให้ชัดเจนเพราะบางครั้งอาจมีพระราชบัญญัติล้างมลทิน หรือโจทก์ขอมาผิดสำนวน เช่น พิมพ์เลขคดีสลับกันจำเลยไม่ทราบหรือจำหน่ายเลขคดีไม่ได้ก็รับตามฟ้อง ศาลก็พิพากษาไปตามเลขที่โจทก์ขอแต่เรือนจำนับโทษต่อไม่ได้ เพราะเลขดังกล่าว

กลับเป็นจำเลยคนอื่น

๓๓. ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษายกฟ้องในคดีที่ศาลสั่งให้นับโทษต่อ ถ้าเรือนจำสอบถามมากก็ให้แจ้งไปด้วยว่าเมื่อคดีที่ขอให้นับโทษต่อนั้นศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาให้ยกฟ้องแล้วก็ให้เริ่มนับโทษคดีใหม่ไปก่อนรอศาลฎีกาจะมีคำพิพากษาลงมา ถ้าศาลฎีกามีคำพิพากษากลับในคดีแรกก็สามารถนับโทษต่อได้ แต่ถ้าศาลฎีกามีคำพิพากษายืนในคดีดังกล่าวนั้นก็ไม้อาจนับโทษต่อ

๓๔. กรณีที่อนุญาตให้แก้ไขคำฟ้องนั้น ต้องสอบคำให้การใหม่ทุกกรณีว่าจะรับหรือปฏิเสธตามที่ขอแก้ฟ้องใหม่ ในการสั่งคำสั่งขอแก้ฟ้องนั้นต้องสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตเท่านั้นไม่ใช่สั่งรวม ถ้าตรวจพบในสำนวนให้ดำเนินการเสร็จสิ้นก่อนอ่านคำพิพากษา

๓๕. การขอแก้ฟ้องเรื่องเพิ่มโทษหลังจากสอบจำเลยและอนุญาตให้แก้ฟ้องไปแล้วนั้น ถ้ามีการขอแก้ฟ้องอีกครั้งหนึ่งเพราะเลขคดีผิดพลาดก็ต้องสอบจำเลยใหม่อีกครั้งหนึ่งจะใช้คำให้การที่สอบไว้ครั้งแรกไม่ได้

๓๖. การขอแก้ไขคำให้การนั้นเป็นดุลยพินิจของศาลมิใช่บังคับที่ศาลต้องอนุญาตทุกกรณี บางครั้งมีการขอผิดผ่อนเพื่อเจรจาหรือมีการผ่อนชำระแต่หลังจากผิดผ่อนมาเป็นเวลานานแล้วไม่สามารถดำเนินการผ่อนชำระหนี้ในทางแพ่งต่อไปได้ก็ขอเปลี่ยนเป็นปฏิเสธ กรณีดังกล่าวศาลไม่ควรอนุญาตเพราะได้เคยให้การรับสารภาพและให้ผ่อนชำระหนี้มาเป็นเวลานานแล้ว

๓๗. การถอนฟ้องเป็นหนังสือหรือวาจาก็ทำได้ เมื่อสอบโจทก์แล้วก่อนอนุญาตนั้นให้ตรวจดูให้ชัดเจนว่าลายมือโจทก์จริงหรือไม่ โดยเฉพาะในวันอ่านอุทธรณ์หรือฎีกาถ้ามีผู้รับมอบอำนาจมาขอถอนฟ้องหรือมาขอยอมความ ต้องตรวจสอบลายมือชื่อให้ชัดเจน มิฉะนั้นอาจจะมีผู้แอบอ้างมายื่นคำร้องขอถอนฟ้องหรือยอมความต่อศาลได้

ปิดท้าย

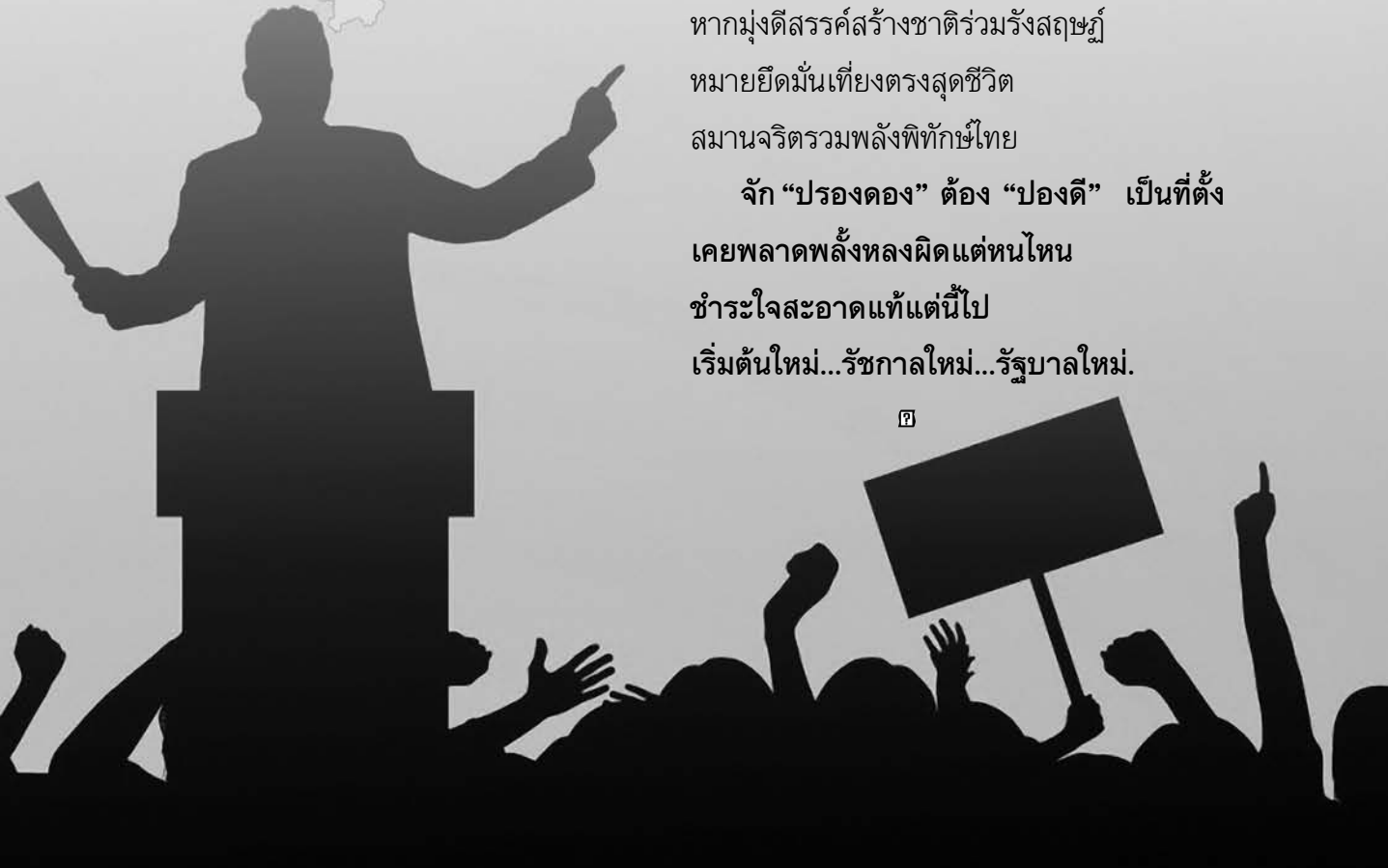
พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

คะเนิงหนังกการเมืองของแผ่นดิน

เหตุสยามยื่นยงอิสระ
หัยัฒรระมคงมันมิหวันไหว
ถึงล้งคคจกผันแปรไปฉันใด
“อธิปไตย” พุทพิลุทธิ...หยุดเอื้อตาม
ยึดกรรมสามกายวาจาใจสะอาด
พร้อมพลีชีพเพื่อชาติชนสยาม
มุ่งมาสละไซ้มาแสวง...แม้รูป-นาม
ก่อสงคราม “การเมือง” ชิงการนำ
ชาติ-ศาสน์-กษัตริย์การเมืองข้ออิงอ้าง
พรางมวลชนแผ่กว้างแลลึกล้ำ
ทั้งแกร่งกล้ายืนหยัดแนวหน้า
ประจักษ์คำรักชาติด้วยชีวิต
นักการเมือง-นักรบแพกวิถี
หากมุ่งดีสรรคส์สร้างชาติร่วมรังสฤษฏ์
หมายยึดมั่นเที่ยงตรงสุดชีวิต
สमानจริตรวมพลังพิทักษ์ไทย
จัก “ปรองดอง” ต้อง “ปองดี” เป็นที่ตั้ง
เคยพลาดพลังหลงผิดแต่หนไหน
ชำระใจสะอาดแท้แต่นี้ไป
เริ่มต้นใหม่...รัชกาลใหม่...รัฐบาลใหม่.

๒

ผลิตภัณฑ์คุณภาพ

- ★ น้ำชาฤดูร้อน พลัังชีวภาพ
- ★ น้ำชาดับกลิ่น แฉะชีวัน
- ★ กาบน้ำตาล

ปลอดสารพิษ
เข้มข้นถึงแฉะค้อม

ผลิตโดย กองบุญนิยมพ้าอภัย
จัดจำหน่ายโดย บริษัท พลังบุญ (บุญนิยม) จำกัด
เลขที่ ๖๕/๒๐-๒๑ ถนนนวมินทร์ ๔๔ แขวงคลองกุ่ม
เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์ ๐๒-๓๗๕-๘๕๒๐,
๐๒-๓๗๓-๖๖๗๐

เพลง“กูฟ้าผาน้ำ”นี้ เป็นเพลงที่อาตมาแต่งเพราะมีแรงบันดาลใจในขณะที่เดินบิลชบาต อยู่ในเมืองนครปฐม เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๑ ก็คิดแต่งขึ้นจำไปทั้งเนื้อทั้งทำนองพร้อมกัน มันทำท่าจะจำไม่ไหวก็เลยควักกระดามกับปากกาที่มีอยู่ในกระเป๋าอังสะออกมาวางบนฝ่าบาตร แล้วก็แต่งไปบันทึกไป รับบาตรไป จนเสร็จในขณะที่เดินบิลชบาตเข้าในหมั่นเอง กลับถึงพุทธสถานก็นำขึ้นมาอ่านทวนเกล้าทั้งเนื้อและทำนองอีกทีก็เป็นเรียบร้อยส่งโน้ตเนื้อให้“ปราจีน ทรงเผ่า”ช่วยแยกเสียงประสานให้ที แต่ปราจีนจะคิดวงมากหรือคิดอย่างไรไม่ทราบได้ เอาไปให้“เรียงยศ ทิมพ์ทอง”แยกเสียงประสาน เมื่ออัดเสียงก็ให้“สุเทพ วงศ์กำแหง”ขับร้อง ในเวอร์ชันแรก เสร็จเมื่อ ๑ มิถุนายน ๒๕๓๑ ลงในอัลบั้ม“ความลับของฟ้า” วางตลาดเมื่อ มิถุนายน ๒๕๓๑

เพลง กูฟ้าผาน้ำ

ยากจะตาย หากเราปั้นทรายให้เป็นแผ่นดินทอง
เก็บเอาฟ้ามารวมกันปั้นกองก่อกูเขาเป็นโชดหิน
หรือยังปั้นผาน้ำให้ยีนค้ำอยู่คู่อาณาจักร
นั้นไม่ได้ยินว่าเป็นไปได้

ช่าง่ายตาย หากเอาน้ำลายปั้นเป็นบ้านเมือง
ก็คงหลงตามด้วยความหมดเปลืองเฟื่องฟูทรจนไม่ไหว
เหมือนปั้นลมแล้วหวัง ให้เป็นเสาดั่งหยั่งลงไป
นั้นแน่ว่าใครหวังไป เปล่าตาย

เหมือนโลกของเหล่าผู้รู้
ปั้นภูมิดูสูงส่ง ชวนหลงเป็นของง่าย
ความรู้มอมเมาจิต เกิดเป็นพิษมากมาย
ปรัชญาหลากหลาย คล้ายกัน

ปั้นกูฟ้า ปั้นผาน้ำ ผลนั้นเป็นเช่นใด
ปั้นภูมิสูงมา คำกันเข้าไป โลกกันทั้ง จึงบิดผัน
ขายค่าความคิดสูง จิงจุงโลกสู่ประลัยกลับ
เพราะไม่ปั้นคุณธรรมให้คน

ปั้นกูฟ้า ปั้นผาน้ำ ผลนั้นเป็นเช่นใด
ปั้นเพียงรู้ ไม่ปั้นธรรมใสใจ โลกจิงถึงดิแค่ฝัน
หลงแต่ความรู้ไซ้ร้ จึงพาให้สุดโด้งดิ่งค้น
ปั้นแหละ ปัญญานิยม ล่มเมือง

ดาวน์โหลดเพลง“กูฟ้าผาน้ำ” ได้ฟรีที่
www.asoke.info-connect
to www.bunniyom.com

ในเนื้อหาของเพลงนี้ก็สื่อถึงนักศึกษานักคิด-
นักจินตนาการ ตลอดถึงผู้ทำงานทั้งหลาย ไม่ว่าจะการ
บริหาร การเมือง ธุรกิจ วิชาการ หากมีแต่คิดเพื่อ
ฝันให้เห็นถึง“การหลงอยู่แค่ความรู้”หรือ“ตรรกะ”อัน
พริ้งเพริศเลิศเลอฝันหวาน ชวนใจยิ่ง มันก็เพื่อฝัน
ปั้นแต่งสารพัด ได้ทั้งนั้น แต่“ความคิด”มันเกินจริง
มันเป็นไปไม่ได้ลงไป สบายหู ฝันหวานเฟื่องฟูไป
ไพเราะยิ่งใหญได้ แต่ในทางปฏิบัติจริงมันไม่สามารถ
ทำให้เกิดให้เป็นได้เลย มีมากมาย “จะปั้นทรายให้
เป็นแผ่นดิน ...เอาฟ้ามาก่อเป็นกูเขา ...ปั้นน้ำให้
เป็นแผ่นดินค้ำแผ่นดิน” ก็เท่ากับฝันเพื่อ ว่า“...เอา
น้ำลายปั้นเป็นบ้านเมือง เอาความรู้ที่ขายได้ ความรู้
ที่คนหลงยกย่องนับถือในวิหารคารมการแสดงอวด
ว่าจะเป็จริง ...ปั้นลมโดยหวังให้เป็นเสาดั่งอะไรต่อ
อะไรไว้”...มันจึงเหมือนเหล่าผู้รู้มากมายที่เอาแต่“หลง
ความรู้” แล้วก็“เชื่อว่าความรู้ของตนเลิศลวยวิเศษ”
แล้วก็ขาย“ความรู้” ฟุ้ง“ความรู้”อันลึกล้ำของตน
นั้นแหละเลี้ยงชีพได้ เพราะคน“เอาแต่เชื่อความรู้-
เชื่อปรัชญา”มีมากมายในโลก พระพุทธเจ้าทรง
สอนมรรคผลที่เกิดที่เป็นได้ เป็นนามธรรมที่ลึกล้ำ
เป็นโลกุตระ และยกย่อน แยังโลกียะ ทานกระแ
โลกียะ ดูเหมือนมันสุดโต่ง เห็นตามได้ยาก(ทุทส)
รู้ตามได้ยาก(ทุรโนโพ) เกินจะเชื่อได้ง่ายๆ
แต่“ความรู้”ของพระพุทธเจ้านี้ล้วนสามารถปฏิบัติ
ได้จริงๆ สำเร็จเป็นจริง แม้เป็นโลกุตระ เป็นคนละ
ชั่วกับชาวโลกเลยจริงๆ

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ยืนยันชัดเจนว่า
หากตราบใดมีผู้สัมมาทิฐิ ปฏิบัติดี
ปฏิบัติชอบอยู่ โลภไม่ว่างจาก“อรหัตต์”
ประเทศไทย ณ ปัจจุบันนี้ มีความ
จริงนี้กำลังเกิดอยู่ยืนยันความจริงแท้
มิให้เห็นเป็นปรากฏการณ์จริง
ไปรคศึกษากันดีๆเทอญ.

• “สมณะโพธิรักษ์”
(๓ มกราคม ๒๕๖๐)